

Bánk József Jézussal a keresztúton

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Bánk József
Jézussal a keresztúton

25 keresztút Bánk József érsek-püspök gyűjtésében

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv 1993-ban jelent meg a Makrovilág Könyvkiadó gondozásában. Ez az elektronikus változat a szerző, Bánk József érsek-püspök engedélyével készült a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár számára. Ezt a programot, a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint, szabadon lehet lelkipásztori célokra használni. Minden más szerzői jog azonban a szerző, Bánk József, tulajdonában marad.

Ennek az elektronikus kiadásnak a szövegét Mihaletzkyné, Horváth Gabriella vitte számítógépbe.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Bevezetés a kereszttúthoz	4
Gondolatok a kereszttviselésről	6
A keresztt kialakulása és jelentősége	9
1. A keresztt kialakulása	9
2. A keresztt – a léleképítés iskolája	9
3. Hogyan végezzük a kereszttat?	10
Bevezető ima	11
Vár a keresztt (Paul Claudel)	12
Gyermekek keresztttja (Csanád Béla)	17
Kezükbe adattam (Dienes Valéria)	23
Az einsiedelni kegyhely keresztttja	31
Fájdalmainkat Ő viselte (Az esztergomi Praeator szerint)	35
Az üdvösség útja (Michael von Faulhaber, müncheni bíboros-érsek)	38
A végtelen Szeretet a szenvedés útján (André Frossard)	43
Nyomodban akarunk járni (Romano Guardini)	52
Új fa új gyümölcse (Harsányi Lajos)	60
„Amikor majd felemelnek, mindent magamhoz vonzok...” (Ismeretlen szerző)	67
A fáradt ember keresztttja (Ismeretlen szerző)	71
Atyánk, felajánljuk Fiad sebeit (Garrigou-Lagrange O. P.)	75
Íme az ember... Íme az Isten! (II. János Pál pápa)	82
Fiatalok keresztttja (Kovács Gábor)	88
A kereszttfához megyek... (Lancz Kálmán)	97
Szeretettel élni – és szenvedni (Lisieux-i Szent Teréz)	100
Bűneinkért való áldozat (Mayer Miklós)	102
A meg nem születettek keresztttja	105
Taníts engem szenvedésed által (Thomas Merton)	109
A Keresztt királyi útja (Prohászka Ottokár püspök)	114
Utad, Jézus, Veled járjuk (Sík Sándor)	118
... És én, Uram? (Szunyogh Xavér Ferenc)	121
Kereszttt (Szűz Mária hét fájdalma tükrében)	125
Te szenvedtél értem, Uram (Tóth Tihamér püspök)	128
Kereszttt a II. Vatikáni Zsinat üzenetéből	132
Krisztus él (L. Deiss)	137
Föltámadott az Úr Jézus (Zsoldos Imre)	138
Néhány bűnbánati ének	139
Névmutató	145

Bevezetés a keresztúthoz

A modern ember büszke vívmányaira. Repül, mint a madár, nincsenek távolságok. Már az eget ostromolja... A gazdag országokban mindene megvan, amit szem-száj ingere megkíván... Mégis boldogtalan. Az „édes élet” útját ugyanis mindenütt kereszttek szegélyezik – mégpedig szakadatlanul... Különösen e három keresztre kell felfigyelnünk:

Az első az, amit a jó Isten rak vállainkra – vagy legalábbis megenged (betegség, öregség, magány stb.).

A második keresztet embertársaink ácsolják és rakják vállainkra (irigység, harag, gyűlölet, féltékenység, rágalom, megszólás, hűtlenség, árulás stb.).

Mindkét keresztet türelemmel viseljük, ha komolyan vesszük a kereszt üzenetét...

A harmadik keresztet saját magunk faragjuk és tesszük vállainkra. Talán ez a legsúlyosabb! Ez a magunk ácsolta kereszt mély fájdalommal tölti el lelkünket!

Ha súlyos betegség látogat meg bennünket, nézzünk a keresztre! Krisztus a kereszten beszél hozzánk. Megismerteti velünk az emberi szenvedések mélységes jelentőségét. Elég rátekinteni... A megtestesült Ártatlanság, a megtestesült Igazságosság, a megtestesült Szeretet Ő... Elég látnunk a durva fára szegezett Testen a szörnyű kínzás nyomait... Ekkor megértjük, hogy a szenvedés oly nagy titok, amelynek kulcsát nem találjuk meg itt a földön!

Ha jó az Isten, és Krisztus megváltott minket, miért van mégis szenvedés?

A nagy francia író, *Paul Claudel* mondta egyszer: „Krisztus nem azért jött, hogy eltörölje a szenvedést, hanem azért, hogy annak értelmét megmagyarázza, hogy azt jelenlétével megtöltse...” Nem a szenvedés eltörlésére jött!

A szenvedés az első ember lázadásából született, annak biztatására, akit Jézus a „Sötétség Fejedelmének” nevezett. Jézus azért jött, hogy a szenvedést magára vegye olyannyira, hogy ezáltal a „Fájdalmak Férfiává” lett. De a mai korban sok ember eltávolodott Istentől, Krisztustól... A modern Európa elszakadt keresztény gyökereitől...

Oly korban élünk, melyben bűn erénynek,
s ami erény volt egykor, bűnnek számít.
Nem kellene földöntúli remények.

Karunk erős – csak az, más ne segítsen!
Nagy lett az ember, felhők fölé szárnyal,
S már kisbetűvel írja neved: Isten...

Nem kell imádság... Jazz-muzsika, beat kell,
Torony se, bántó, bús lélekharanggal, ...
Vigabban élünk hit nélkül, mint hittel!

Szeretni? Azt igen! – de csak magunkat!
Gyönyör az élet célja, teljessége,
Más bánata, küzdelme bosszant, untat.

(*Gát István*)

Hová vezet ez a laza életvitel? Az erkölcsi hanyatlásba, a munkamorál krízisébe, az életuntság és a lelki szorongás zsákutcájába...

Ma kezdjük új lapot életünkben, új szívvel, új lélekkel! Ne csak gazdasági reformra törekedjünk, hanem a társadalom, az erkölcs, a lélek reformjára is! Ezek együtt vezetnek majd el egy kiegyensúlyozott, boldogabb életre!

Hogyan fogadjuk el a szenvedéseket?

Úgy szenvedjünk, hogy a szenvedésről alkotott elméleteinket ne erőszakoljuk rá másokra, a testi szenvedésekből ne csináljunk életfilozófiát. Ne nevezzük ki magunkat vértanúknak! Ne vessük meg az együttérzést – de ne is keressük azt túlságosan másoknál...

Mint mindenben, a szenvedésben is őszintének kell lennünk. El kell ismernünk, hogy fáj a szenvedés, de azt nem szükséges kimondanunk. Jó, ha észrevesszük, hogy nem tudunk nagyvonalúan szenvedni. Gyengeségünket azonban bizonyos hősiességgel kell elfogadnunk. Mindig nehéz jól szenvedni és úgy, hogy értékes legyen. Még nehezebb, ha emberi segítségre nem számíthatunk. Jó, ha szenvedéseinkben nem kísértjük Istent, és kevélységből nem öltünk magunkra olyan magatartást, amelyhez nem tudunk hűek maradni.

Sokkal nehezebb huzamosabb ideig túrni a könnyű szenvedés egyhangúságát, mint a heves fájdalom gyorsan enyhülő rohamát! Mindkét esetben nehéz elviselni, hogy mindinkább semminek látszunk, hogy önmagunk és barátaink nagyrabecsülését elveszítjük.

Készségesen el kell fogadnunk azt a keserű igazságot is, hogy végül terhére lehetünk azoknak, akik szeretnek bennünket! De ezt is vállalnunk kell! Elesettségünk és hasznavetlenségünk tökéletes elfogadása Isten kegyelmében gazdaggá tesz minket is, másokat is. Hősies szeretet kell ahhoz is, hogy elfogadjuk mások gondoskodását, amikor már teljesen képtelenek vagyunk önmagunkat eltartani.

Addig azonban nem tudunk jól szenvedni, amíg nem Krisztust látjuk mindenben: a szenvedésben is, és azok szeretetében is, akik segítenek rajtunk!

A szenvedésben utolsó vigaszunk, hogy *Ő* is szenvedett, Jézus... Azért végezzük gyakran a keresztutat, hogy erőt merítsünk saját keresztutunk elviseléséhez is...

Az olvasó itt huszonötféle keresztutat talál. Egy témára huszonöt variáció! Vannak a szerzők között püspökök, filozófusok, írók és lelki írók. Az egyéni vagy közösségi keresztúti ájtatossághoz ki-ki azt választhatja, amelyik lelki igényének a legjobban megfelel.

Vác, 1993. február 28.

Dr. Bánk József

Gondolatok a keresztviselésről

Kereszténynek lenni nem könnyű dolog, mert a kereszténység soha sem volt a törpék vallása. Kereszténynek lenni nehéz dolog – de végeredményben nem érdemes másnak lenni! (B. Pascal)

Az igazi probléma nem az élet és a halál, hanem a halál és a szeretet konfliktusa. Nem az számít, hogy én meghalok, hanem hogy az hal meg, akit szeretek. Nem az élet értéktelensége, hanem értéke mutat túl önmagán.

A szeretet viszont mindent feltámaszt. Mert valójában nem is létezik „halálország”, hanem csak Élet, melyet a szeretet éltet. A szeretet megvallása vagy megtagadása van e kétféle előjelben. (Gabriel Marcel)

Ez a kereszt kell. Vállalni kell
és hordozni kell mindhalálig.
Hűséges hozzád, nem hagy el,
barátoddá, társaddá válik.
Öleld magadhoz, s énekelj,
s az irgalom ösvényén járj itt,
s ha néked, mint győzelmi jel
a krisztusi kereszt világít,
a lelked jutalomra lel:
Megnyered fenn az Ég csodáit!

(Ölbey Irén)

Keresztek... keresztek...

Kérész életünk csupa kemény kereszt.
Megszületünk. Senki sem kérdez semmit.
Nincs szavunk, hogy létünkbe szóljunk.
Légy szegény vagy gazdag: mindkettő
Kereszt.
Légy okos vagy ostoba: mindkettő
Kereszt.
Légy nő vagy férfi: mindkettő
Kereszt.
Légy hívó vagy hitetlen: mindkettő
Kereszt.
Légy nőtlen vagy nős, hajadon vagy
férjezett, mindkettő
Kereszt.

...

Szeretnek, szívlelnek,
Átkoznak, gyűlölnék?
Ez is csak válladat nyomó kereszt.

...

*Kérész életünk bűnökkel szerzett keresztjeit
áldd meg Megváltó, kegyes királyunk.
Kit gyarló vétkeink feszítettek keresztre,
bocsáss meg nekünk Krisztusunk. Amen.*

(Zsoldos Imre)

Törvény

Ki keresztet hordott mindenkiért:
A földön igazságot nem ígért!
A földön a föld törvényét szeresd,
a földön egy a törvény: a kereszt.

Kinek keresztje föl, az égig ért:
Az égben igazságot nem ígért.
Az égben ítél égi szerelem:
az égi egy-törvény, a kegyelem.

...

Hogy jól imádkozz, jól vigyázz, azért
Igazságod Istentől sohse kérd,
Szólj: „Törvényed szerint legyen velem,
itt a kereszt és túl a kegyelem!
Csak igazság szerint velem ne tégy,
mert tűzbe hullok úgy, mint őszi légy!”

(Berde Mária)

Töviskorona

Minden élenjáró: Krisztus-követő,
Aki szenved, ahogy szenvedhetett Ő,
Misztikus egységben Tagok és a Fej,
Ezt a kitüntetést ám viselni kell!

(Vörös Jolán)

Azért, hogy nem tudod, lesz-e holnapod:
a mai nap kincse még a tiéd.
Azért, hogy álmodat előlheti éji sziréna:
ameddig a Nap fenn zarándokol az égen,
addig imádkhatod Istent.
Azért, hogy nem tudod, mit hoz a legközelebbi óra:
addig szerethetsz és mondhatsz jó szavakat.
Azért, hogy az emberek annyiszor
úgy cselekszenek,
mintha gonoszabbak lennének a fenevadaknál:
sírj értük és imádkozzál,
mert igen nagyon nyomorultak.
Azért, hogy az Isten olykor úgy cselekszik,

mintha mostoha lenne és kaján:
te hálát mondani meg ne szűnjél,
mert nagyobb Ő a mi szívüknél,
agyunknál, szívüknél nagyobb!

(Sík Sándor)

A kereszttút kialakulása és jelentősége

1. A kereszttút kialakulása

A mai kereszttútjárás az evangéliumokból ered. A legelső kereszttutat maga az Úr Jézus járta: A Via Dolorosán, a Szenvedés Útját az Utolsó Vacsora termétől Annás és Kaifás háza mellett a Kálvária hegyig. Onnan a Szent Sírhoz, Pilátus palotája mellett a Getszemáni kertbe, az Olajfák hegyétől a Kedron patakon át Sionig. Később ezen az úton emlékköveket helyeztek el, majd kis kápolnákat is állítottak. A középkorban igen látogatott volt az ottani kereszttút, főleg a ferencesek vezetésével. Ők „szent circulus”-nak, körjáratnak nevezték.

Elvitték magukkal a szentföldi zarándokok Nyugat-Európába is e szép és lélekemelő ájtatosságot. Lübeckben már 1468-ban, a mi Mátyás királyunk idején külön ájtatosság volt ez, egyvégtében járták. Nemsokára emlékművekkel, szobrokkal juttatták a kereszttúti ájtatosságot végzők emlékezetébe Jézus szenvedésének útját. Ekkor hét stációra osztották a kereszttutat, a római hét-stációs templom utánzására. E stációjárásnak Rómában nagyobb ünnepek előtt – nagyböjt, kántorböjtök idején – bűnbánati jellege volt. Nem volt kapcsolata a kereszttúti ájtatossággal. Más országokban még ennyi stáció sem volt.

A betlehemi papság külön imakönyvet adott ki a kereszttúti ájtatosságról 1518-ban, 14 stációt tartva szem előtt. Világszerte elterjedt ez a 14 stációs ájtatosság, különösen Porto Maurizio-i Szent Lénárd római ferences tevékenysége folytán. Ő maga 576 kereszttutat állított fel. (Itália „apostolának” is nevezték.) (1676–1751) Negyvenéves missziós működése idején 326 népmissziót tartott Észak- és Közép-Itáliában. 1867-ben avatták szentté, 1923-ban pedig a népmissziók védőszentje lett.

A kereszttúti ájtatosságok szentbeszéd-sorozatát (Via crucis praedicata) először Porto Maurizio-i Szent Lénárd tartotta Firenzében a Monte alle Croci-n. Szent Lénárd legnagyobb sikere volt Rómában a Colosseumban 1750. december 27-én felállított kereszttút, melyet mindmáig meg is tartanak, rendszerint a pápák vezetésével járja a hívő nép nagypénteken este, gyertyafényes hívősereg jelenlétében.

2. A kereszttút – a léleképítés iskolája

A kereszttútnak mindig van mondanivalója az imádkozó számára. Egyszer az egyik állomás szól behatóbban a lélekhez, máskor a másik.

A kereszttútnak kettős mondanivalója van számunkra. Egyrészt arra tanít, hogy intenzívebben átérezzük mindazt, amit Urunk értünk szenvedett. Vele megyünk és vele visszük kereszttünket. Így világossá lesz előttünk, mekkora Üdvözítőnk szeretete, s mekkora a mi bűnünk. Elmélyül bánatunk is, s részesei leszünk egy mélyebb, bensőségesebb megtérésnek.

Másrészt, megtanít bennünket az élet kereszttjének viselésére. Főleg arra, hogy sorsunk kereszttjét Jézushoz hasonlóan viseljük.

Az egyes állomásoknál saját életünkre ismerünk. Mindennapi életünk nehézségeit kapcsolatba hozza a mi Urunkkal. Erőt merítünk belőle, és felismerjük, hogy kereszttünket ne csak viseljük, hanem meg is szenteljük.

Különösen megrendítő Jézus kereszttrefeszítése! Ő ekkor már nem tehet mást, mint a fára szegezve tűr. Ránk is jöhetnek olyan idők, amikor már semmit sem tehetünk – csupán ki kell tartanunk a jó Isten mellett néma küzdelemmel.

Krisztus halála az isteni mindenható szeretet csodálatos üzenete: másokért szenvedni. A gabonaszem, amelynek meg kell halnia, hogy termést hozzon, arra figyelmeztet és tanít bennünket: a keresztről való levételnek, a szenvedésnek termést hozó értelme van.

Végül a megnyílt sír vigasztal bennünket, hogy nagypéntekre húsvét következik a mi számunkra is!

Az itt következő keresztutak tehát az élet bajaira, szenvedéseire adnak eligazítást. A mindennapok hősiességére, a hűségre és állhatatosságra még a kis dolgokban is. Segítséget nyújtanak abban is, hogy „mindennap felvegyük keresztünket”, és azt bátran viseljük. A keresztút az életnek és a szenvedésnek szent iskolája, amelyben minden napunk értelmét megtaláljuk. Erre szolgálnak a keresztúti ájtatosságok. A többféle változattól ki-ki szíve szerint tud választani – akár egyéni, akár közösségi elmélkedéshez.

3. Hogyan végezzük a keresztutat?

Nagybőjtben általában közösen végezzük a templomban, de lehet otthon is, magányosan.

- 1) Először az állomás nevét mondjuk, pl.: Jézus elesik a kereszt alatt...
- 2) Ezután térdhajtás közben mondjuk:
*Imádunk Krisztus és áldunk Téged,
Mert szent kereszteddel megváltottad a világot!*

3) Végül a keresztutak közül kiválasztunk egyet, és azt elmélkedve, lehetőleg hangosan (ha magányosan végezzük, akkor félhangosan) mondjuk. Ha közösen, a templomban végzik többen, elég, ha a pap megy állomásról állomásra. A hívek, lehetőleg felé fordulva, az imádságra felelnek, letérdelnek és felállnak. (Ha akusztikai vagy egyéb szempontok javallják, a pap az ambóttól is előimádkozhatja.

- 4) Végül a befejezés:
Könyörülj rajtunk Urunk!
Könyörülj rajtunk!
– *Miatyánk... Üdvözlégy...*

Közben valamelyik nagyböjti ének egy-egy szakaszát is elénekelhetjük.

Bevezető ima

Útban a keresztút felé...

Mindenható Örök Isten! Te előre látod minden ember útját. Ezek az utak sokszor magasba meredő hegyeknek tűnnek. Az utakat kereszttek szegélyezik, melyeket nekünk kell hordoznunk. Így válik életünk vándorútja keresztúttá – odafenn azonban Te vársz reánk, mennyei Atyánk! Utunkra kísérőt adtál mellénk: egyszülött szent Fiadat, akit szeretsz. Ő egy lett közülünk, testvérünk lett. Ő maga megy előttünk, nehéz keresztjét hordozva, mindhalálíg engedelmesen.

Saját keresztünkkel Őt akarjuk követni, hogy általa szentelődjék a mi keresztünk is. Atyánk! Halála által adj erőt nekünk az élethez! A kegyelmeket, melyeket az Ő vére szerzett nekünk, fordítsd felénk: vándorok és betegek felé, az élők és kedves megholtjaink felé, és mindazok felé, akik irántad való szeretetből jót tettek velünk.

Vegye hát fel mindenki a maga keresztjét, és hordozza a hegyen fölfelé a mindenható Isten nevében. Amen.

Vár a kereszt (Paul Claudel)

Első állomás

JÉZUST HALÁLRA ÍTÉLIK

Nincs tovább... Törvényt tettünk Istenen – halálra ítéltük mindannyian.

Nem kérünk többé Jézus Krisztusból. Feszélyez... Nincs más királyunk, csak Cézár! Más törvényünk, mint a vér és arany! – Ám feszítsétek meg, ha úgy tetszik, csak szabadítsatok meg tőle. Vigyétek! Tolle! Tolle! Mit számít?! Áldozátok csak fel, ha kell... s adják ki nekünk Barabást!

Pilátus széke pedig Gabbathában állt...

„Egy szavad sincs?” – kérdi Pilátus. És Jézus hallgat... „Bűnt benne nem találok.” – szól Pilátus. Sebaj...! „Vesszen, akinek veszni kell! Nektek adom!... Ecce homo...”

Nézzétek: fején korona, vállán bíborpalást, leomló... Végző pillantást vet ránk, szeme könnyel s vérrel teli. Mit tehetünk? Nincs mód tovább is köztünk tartani.

Botrány volt a zsidók között...

Különben is – ítélete megírva: hibátlan héber, görög és latin igék. És lám – a nép üvölt, a bíró pedig mossa kezét...

Második állomás

JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET

Visszaadják ruháidat, a kereszt vár. Most köszöntelek – szól Jézus –, te régtől áhított! Szemléld, keresztény, s reszkess! Ó, nevezetes jel! Ím, először ölelkezik Krisztus az örök kereszttel. Ó, nagy nap, melyen a Paradicsom Fája beteljesedett! Szemléld bűnös és lássad: vétkeid mívelte ezt. Nincs többé bűn Isten nélkül – Krisztus nélkül kereszt.

Bizony, az ember sorsa mostoha, de csitt! Most Isten osztja meg... Nem magyarul, hanem beteljesít... Jézus keresztjét úgy fogadja, mint mi fogadjuk a szent Eucharisziát: „A kenyérért fát adunk...” – miként jövendölé Jeremiás.

Ó, milyen hosszú a kereszt, milyen nehéz és mekkora! Milyen kemény, milyen merev! Lenyomja mihaszna bűneink súlya... Mily sokáig kell hordani lépésről lépésre, míg rajta meghalunk. S mindezt egyszál magadban készülsz-e viselni, Jézusunk?

Adj türelmet, járnom útját e fának, mert Te kívánod, hogy vigyem. Mert előbb magunknak kell vinnünk a keresztet, hogy utóbb minket a kereszt vigyen.

Harmadik állomás

JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL A KERESZTTTEL

Előre! Bakó és áldozat a Kálvária-domb iránt együtt vonul. A nyakánál fogva vonszolt Isten ekkor meginog, és hirtelen a földre hull...

Első bukásodra én Uram, ugyan mit felelsz?

Most, hogy tudod már, valld meg: miféle perc a bukás perce, melyben a rosszul viselt teher ledönt?! Miképpen ízlik – melyet alkottál – e föld?

Ó, nem csak a jók útja ilyen hamis. Csalárd és szédítő a rossznak útja is. Bizony, nem visz toronyiránt – meg kell hódítani kő után követ. S gyakran vagy úgy, felmond a láb, habár a szív szeret...

Uram, mindkét szent térded által, mely egyszerre csuklott össze e helyen, bukásod által a szörnyű útnak kezdetén, az undor által, mely rádtört hirtelen, a tör által, mely megejtett, a föld által, mely megkívánt...

Ments meg az első büntől, mely váratlan tör reánk!

Negyedik állomás

JÉZUS ÉDESANYJÁVAL TALÁLKOZIK

Ó Anya, ki elsőszülött s egyetlen gyermekedet meghalni láttad, – idézd fel amaz éjszakát, az utolsót, melyen a nyöszörgő kis életet vigyáztad... A hasztalan belédiktált vizet, jeget, a lázmérőt, s a halált, mely már el nem tagadhatóan kerülgeti őt...

„Adjátok fel rá árva cipellőjét, váltsatok inget, kabátkát szegényen...”

Valaki jó, hogy elragadja, s földbe rejtse előlem... Isten veled, jó kisfiam, Isten veled, véremből való vérem!

A negyedik állomás Mária, aki mindent elfogad. Íme, az út hajlatában minden szegények Kincse után kutat. Sírástól megszűnt a szeme, szájából nyála kiapadt. Egy szót se szól, csak Jézust nézi, ahogy közeleg a csapat...

Ő elfogad, s ismét csak elfogad. Sikolyát erős, szoros szívébe fojtva, katonás... Egy szót se szól, csak nézi Jézus Krisztusát. Fiát szemléli az Anya... Megváltóját az Egyház... Feléje tör ki lelke, mint jaj a katonából, akit a vas vert át.

Sudárként áll Isten előtt, olvasni tárja ki lelkét elébe. Szíve semmit sem utasít el, semmit sem rejteget előle, nincs egy rostja átvert szívének, mely ne azt dobogná: szívesen... úgy legyen... S miként ma Isten, a Jelenvaló, akként vagyon ő is jelen. Elfogad, s szemléli Fiát, néma neveltjét... Egy szót se szól, csak nézi a Szentek Szentjét...

Ötödik állomás

CIRENEI SIMON SEGÍT JÉZUSNAK VINNI A KERESZTET

Eljő a perc, mikor már nincs tovább, az erő elhagyott. Ekkor nyílik számunkra rés, s Te ráhagyod, hogy keresztedbe minket is – bár erővel – befogadjanak. Cirenei Simon, igáddal vállal, így halad... Szilárdan felmarkolja, s megy Jézusnak utána. Úgy emeli, hogy a keresztből semmi ne menjen kárba.

Hatodik állomás

VERONIKA LETÖRLI JÉZUS ARCÁT

Minden tanítvány szétfutott, Péter maga is hevesen tagad!

Egy asszony ekkor egyenest a sértések sűrűjébe, s a halál kellős közepébe szalad. Megleli Jézust, és keze közé fogja arcát...

Taníts Veronika, hogy tetteinket emberi félelmek meg ne fojtsák! Mert akinek Jézus Krisztus nem pusztá kép csupán, de élő valóság – a többiek szemében kellemetlenné és gyanússá válik. Életformája idegen, szándékai merőben mások. Mindig lesz benne valami megközelíthetetlen és magányos...

A férfi, aki olvasóját mondja, s ki restelkedés nélkül gyónni megy... ki böjtöl pénteken és asszonyok közt látni a misén... – neveltség tárgya, megütközést kelt, különös és bosszantó is egyben.

Jól vigyázzon, bármit cselekszik – kíséri sok-sok figyelmes szem. Jól vigyázzon minden léptére, mivelhogy jel már lévén – minden keresztény Krisztus valódi képe – méltatlanul bár... S melyet mutat az arc parlagi tükrözése Isten arcának szívében – megvetve vagy győzve.

Engedd még egyszer megtekintenünk, Veronika, e gyolcsot, melyhez szent útravalónak tapadt ábrázata!

Íme, a kegyes kendő, őrizve tiszta lapján a „Szőlőtaposónak” arcát, mámorának napján! Róla e kép már mindörökre ránk tekint, megfestvén vére, könnye és köpéseink.

Hetedik állomás

JÉZUS MÁSODSZOR ESIK EL A KERESZTTEL

Ezt nem a kő tette a láb alatt, nem a kötél erőszakos rántása – a lélek tette, hogy most elesel...

Ó, életünk dele! Ó, zuhanás, amely már szándékos volt!

A mágnesnek nincsen már pólusa, hitünk felett nem feszül égbolt... Mert oly hosszú az út, s oly távol a cél, amelyre hívatunk... S mert magunkban kell járnunk, s nincs semmi vigaszunk...

Ó végtelen idő! Orvul törő utálkozás... Mikor a könyörtelen törvény nyom, s a fából való útítárs... Ezért nyújtjuk előre egyszerre – miként az úszó – két karunk... Nem térdre rogyva most – már arca borulunk!

A test bukott el, úgy lehet, ám lelkünk is vele. Ments meg a második, s már szándékos bukástól, mibe a fáradtság taszít bele!

Nyolcadik állomás

JÉZUS SZÓL A SÍRÓ ASSZONYOKHOZ

Mielőtt utolszor a hegyre venné útját, Jézus a kísérő nép felé fordul, s emeli ujját... Néhány szegény asszonyka sír ott, karján gyermeke.

Mi pedig ne csak nézzük Jézust, ha jelen van, de hatoljunk bele! Nem pusztán ember az, ki e szegényes, tarka képen ujjával integet... Isten Ő, ki üdvünkért nemcsak képletesen szenvedett! Mert Isten volt valóban ez az Ember, a Mindenható! Némely napon miértünk szenvedett... Bizony, való! S ekkora áron ugyan milyen veszélyből ragadott ki? Avagy oly természetes-e az ember üdve, hogy megadni a Fiúnak Atyja öléből kellene kiszakadni?! Ha így vagyunk a Paradicsommal – mit tartogat a Pokol torka? Mit várhat az aszott ág – mikor a zöldellőnek ez a sorsa?

Kilencedik állomás

JÉZUS HARMADSZOR ESIK EL A KERESZTTEL

„Ismét elestem és ezúttal utoljára. Ha fel is bírnék kelni, már hiába. Mert kisajtoltak, mint egy gyümölcsöt, s a vállamon cipelt ember olyan nehéz. Elkövettem a rosszat, s a halott ember rajtam olyan nehéz. Haljak meg hát – könnyebb hason kinyúlanom, mint megállnom lábamon... Könnyebb meghalnom, semmint élnem, s jobb a kereszten, semmint tövében állanom.”

Ments meg minket a harmadik büntől, mely a kétségbe ránt! Semmi sem veszett el addig, míg ki nem ürítettük a halált! E fával még csak megbirkóztam volna, de már a vas vár reám... Harmadízben esett el Jézus – ezúttal fenn, a Kálvárián.

Tizedik állomás

JÉZUST MEGFOSZTJÁK RUHÁITÓL

Íme, a szérű, hol a menny búzáját csépelik. Az Atya meztelen, s letépték a Tabernákulumnak fátylait. Kezet emeltek Istenre, a Testek Teste megremeg, a Mindenség

mélyei fenékig rengenek! Mi meg – mivel varratlan köntösét elragadták –, szemünket ráemelve merjük szemlélni Jézust, ki a testet öltött tisztaság.

Semmit sem hagynak meg neked, ó Uram, mindentől megfosztanak: testedhez tartozó öltő ruhádtól is, miként manapság letépik a szerzetes kámzsáját és az Istennek szentelt szűznek fátyolát... megfosztván mindenétől, míg semmije sem marad, hogy elrejtse magát. Nincsen védelem már, csupasz, miként a fereg, ki van szolgáltatva födetlenül bárki tekintetének...

Ez hát a ti Jézustok? Nevetséges! Csupa kék folt, szenny az orcáján is... Minden szakorvos- és rendőrszemet magára irányít... „Tauri pingues obsederunt me. Libera me, Domine, de ore canis!” – Nem Ó a Krisztus. Nem az Emberfia. Nem az Isten! Evangéliuma hazugság. Mennybéli Atyja nincsen! Futóbolond... csaló... Szóljon hát! Fogja be a száját! – Annás szolgálja arcul csapja, csókot reá Renán ad. Elvették mindenét, de megmaradt vereslő vére. Elvették mindenét, de megmaradt a Fájdalmak Férfia...

Az Isten elrejtőzött – maradt testvérem bús maga. Megaláztatásod által Uram, gyalázatod érdemére, szánd meg a legyőzöttet, a gyengét. akit az erős bír el... Letépett utolsó szál ruhád iszonyára, mindazt, kit marcangolnak, szánd meg szánva! A háromszor operált gyermeket, kit orvosa biztat... a szegény sebesültet, ki éppen friss kötést kap... a megalázott férjet, a fiút, haldokló anyja mellett... s mit szívünkéből kell kitépnünk: ama szörnyű szerelmet...

Tizenegyedik állomás **JÉZUST A KERESZTRE SZEGEZIK**

Ím hát, Isten nincs többé köztünk. Fekszik hanyatt. A falka rárohant s torkon ragadta, mint valamely vadat.

Eljöttél hát! Valóban velünk vagy, Uram! Rád ültek, szívedre térdepeltek szorosán, melyet most kitekertek, ez a kéz a Mindenható jobbja! Megkötötték a Bárányt, a Mindenütt Jelenvalót lábánál fogva! Krétával megjelölik a kereszten hosszad terjedelmét... S míg Ő ízlelni kezdi szögeinket, mi meg az Ő képére hadd figyeljünk...

Örök Fiú, kit csupán saját végtelenséged határol, amelyre vágytál, bírd ím e szűk helyet köztünk lakásul. Ímhol Illés ráfekszik a halottra, hosszát mérve... Ímhol Dávidnak trónusa... Salamon dicsősége... Íme, Hozzád való szerelmünk nyoszolyája, hatalmas és kemény... Egy Istennek a mi árnyainkhoz idomulni – hiú remény... Rángatják, és félig kimarjult teste recseg-ropog, feszítik, mint a prést – nézni iszonyatos! Hogy beteljék, mit a Próféta róla megjövendölt ekképp: „Átfúrták kezem, lábam... és minden csontom számbavették...”

Fogoly vagy Uram, s immár nem menekülhetsz. Kezednél s lábaddnál fogva a keresztre tűztek. Mi dolgom az eretnek, a bolond mennyországában? Nékem elég az Isten, négy szeg foglalatában!

Tizenkettedik állomás **JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN**

Az imént szenvedett – való igaz –, de immár halni fog. A nagy kereszt az éjben – lélegző Istenével – erőtlenül inog. Együtt van minden, ím... Működjük hát az eszköz, könyörtelen nyúlva a kettős természethez... A test s a lélek kútjából, s a hiposztázisból kivonva, és kisajtolva benne rejlő minden szenvedést.

Egymaga van, mint édenében Ádám maga volt. Három órán át magában szürcsöli a bort, a győzhetetlen emberi tudatlanság borát Isten magányában. Vendégünk kimerült: fejét meghajtja lágyan, anyját sem látja már, s Atyja magára hagyta. Kelyhét üríti, és a halál lassan átítatja...

Nem volt-e elég neked e vízzel vegyes keserű innivaló? Hogy hirtelen fennszóval így kiáltasz: Sitio!?! Szomjazol-e Uram? Hozzám szólsz-e ugyan bizony? Én kellek-e még, s vétkemre áhítozol? Én hiányzom-e, mielőtt mindenkorra leáldozol?

Tizenharmadik állomás

JÉZUS TESTÉT LEVESZIK A KERESZTRŐL

Ímhol a Passiónak vége, kezdődik a Kompassió... Krisztus nincs már a kereszten – kitől fogant,

Szűz Máriával látható. Miként ez elfogadta megjelentve – fogadja most beteljesülve. Ki mindenek láttára szenvedett, ismét Anyja ölébe dől le...

Az Egyház örökre karjába temeti Szerelmesét, mit Isten munkált rajta, amit Anyja vagy emberi kéz, – mindarra örökléig ráteríti köpenyét. Magához vette... nézi... simogatja... imádja... siratja... megcsodálja. Mint szemfedője, balsama, sírja és myrrha-ágya...

Pap, ör, oltár, kehely, s coenaculum – itt végződik a kereszt, és kezdődik a Tabernaculum.

Tizennegyedik állomás

JÉZUST SÍRBA TESZIK

Hová a kínszenvedett Krisztust tették, az a szikla s az a barlang, mit sebten nyitottak, hogy benne éjét átaludja az Átalvert, mielőtt feltámad, s Atyjához visszalebben... nemcsak afféle újdonsír, hanem a testem! Maga az Ember, tennen teremtményed, ki mind a földnél mélyebb mélységekben! Most, hogy már szíve nyitva áll, és átfürték kezét, nincs oly kereszt a nap alatt, amelyre teste rá ne illenék! Nincs olyan bűn a nap alatt, amelyre sebe alá ne szállna! Oltárodrol – hol rejtezel – jöjj hát közénk Világ Királya! Megnyílt előtted teremtményed – tátongó mélyeit kínálva...

Gyermekek keresztútja (Csanád Béla)

Bevezető ének

Induljunk a gyászos útra,
vár a Jézus keresztútja.
Jézus járt a véres úton,
hogy az ember mennybe jusson.

Első állomás

JÉZUST HALÁLRA ÍTÉLIK

Sok-sok bűnös vádol engem,
hogy keresztre feszíttessen.
Pilátus, a félnék, gyáva,
ártatlant küld a halálba.

És te? Milyen a beszéded?
Társaidat hogy ítéled?
Ha szóval vétsz bárki ellen,
rossz beszéddel bántasz engem.

Ó Jézusom, bánom vétkem!
El nem ítélek – ígérem.
Társam becsületét mentem,
ne ítélj el Te sem engem.

Második állomás

JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET

Nézd a súlyos, nagy keresztet,
melyet vállaimra tesznek!
Korbács-verte, véres vállam
nyomja a sok bűn a fában.

A te bűnöd, s annyi másé,
mindenkié... a világé...
Mégis viszem mind e terhet,
hogy megváltsak minden lelket!

Ó Jézusom, hogy segítek?
Ne nyomjanak úgy a vétkek...
Add, hogy én is elviseljek
mindent, mindent Teéretted.

Harmadik állomás **JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL A KERESZTTTEL**

Nézd, mily nehéz a keresztem,
megbotlottam és elestem...
Térdem kemény kőbe vertem,
s reám zuhant nagy keresztem...

Azért is, mert te elestél,
súlyos, nagy bűnt elkövettél,
bűnök súlya nyomja vállam,
azért fekszem az út porában.

Ó Jézusom, de sajnállak!
Miattam is botlott lábad...
Add, hogy tiszta legyen lelkem,
sohse engedj bűnbe esnem!

Negyedik állomás **JÉZUS ÉDESANYJÁVAL TALÁLKOZIK**

Itt jön Anyám! Ó Mária,
mit kell szemednek látnia!
Szegény Fiad összetörve,
szíved törrel meggyötörve...

A sok szülő, a sok gyermek,
akik szíve fagytól dermed,
akik egymást ütik, bántják,
fájdalmunkat nagyobbítják...

Ó Jézusom, szánom, bánom,
durvaságom, megbántásom...
Enyéim nagyon szeressem,
s a Szűzanyát – ezerszeresen!

Ötödik állomás **CIRENEI SIMON SEGÍT JÉZUSNAK VINNI A KERESZTET**

Egyre nehezebb a terhem...
jaj, ki segít elviselnem?
Itt jön Simon, cirenei:
„Segíts Simon!” – mondják neki.

„Vigye, kinek nincs más gondja,
mért én vigyem?” – zúgva mondja.
Aztán rámnéz, megszán engem...
s együtt szenvedünk mi ketten.

Jó Jézusom, tudom, hiszem,
ha ott vagyok, én is viszem.
Add, hogy bármilyen bajom van,
semmikor sem zúgolódjam!

Hatodik állomás
VERONIKA LETÖRLI JÉZUS ARCÁT

Veronika jó az úton,
nézi, nézi véres orcám...
Csupa részvét, hogy segítsen,
tisztá kendőt nyújt elébem.

Nem is marad el jutalma,
annak, aki segít rajtam...
arcom mását festi vérem
lelkében – és kendőjében.

Jézus! Én is ilyen legyek,
gyámola a szenvedőnek!
Arcod ragyogjon lelkemben,
s ezt ne engedd elfelednem!

Hetedik állomás
JÉZUS MÁSODSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL

Simon segít, velem lépked –
mégis nehéz a sok vétek.
Jaj de nehéz ez a nagy kín,
alig bírják már lábaim.

Másodszor is földre estem,
porbahullott gyöngye testem
értetek, kik újra-újra
visszatértek a rossz útra!

Drága Jézus! Mikor gyóntam,
bűneimtől megtisztultam...
Ó, ne engedj visszaesnem
bűn sarába soha engem!

Nyolcadik állomás
JÉZUS SZÓL A SÍRÓ ASSZONYOKHOZ

De sok asszony sír, kesereg,
amint látja, hogy szenvedek!
Hogy így látnak, összetörve,
katonák közt, megkötözve...

Jeruzsálem leányai!
Nem kell engem megsiratni!
Sok rossz napok jönnek rátok,
magatokat sirassátok!

Kegyes Jézus! Segíts minket,
mindig bánjuk bűneinket!
Hogy sirassuk ezer vétünk,
töredelmes szívet kérünk!

Kilencedik állomás

JÉZUS HARMADSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL

Már-már alig tudok menni...
jaj de rossz gyöngének lenni!
Harmadszor is elbotoltam,
s vergődtem a nagy kínokban.

Tudtam: lesz majd sok-sok gyerek,
ki a bűnökben hempereg,
kinek tetszik a bűn piszka,
s lelke épp csak néha tiszta...

Jézus, Jézus! Láttál engem,
bűnbe estem, s föl nem keltem!
Ó, a bűnök majd megöltek...
de már eztán soha többet!

Tizedik állomás

JÉZUST MEGFOSZTJÁK RUHÁITÓL

A ruháim rám ragadtak,
véres sebeimbe fagytak...
s fönt a Golgota hegyében
újra kezdet folyni vérem...

Ruháimat leszaggatták,
tisztaságom megbántották.
Rossz beszéded, csúnya teted, –
látod, velem miket tettek?!

Bűneimet szánom-bánom,
védd meg Jézus, tisztaságom!
Jézus, kérlek, őrizz engem
paráznaság bűne ellen!

Tizenegyedik állomás
JÉZUST A KERESZTRE SZEGEZIK

Nagy szegeket elővettek,
a keresztre ráfektettek,
kalapáccsal vertek, vertek...
így a fára felszegeztek.

Hogyha lábad rosszra vinne,
tekints fájó sebeimre!
Hogyha kezed rosszat tenne,
nézz átszegett két kezemre!

Az én bűnöm kalapácsa,
az is szegezett a fára...
Sajnálom is, amíg élek –
mind utálok, ami véték!

Tizenkettedik állomás
JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN

Jó gyermekek, nézzetek rám!
Tövisebből van a koronám,
vérem hull a föld porába,
meghalok már nemsokára...

Érettetek, a világért,
a világ ezer bajáért
halok én meg – helyettetek,
hogy ti örökké éljete!

Áll a kereszt, s én alatta
megfogadom térdre hullva,
Neked élek, Neked halok,
Jézus, mindig Tiéd vagyok!

Tizenharmadik állomás
JÉZUS TESTÉT LEVESZIK A KERESZTRŐL

Pilátustól jó emberek,
elkérték a holttestemet...
a keresztről leemelték,
hogy a sírba eltemessék.

Édesanyám – megsirattál,
élesztgettél, csókolgattál...
Lelked új tör éle járta,
így jutottál árvaságra.

Szűz Mária, drága Anya!
Szíved szívem vigasztalja!
Gyermeked akarok lenni,
és mint Jézus, úgy szeretni.
Könyörülj rajtunk Urunk!

Tizennegyedik állomás
JÉZUST SÍRBA TESZIK

Eltemettek nemsokára...
elnyelt a sír éjszakája.
Sirattak – de nem sokáig,
csak harmadnap hajnaláig.

Feltámadtam új erőben,
ellenségem mind legyőztem!
Így élek most fõnn a mennyben
az oltáron, s a szívekben!

Édes Jézus, maradj vélem
örömben és szenvedésben!
Te vagy Uram és Királyom,
szép életem, s boldogságom!

Kezükbe adattam (Dienes Valéria)

Első állomás JÉZUST HALÁLRA ÍTÉLIK

Hallgatom.

A lelkemben hangzik? Vagy a kép szólalt meg? Nem tudom. De a lelkem elnémult. Hangtalanul várja a Hangot.

Azt a hangot, mely végig zengett a palesztinai dombokon. A hallgató Jézus hangja... amikor ott áll a földi bíró előtt.

Íme, kezeikbe adattam. Azért állok itt, mert ez volt az akaratom. Öröktől fogva tudtam ezt a pillanatot. Az emberiségnek arra volt szüksége, hogy egyszer az ember ítéljen Isten felett. Akkor mondtam Atyámnak: Íme, jövök!

Most itt vagyok. Kiszolgáltattam magam az embereknek. Tele van a testem tetteik nyomaival. És tele van a lelkem... Van-e még fájdalom ilyen, mint az enyém?

Ezen az éjszakán emberek halálra gyötörték a lelkemet. Ezen a reggelen korbácsaikkal felszántották a testemet. Az én népem cselekedte ezt velem.

Szeretből jöttem, és így válaszoltak. Szeretből jártam itt... Vajon melyik tettemre válaszoltak így? Szeretből vettem magamra testük köntösét. Most elhatározzák, hogy leveszik rólam ezt a köntöst. Odaadom szeretetből...

Az ember pedig mossa kezét...

Kihez akarsz tartozni?

Mert választanod kell. A választás halálosan komoly.

Ez az első állomás tanulsága: Aki nincs velem, ellenem van; aki nem gyűjt velem, szétszór. Amen.

Második állomás JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET

Engem választottál. De engem csak a kereszttel együtt lehet választani. Mert amikor az „ember” mosta a kezét, már hozták keresztemet. Hozzám tartozik. Átölelem. Vele együtt vagyok csak egész, mert a kereszttel életfeladatomban eszköze. Fegyverem. Várva vártam egész életemen át. Mindig rá gondoltam. És szerettem benne Atyám akaratát.

Mikor egészen közel jött, a Getszemániban, megtorpantam. Kértem, hogy „múljk el”. Pedig azért jöttem.

Azért ne féljete ti sem, ha féltek a kereszttől. Én is féltem. Aki retteg, nagyobb ajándékot ad, mint a hős. És az én egész életem, az emberi életem a kereszttel víziója volt.

Mikor hozták, beleroskadtam ölelésébe. Akkor már nagyon szerettem. Atyám akaratát szerettem benne.

Azért mondtam, hogy senki sem választhat engem a kereszttel nélkül. Mert én a Szenvedés Királya vagyok, és az én életprogramom a kereszttel.

Ez a kereszttel az én igám. Az Atya tette vállaimra. Aki igent mond az Atyának, részévé válik az örök Akaratnak. Ezzel a kereszttel a vállamon és a lelkemen most egy vagyok az Atyával. És amikor a kereszttel szeretem az Ő akaratát, akkor egy vagyok a Lélekkel. Ebben az ölelésben most megvalósul a Háromság így: akarat, vállalás, szeretet.

Te is így vállalj. Ölelésedben elfér a Háromság: kereszttel bejártatánál az Atyától a Lélekig. Amen.

Harmadik állomás **JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL A KERESZTTTEL**

Elhozták. Átkaroltam. Leroskadtam alatta.

Ne féljete ti emberek, ha új szenvedések első támadásánál megtörik az erőtök. Ez emberi. Ebben vállaltam a teljes emberséget. Az emberi erő véges. Ezt méri a leroskadás.

Mikor a lélek így a mélyre hull, meghallja hangomat. Ha nem is szavakban. De hallja sóhajtásomat. És belesóhajtja az övét az enyémbé.

Ne féljete attól sem, ha többet nem hallotok ennél. Minden benne van abban, hogy ezt meghallhatta. Mert ebben a sóhajtásban egyesült velem. Az övét az enyémben hallja az Atya. És az övét az enyémben veszi szárnyaira a Szentlélek.

Ez egyesülés. Ezért járnak a lelkek a kereszttut az én kereszttutam óta. Emelt fővel nem lehet a Kálváriára menni. Lehajtott fej, roskadó térdek, vállak... ez a kereszttút stílusa.

A megszentelés mindig érintéssel jár. Megszentelés az, amikor a nembírásban a testem a planétához simul. Ebben az érintésben megkezdődik a Föld kereszttvetése. Az én testemmel vet kereszttet, mint te a rózsafüzéred kereszttjével.

Az Atyának...

Ebben az első érintésben teszem az Atya elé az emberiséget. És most jön felém az első három, akik velem indulnak ezen az úton:

Anyám, Simon és Veronika.

A háromféle emberi szeretet.

Negyedik állomás **JÉZUS ÉDESANYJÁVAL TALÁLKOZIK**

Anyámra nézek. Összetüzel a tekintetünk. Egymás gyötrelme égeti lelkünket. Halálos igenlés ez. Ketten küldjük az Atyának, a Föld kereszttvetésének első érintése után...

Ketten jártak a földön, akik bűn nélkül valók, és az emberiségnek erre a halálos igenlésre volt szüksége. Nem használt volna neki semmi más.

Ebben az egymásra pillantásban örökkévalóság van. Mert örök szándék teljesült benne. Angyal hozta a földre. Közben a názareti kislány anya lett, és Betlehem óta járja a Kálváriát. Fiával együtt. Két élet forr most össze ebben a pillantásban, és az Anya megváltó társsá magasztosul.

A Szűz élete most beleömlik a megváltás tavába. Benne van minden kereszttútban. Minden szentségvételben. Ott adorál minden oltáron.

Ez anyaság...

Ránézek az én Anyámra. És adok neki a végtelen erőből. Nem roskad le. Jön velem a hegyen fölfelé. Emberlélek ilyen fájdalmat még nem hordozott.

Az Ő lelkében teszem az Atya elé az emberiséget. Ezért az egyetlen egyért. Atyám... bocsáss meg nekik!

Egymás szenvedésében elfeledjük önmagunkat. Végigviharzik lelkünkön az életünk. Betlehem óta... Egyiptom... Názáret... Kafarnaum... Jeruzsálem... felsajog bennünk az egész boldogságos életközösség. Csak egymást látjuk benne.

Az Atyának...

Emeld fel kezedet a homlokodra, mert kezdődik a kereszttvetés. Amen.

Ötödik állomás**CIRENEI SIMON SEGÍT JÉZUSNAK VINNI A KERESZTET**

Látod? Simon vállán a kereszt. Mert megrendült a lelkem Atyám tekintetén. És hóhéraim megijedtek: talán nem bírja a testem. És segítséget kerestek.

Ez a cirenei ember a ti előképetek. Az egész emberiségé. Az én keresztemet viszi. És helyettem viszi.

Amikor az emberi bírás határain járunk, akkor arra kell gondolni, hogy ez ugyanaz a kereszt. Csak egyetlenegy kereszt van a világon: az enyém. Aki keresztet hord, az enyémet hordja. Ezt a keresztet, amely most ott van Simon vállán.

Gondold meg ennél az állomásnál, hogy ebben a cireneiben az emberiség részt kért magának a megváltásból. Segít nekem abban, hogy élve jussak a „felemeltetésig”. Ebben részed van neked is.

Válladon a keresztem. Nem egy rádszabott kis kereszt, hanem az enyém. Mikor felébreszt a hajnal és rádszakad a valóság, tudd, hogy most azért veszed válladra a keresztemet, mert az én Anyám szemébe néztem, és emberi bírásom határain járok.

Simonom vagy a keresztúton.

Ebből szeretet lesz. Nem is szeretetből veszed fel, de ebből terem az emberszívben a szeretet. Ezzel jutalmaz a kereszt, az én keresztem. Mint Simon, megszeretsz engem. Észreveszed, hogy eddig nem is szeretted. Minden új szeretethullám kicsinyli a régieket.

Azért megy a Végtelen felé.

Nézd ezt a Simont. Lábnyomaimba lép. Minden lépése örökkévaló érték, mert a világ Megváltójának keresztje van a vállán. Szeress engem, és te vagy ez a Simon. Amen.

Hatodik állomás**VERONIKA LETÖRLI JÉZUS ARCÁT**

Látom, amint hozza a kendőjét. Keresztül tör a tömegen, felém. Ide mer jönni hozzám, az elítélthez, a meggyalázotthoz.

Ez a kendő be van írva minden Időkbe.

És a kéz, amely hozza, letörölni arcomat. És a szív, amely küldi megnyhíteni szívemet...

És a lélek, amely elgondolta számomra ezt a vigasztalást.

Veronika... ez a Szerafin... Jön, és kendője arcomhoz simul. Az asszonyi lélek szerető gondja ez a kendő. Az emberiség női felének gondos szeretete. A minden asszonyok szerető, simogató kendőjét érzem arcomon. Idejöttetek letörölni arcomat, ti világ asszonyai... Erre a kendőre... és a szívetekre... odarajzolom arcomat.

Más arcot nem hagytam rátok. Csak a keresztút arcát. Hálából a szeretetért. Ez a kendő keresztutamon csodája. Ezé volt az egyetlen pillanat, amikor megnyitottam istenségem erőit, és a törlés foltjai helyett arcomat adtam neki.

Aki letörli arcomról véretem és veritékemet, annak válaszul az én arcom jár. Mint ez a kendő, amely nem felejt el arcomat. Adhatok-e többet annak, aki hozzám fut a szenvedések éjjelén?

Ez a kendő a hozzáfutó lelkek szimbóluma. Jöjjetek hozzám, mert én a keresztúton is tudok ajándékozni, és Veronika kendőjén minden résztvevő emberlélekre rárajzoltam arcomat, hogy amikor majd Atyám elé áll, Ő az én vonásaimat ismerje fel benne. Amen.

Állj meg ennél az állomásnál, és nézz vissza a három emberlélekre. Keresztutamon jöttek felém. Három arc... három szív... három lélek.

Anyám. Jön, mint a teljes feloldódás fájdalomban. Rápillant, és tekintetében benne van minden gyötrődésem. Annyira egy velem, hogy érzi testemnek és lelkemnek minden

rezzenését. Az egész keresztutat. Maga kérte ezt. Együtt akar maradni velem. Mindenben. Egészen az enyém. Ilyen szeretet nem volt, és nem lesz több a földön. Átölel engem, átjár engem és megismétel engem az emberi lélek képességeinek végső határáig. E pillanatban az ő egyetlen lelkének ragyogása túlfényli az emberiség minden bűnének feketeségét, amelyért erre az útra léptem. Ezért a lélekért viszem valamennyit.

Simon. Vonakodik. Nem akar keresztet vinni. Az enyémet sem. Nem ismer. De amikor vállára kerül a kereszt, megvilágosítom látását, és áttüzesítem lelkét. Megtanítom, hogy a kereszthez nyúlni a megváltásban való részesedés nélkül nem lehet. Izmainak minden feszülése, mellének minden lihegése, lelkének minden beleegyezése a megváltás mérhetetlen kincseinek tartályaiba hull.

Ember, próbáld meg így venni vállaidra a keresztet!

Szerafin... ez a kendő tette Veronikává. Női szeretet... anya szeretne lenni, gondozó anya, mátká szeretne lenni, hűséges mátká, testvér szeretne lenni, önfeláldozó testvér és gyermek szeretne lenni, vigasztaló gyermek. Ezért hozza kendőjét... és Jézus beletemeti arcát.

Mikor lefödte arcomat a kendő, és sötétség lett körülöttem, akartam, hogy vonásaim ott maradjanak. Ennek a pillanatnak az emlékére. Ennek a szeretetkendőnek a megajándékozására. Ennek a szeretettől égő léleknek jutalmazására.

Emberek, ti férfiak és asszonyok, hozzátok felém résztvevő szívetek selyemkendőjét! Belétek rajzolom magam mindörökre!

Hetedik állomás

JÉZUS MÁSODSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL

„...és Fiúnak...”

A második érintés...

Ez az, amikor a keresztvetésben szíven érinted magad. Ez az érintés a keresztvetés mélypontja.

Mert az Ő maga, aki most és minden keresztvetésben Atyjának adja magát. Most, ebben a beleroskadásban az áldozat, a vállalt áldozat felséges valóságával érinti a földet.

Én nézem a Háromságban ezt a földreroskadást, ennek az embertestnek második keresztvető gesztusát... a Fiúnak...

Az örökkévaló második Személynek emberteste folytatja a planéta keresztvetését. Ez az embertest a Háromságból jött a názáreti Leány szent méhén át, és a benne élő Emberlélek is én vagyok. Most is a Háromság az otthonom és a Test, melyről azt mondom, hogy Ő – az én Testem... Ez az ÉN és ez az Ő egy.

Az embernek ez a nembírása, ez a földreroskadó Isten az egész Háromság megváltó cselekedete.

Most látod, mit cselekedtem neked. Mert bennem az Atya és a Lélek egy, és leroskadva fekszem itt a planétákon. Háromságom ölelésében.

Körülöttem zúg a gyűlölet, és hangtalan könnyeket hullat a szeretet. Emberszívek fornak belém minden időkre. És emberszívek szakadnak el...

Kihez tartozol?

Ismételd meg ezt a halálosan komoly választást!

És amikor megtetted, tudd, hogy nem te választasz engem, hanem én választottalak téged. Kiszemeltelek, amint jöttél velem a keresztúton. A többit is. De terád csak ez tartozik. Tudd, hogy egymagadért is megjártam volna ezt az utat. Mert az Atya nekem adott téged.

A föld pedig döbbenettel folytatja...

...a Fiúnak...

Nyolcadik állomás **JÉZUS SZÓL A SÍRÓ ASSZONYOKHOZ**

Mondtam nekik, hogy ne engem sirassatok, hanem fiaitokat. Azt akartam, hogy megérezzék, kikért járom ezt az utat. Azt, hogy sírásuk gyümölcsöző legyen, és könnyeik az örökkévalóság súlyával hulljanak a földre.

Csak egyet lehet siratni: a lélek vesztét. Ehhez nem hasonlít semmi. Mondottam egyszer: ne féljete azoktól, akik a testet megölik, hanem azoktól féljete, akik a lelket a Gyehennára küldik. Mert a közeliék fájdalmát nem lehet a végtelenhez mérni.

Síratok, ha az megkönnyíti lelketeke. Mondottam egyszer, hogy akik sírnak, boldogok. És a ti sírásotok az a sírás, amely boldogságra fordul. Megéritek a vigasztalást. Én ígértem meg azoknak, akik így sírnak.

Láttatok felkelni roskadásomból. Ti is felemelkedte majd sírásotok mélyéről. Pedig látni fogjátok, hogy arca hullok még egyszer előttele, mert sírásotok melege ellágyítja szívemet gondoskodásotok emlékeivel.

Minden értete van, a tieitekért van. Az ő megújításukért van. A ti szenvedésete is értük van. Ennek az útnak áldása ráborul az egész emberiségre. Csak azokon lehet sírni, akiket saját akaratuk kitepette alóla. Hová...?

Köszönöm a könnyeiteket. Elteszem őket fiaitok számára. Nekem adtátok és én nekik. Minden érettem hullatott könnycsepp, minden enyémmel megosztott fájdalom azoké, akik a legjobban szerettek.

Ti pedig küldjete ezt az utat azokra, akik elveszőben vannak. Nekik is szánom. Ez irgalomból nincs kizárva senki.

Kilencedik állomás **JÉZUS HARMADSZOR ESIK EL A KERESZTTEL**

...és a Szentléleknek...

A harmadik érintés...

A legszorosabb, egészen hozzásimuló, „tetőtől talpig” földérintő, megszentelő planétaölelés.

Most karjaim körüléri a földet. Most óriássá lett a testem, felvette az égiteste méreteit, és most megváltó akaratomból szívéhez szorítja ezt a megtévedt csillagot szálltában az ő megszabott útján.

Most szeretetem a mindenségben szálló csipkebokorra tüzele ezt a földet. Ez az, amiben lehet égni és el nem égni. Már nem én vagyok rároskadva, hanem az én karjaiban áldozatként viszem a Szentlélekkel az Atya elé...

... a Szentléleknek...

Most az Atya és a Fiú szeretete ölele ezt a bolygót a minden időkben rajta nőtt emberiséggel együtt... Ez a Szentlélek ölelése a Fiú karjaival...

Amit láttok, az a földre hullt Ember. Ami ebben a látásban valóság, az a Háromság győzelmes ráborulása a védelmébe vett emberlelekre. Mindenki egyedül és valamennyire összesen, mindenhol és mindig.

Mert a planéta keresztvetése nem ezé a pillanaté, s nem ezé a ponté. Ebben az ITT és a MOST végtelenné és örökkévalóvá tágul. És amikor itt állsz, és nézed ezt a pillanatot, te magad is kilépsz a pillanatból, s mikor azt hiszed, hogy itt állsz a templom kövén, a lelked már megjárja útját velem a Háromság hitének mélyén...

...és a Szentlélek nevében...

... igen, most letelt az óra, letelt az állomás.

„Jézus keze” csókodra vár...

Tizedik állomás **JÉZUST MEGFOSZTJÁK RUHÁITÓL**

Leveszik rólam – először ezt a ruhát. Nincs rá szükségem többé. Gonosztevők ruha nélkül mennek a másvilágra. Közéjük soroltattam.

Senki sem látta testemet, csak Anyám. Most pedig irtózom ettől a megmutatástól. Tele vagyok sebbel. De a sebeknél jobban fájnak a rám eső tekintetek. A meztelenítés szégyene. Az ostornál is jobban fáj, mert szemérmes az én lelkem. A szégyen felpiroslott arcom sebei körül...

A testemről már levették az én varratlan ruháimat. Anyám munkája volt. Leveszik a lelkemről is. Az is „varratlan” teljesség... Atyám szötte. A názáreti lány méhében készült a Szentlélek ujjával.

Testem ruhájára majd sorsot vetnek. Lelkem ruhájára nem lehet, mert majd visszaveszem azt, és felöltöm újra. Csak egy kis idő még...

De most megsebeznek a tekintetek. Akik szeretnek, elfödik arcukat. Torkukat szorítja a fájdalom. Enyémekek ebben a fájdalomban.

Te is az enyém vagy, aki most megállsz előttem, és elfödöd arcodat. Enyém vagy, amikor összeszorul a szíved az én szégyenkezésem. Aki megérzed, hogy szemérmes az én lelkem.

Hunyd le a szemed ennél az állomásnál. Így vagy a legjobban az enyém. Tudod, mi történik velem. Szentmise van... Folyamatban az áldozat:

Íme, az én testem!

Felmutatják az Atyának. Te pedig mondd:

Én Uram és én Istenem!

... mert Úrfelmutatás van...

Tizenegyedik állomás **JÉZUST A KERESZTRE SZEGEZIK**

Bírod még?

Az én bíromnak vége szakadt. Már mások cselekednek helyettem. Már fekszem. Megpihentem. Hallom a kalapácsok koppanását. Testemet szegeznek a keresztre.

Te is hallod – bírod még?

Ezek ölelő karok. De most ki vannak szegezve. Hogy mindenkire tárujanak, és hogy ebben az ölelésben mindenki elférjen. Te is.

Kopog a kalapács. Már mások cselekednek helyettem.

Bírod még? Most te roskadj le... Most te érintsd meg a földet homlokoddal. Mert az oltáron fekszik a Hostia.

A planéta magához szorítja a fekvő keresztet és engem, és fut az űrben a megváltás kincsével. Már csak órák vannak hátra. De azok még az enyémekek. És a tiétek.

Az Atyától a Szentlélekig viharzó szeretet most a földdel együtt magához öleli a keresztet. Te is benne vagy ebben az ölelésben.

Innen már nem megyünk tovább.

Megérkeztünk.

Tizenkettedik állomás **JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN**

Ma velem vagy a Paradicsomban!

Asszony, ez a te fiad!

Éli! Éli! Lamma Sabaktani!
Szomjúhozom! Beteljesedett!

Atyám, kezeidbe ajánlom lelkemet!

ELSŐ szavam a bűnösé volt, a mellettem felszegezett bűnöshöz. Látjátok emberek? Ezért jöttem. Első dolgom, amikor felemeltem a földről, hogy magammal vigyem.

MÁSODIK és HARMADIK szavam az enyémeké. Aki a legjobban enyém, azé. Végrendelkezem a kincseimről. Róla és az emberekről. Egészen az enyémet.

NEGYEDIK szavam Övé, aki engem küldött, és a halálos kínok órájában magamra hagyott. Egyedülvalóságom a megváltás,... Hogy szeretetemmel magamra maradtam,

ÖTÖDIK szavam ez a vallomás. Ajkam szomjúsága a lelkemé.

HATODIK szavam az, hogy a pohár betelt, és az utolsó cseppig kiürítettem. Nem vétetett el tőlem. Aki teleöntötte poharamat, az most felém tárja karjait.

HETEDIK és UTOLSÓ szavam már a szerető Atyáé, akinek kezébe ajánlom lelkemet, és az Emberfiának lelke leveti köntösét – már csak a Test függ a kereszten.

A szentmise véget ért. Ite, missa est. Borulj le a Kereszt előtt. Még rajta van a testem.

Tizenharmadik állomás

JÉZUS TESTÉT LEVESZIK A KERESZTRŐL

Mikor „beteljesedett”, még nem volt bevégezve. Mennem kellett a lelkekért, akik vártak engem. Most velük vagyok itt, éneklük az új Éneket – Canticum Novum.

Óh, novissimum! Mert felszabadult az Ég is, nemcsak a föld.

Ti még nem ujjongtok. Tiétek most a testem gyásza. Kezetekbe adattam. A gyásznak egészen mélynek kell lennie. Mikor a testemnek így szolgáltok, elmerültök a fájdalomban.

Igen, le kell venni, meg kell mosni, Anyám ölébe kell tenni. Ringasd Mária, a golgotai holttestben Anyja ölében.

Nem, ez nem halál. Emberlelkem visszamerül a Második Személybe, és Isten Háromságába mélyed, míg kívül van a testen. Mindig rágondol. Tudja, hogy oda majd visszaszáll.

Tizennegyedik állomás

JÉZUST SÍRBA TESZIK

Elrejtik testemet. Szeretnek. Körülveszi és átjárja őket a fájdalom. Látom gondolataikat. Mert nem tudnak kilépni a pillanatból.

Rájuk merevül a fájdalom. Így a legmélyebb a szenvedés. Amint lefektetnek oda a sziklakőre, azok a férfiak utolsó szolgálatnak érzik ezt. Nem tudják, hogy csak negyven órára teszik ide a testemet, és hogy ebben a munkájukban ott remeg a feltámadás ígérete.

A legnagyobb fájdalmak ilyenek. Nincs bennük remény.

Csak egy lélekben él a hit. Halvány most, de elolthatatlan. Kicsiny mécs itt a sírűregben, de a testem nem marad sötétben.

Ő tudja, hogy eljövök ide visszavenni a testemet. Most is tudja, amikor majd odahengerítik a zárókövet, és el kell menniük engedelmeskedni Sabbath törvényének.

Magdolna pedig és a szent asszonyok nézik, hogy József leplével és Nikodémus illatszereivel a három férfi hogyan helyezi el a testemet. Majd visszajönnek a Sabbath után. Mert már kezdődik az ünnep csendje.

Még nem volt ilyen Sabbath...

Nézem a testemet, amint élettelenül fekszik a sírban. És Háromságom mélyéről most úgy szemlélem ezt az űrben futó csillagot, mint az Emberfia koporsóját. Már nem sokáig hordja testemet.

Haec nox est... most vált a halál a feltámadás ígéletévé.
Most fekszik a testem a halál éjszakájában.

Ezen az éjszakán a Háromság mélyéről nézem testemet. Akitől vettem, virraszt. Aki pedig megalkotta benne, az a Háromság ölel engem és az Atyát. Ez a nézés, ez a virrasztás és ez az ölelés pedig a szellem valóságában egy.

Azért mondom, hogy egy, mert embernek érthetetlen ez a közlekedés. Nem is kell megérteni csak hinni.

Ennél az állomásnál nő össze a kereszttút a feltámadással. „Haec nox...” Ez az éjszaka még sötét. Az értetek összetört testem magányának az éjszakája. Egyedül fekszem a sziklában. Az „egyedül” azt jelenti, hogy emberlelkem nélkül.

„Haec nox...” Ez az éjszaka, ez a kettéválás a megváltás. Emberlelkemet kiverték a testemből. Kereszttút kellett hozzá. A teljesedésnél ennek az éjszakának a percei peregnék. Most egészen sötét van... benne vár a beteljesedés csendje.

Hazamentek, akik idefektették testemet, otthon várják a hajnalt.

Mikor testemet letették a sziklára, befejeződött a föld kereszttvetése: a negyedik pont. Négy ponton vonta magához testemet.

És a planéta röptében négy pontot tett le az űrben, négy örökkévaló pontot, mely a föld kereszttvetése volt.

A Háromság megszentelte ezt a TERRA nevű bolygót. Űrhajó lett a testem számára, és száll vele negyven órán át.

Beállt a Sabbath...

Az egyetlen éjszaka. Benne van az egész Sabbath. Két éjszaka között vasárnap hajnalig.

Keresztet vetett a föld. Négyszer magához vonta a testem. Négyszer ráborultam, mint áldozat... test lett a Testem.

Az utolsó ölelés már élettelen. Már mások teszik le testemet. Ez a befejezés. Az Amen.

Már nem arccal fekszem a földön. Hunyt szemű arcom az ég felé néz. Kezem megpihent, ajkam elhallgatott.

Mert mindent bevégeztem. Amiért az Atya ideküldött, megtettem. A planéta sorsát megpecsételtem. Ez a mozdulatlanság az Amen.

Álljatok meg e mozdulatlanság előtt. Merevüljön bennetek fájdalommá a Szeretet. Nézzétek meg benne ezt az élő IGEN-t, ezt az „Ita Pater”-t, ezt az „Amen”-t.

Lássátok meg benne a teljes, a maradéktalan áldozatot. Ez a mozdulatlanság a teljes odaadás képe. Az Élet megszűnése, a minden áldozatok teljessége. A munkája után pihenő szeretet.

Ez a szótlanság beszél. Mert Ament mond a lezárt ajak, és hangtalanságában szüntelenül ismétli az IGEN-t. Ez a halálos igentmondás, melynél nagyobb ereje nincsen semminek. Mert nagyobb szeretete nincsen senkinek, mint aki életét adja barátaiért.

Ezért tanítok most némasággal. Ezért cselekszem most mozdulatlansággal.

Sokan vagytok itt. Elfértek mind körülöttem, a Limbusz népe és az egész eljövendő világ. Mind, akiket az Atya nekem adott, mind itt vagytok meghallgatni és velem énekelni az Ament.

Az egész múlt és az egész jövő. A minden lelkek kórusa. Azért, hogy az én Csendem énekeljen bennetek:

Amen!

Az einsiedelni kegyhely keresztútja

Útban a keresztt felé

Mindenható örök Isten! Te előre kijelölted minden ember útját. Ezek az utak magasba meredő hegyek felé vezetnek... Az úton keresztvek vannak, melyeket nekünk kell hordoznunk. Így válik életünk vándorútja keresztúttá... Odafele azonban Te vársz ránk világ Atyja! Utunkra kísérőt adtál mellénk: egyszülött szent Fiadat, akit szeretsz! Ő egy lett közülünk... Testvérünk lett... Ő maga megy előttünk, nehéz keresztjét hordozva, mindhaláláig engedelmesen.

Saját keresztünkkel Őt akarjuk követni. Általa szentelődjék az meg, Atyánk! Halála által adj erőt nekünk az élethez! És a kegyelmeket, melyeket az Ő vére szerzett nekünk, fordítsd felénk: vándorok és betegek felé, az élők és kedves megholtjaink felé, és mindazok felé, akik irántad való szeretetből jót tettek velünk!

Vegye hát fel mindenki a maga keresztjét, és hordozza a hegyen fölfelé – a mindenható Isten nevében! Amen.

Első állomás

JÉZUST HALÁLRA ÍTÉLIK

„Íme az ember!”

Még a pogánynak is tanúságot kell tennie: „Nem találok benne semmi vétket!” – Mint a legtisztább jött el Ő a bűnösökhöz, de nem fogadták be, pedig Ő csak jót tett, – mint a pásztor, kereste juhait... De azok nem hallották meg hívó szavát. Saját népe kiáltozott az utcákon: „Keresztre vele! Nincs királyunk!” – Ő hallgat, mert mindannyiukat emberfelettien szereti, és szeretettel lépdél a vértanúhalál felé.

Második állomás

JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET

Erős emberként nyúl a kereszthez. Érzi, rajta nyugszik az egész világ minden bűne. Ez végtelenül megnehezíti a terhet... De Krisztus tudja, hogy ezzel a kereszttel az égbe viszi az egész emberiséget! A bűn okozta mély szakadék felett híd az – Isten és ember között! Így lesz a keresztt a mi utunkká is. Krisztus, aki testvérünké lett, ezt mondotta: „*Aki tanítványom akar lenni, vegye fel keresztjét mindennap és kövessen engem!*” (Lk 9,23)

Harmadik állomás

JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL A KERESZTTTEL

A bátor hős, az Úr Jézus most keresztje áldozatává válik. Hogy is lehetne ez másként, amikor EGY hordozza mindannyiunk vétkeit! Az emberi vétek megfoghatatlan súlya ez, az Isten előtt. Őt, az „istenembert” taszítja a porba. Ha nem lenne az Ő irgalma, ez a vétek minket az örök kárhozatba taszítana...

Erre a porba sújtott istenemberre kellene tekintenie a világ kevély, hiú, keményszívű fiainak! A kereszt súlya alatt roskadozó Istenfia fájdmájában mindenki felismerhetné bűne nagyságát...

Negyedik állomás **JÉZUS ÉDESANYJÁVAL TALÁLKOZIK**

Nem akadt még két ember, aki oly bensőséges kapcsolatban lett volna egymással, mint Jézus az Ő édesanyjával. Ő lett az Istenfia kapuja az emberiség felé. Amikor a világ nem akarta befogadni a Gyermekeket, amikor megtagadta tőle még az otthon melegét is. Mária a jászol szalmája közé rejtette. Ő ismerte szent Fiának küldetését, az Ő szavának hitt, és művének, és csodáinak... Itt, a véres úton azonban neki is fenéig ki kell ürítenie az áldozat kelyhét. Mária áldozatul adja magát Fiának – Ő pedig nekünk ajándékozza Édesanyját... Mindannyiunknak – hogy szenvedésben és szeretetben mindenkinek édesanyja legyen.

Ötödik állomás **CIRENEI SIMON SEGÍT JÉZUSNAK VINNI A KERESZTET**

Simon az első, akit Isten hívó szava megragad: „Jöjj, vedd fel a keresztet, és kövess engem!” Simont talán a fáradt, megtört hang rendítette meg... Mi köze lehet ennek a munkás- vagy parasztembernek az elítélt fogolyhoz? Miután azonban felismerte segítségének mély értelmét, kemény férfikézzel átveszi a súlyos terhet, és felviszi azt az Úrral együtt az áldozat hegyére...

Ezek azok a férfiak, akiket a ma is élő Krisztus az Ő egyháza által hív: a bátrak, a rettenthetetlenek, az egyenes jelleműek!

Uram, ilyen papokat adj nekünk faluba, városba, az egész országba egyaránt – férfiakat, a kereszt embereit!

Hatodik állomás **VERONIKA LETÖRLI JÉZUS ARCÁT**

Ott térdel az út mentén, amerre Jézusnak el kell haladnia, és csendben vár... Igazi asszony, igazi szolgáló, maga az önzetlen, szerény jóság. Az Úr legszebb jutalmával hálálja meg tettét: saját képmását nyomja a szeretet kendőjére. Ezzel kiválasztotta azt a két erőforrást, amely Isten országát hivatott terjeszteni itt a földön, a világ végezetéig: a férfi erős karját és a nő segítő kezét. Ki-ki a maga erejéhez mérten, ki-ki segítő szeretettel kész a másik terhét hordozni!

Hetedik állomás **JÉZUS MÁSODSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL**

Minden keresztúton a legnehezebb az emberi gyengeség. Az ember bátran, jószándékkal indul neki a hegynek... Az út azonban mind meredekebbé válik. A napi teher – mindig ugyanaz – mind súlyosabban nehezedik ránk. Az erők fogynak, és sokszor épp a legünnepélyesebb órában az ember leroskad, kudarcot vall. Az ember életében éppen ez az emberi! Krisztus átélte, hogy ilyen helyzetben is tanítson minket: Ne átkozzuk a keresztet, az élet nehézségeit! Fel kell kelni, a bűnt, a sebeket meg kell gyógyítani, s új erővel és hűséggel tovább kell haladni. „Aki mindvégig kitart, az üdvözülni fog!” (Mt 10,22; 24; 13)

Nyolcadik állomás **JÉZUS SZÓL A SÍRÓ ASSZONYOKHOZ**

Hamis részvét az, mely sírva, de tétlenül nézi a bátor hős útját. Nem segít, nem hordoz, és nincs ereje a hűséges munkához. A hamis részvétnek szól az Üdvözítő intelme: „Sirassátok

magatokat és gyermekeiteket” (Lk 23,27), mert nem értitek meg a keresztt értékét, mert nem ismeritek fel saját bűneiteket, mert nem tudjátok, hogy én éppen ezekért a ti bűneitekért szenvedek...

Ne siránkozzunk tehát, hanem így imádkozzunk:

„Uram, ne engedd, hogy drága, szent Véred és a Te keserves kínszenvedésed hiábavaló legyen a mi szegény lelkeségünknek!”

Kilencedik állomás

JÉZUS HARMADSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL

A keresztre feszítés hegye már közel van. Az emberi rettegés segélykiáltása az Atyához meghallgatatlan marad: „Atyám, hadd múltak el tőlem e kehely!” (Mt 26,39) A szenvedés rettenetes súlya szinte halálra húzza Őt... „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?”

Így veszi magára – készségesen meghajolva – a pap is a kereszttet, amikor kora reggel az áldozatra indul a népéért. Így hajlik meg az Egyház, amikor sokszor szótlanul fogadja a gyűlöletet és gúnyt, amikor a világ üldözi. Így hajlik meg az Istenben bízó ember is a szenvedés előtt: „Uram, szabadíts meg önmagamtól, és tégy egészen a tiédé!”

Tizedik állomás

JÉZUST MEGFOSZTJÁK RUHÁITÓL

Amilyen szegényen jött a világra, úgy akar meghalni is. Sebekkel borított testéről letépik a köntöst, hogy mezítelenül ott álljon a bámész és tiszteletlen népség előtt. Ő azonban tisztán és imádkozva áll ott, mint valami szent áldozat. Most azokért imádkozik, akik az élvezeteket hajhásszák, a testiségbe és kapzsiságba, a henyélésbe és becstelenségbe merült férfiakért és nőkért.

Te tisztaságos Istenember! Adj a bukott emberiségnek ismét becsületérzést és tisztelettudást, az asszonyoknak és leányoknak, az anyáknak és apáknak és mindazoknak, akik az élet szent forrásánál térdepelnek.

Tizenegyedik állomás

JÉZUST A KERESZTRE SZEGEZIK

Kalapácsütések csattognak a nyomasztóan forró levegőben... A száraz föld beissza a vöröslő vért. Ott fekszik a mindenható Istenember a kínszenvedés fáján... Íme, kegyetlenül beteljesedik a prófétai szó: „Féreg vagyok és nem ember, összetapostak, összezúztak és kivetettek.” (Zsolt 21,7)

Te gögös világ! Nézd, a te műved ez! A golgotai kalapácsütések a te lelkiismereteden kopácsolnak: Aki az Istenembert feszíti keresztre, önmagát is felfeszíti, – aki áldozati vért ont, önmaga vérzik majd el... Isten Báránya, irgalmazz nekünk, szegény bűnösöknek!

Tizenkettedik állomás

JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN

Beteljesedett! Magasba emelkedik a keresztt, a hegyről az ég felé nyúlik. Úgy áll, mint híd, ég és föld között. Jézus karjai nagy szeretettel tárulnak szét, mintegy átölelik az egész világot. Ő jövendölte: „Amikor majd felemelnek, mindent, mindent magamhoz ölelek...” (Jn 12,32)

Ó, üdvösség Keresztje! Az otthon keresztje... a kibékülés keresztje... Véres jelképed szövetségeseként térdelünk le előtted és könyörgünk: „Uram, ne engedd, hogy véred és keserű szenvedésed kárba vesszen, könyörülj ezen az elvérző világon! Adj nekünk békét!”

Tizenharmadik állomás

JÉZUS TESTÉT LEVESZIK A KERESZTRŐL

Az áldozat végbement... Az, amit minden emberért magára vállalt, befejeződött. Istent kiengesztelte, a bűnt eltörölte, a Bárány elvérzett. Ami halandó volt, visszatér ahhoz, aki szülte: édesanyához.

Ó, fájdalmas Anya! Szentképed előtt most elvonul a szenvedés egész zarándokútja. Egyetlen ima kiált feléd e siralomvölgyéből: „Szomorúak vigasztalója, bűnösök menedéke, könyörögj érettünk!” – És Te sohasem hagytál egyetlen kérést sem meghallgattatlanul...

Tizennegyedik állomás

JÉZUST SÍRBA TESZIK

Ez a legtitokzatosabb működés órája... A halottat a sírba fektetik, mint a vetőmagot szokták a szántóföldbe. Csakhamar azonban szétfeszíti a sírkövet és a sírt, s feltámad erőteljes isteni életre, mint ahogy a kalász kisarjad a barázdából a napfény felé. Így lesz minden áldozatból az élet vetése, a csendesen viselt szenvedésből pedig szeretet fakad. A megpróbáltatások kereszttútja után, Ő általa mi is így fogunk feltámadni az örök világosságra és az örök életre!

Útban hazafelé...

Mindenható Isten!

Bemutattuk Neked szeretett szent Fiad áldozatát, miként a pap azt mindennap megteszi. Oltsa el haragod tüzét ez az áldozat, azt a haragodat, melyet gonosztetteinkkel mi magunk szítottunk. Törölje el ez az áldozat az emberiség vétkét, mely szeretett Fiadat keresztre feszítette. Az Ő hulló szent véréért irgalmazz minden bűnösnek, akik tévelyegve és távol a hazától járják ezt a világot. Jézus szent Vére által adj minden népnek békét! Kérünk Téged Istenünk, adj nekünk békét! Amen.

Fájdalmainkat Ő viselte (Az esztergomi Praeorator szerint¹)

Első állomás

JÉZUST HALÁLRA ÍTÉLIK

„Akkor kezükbe adá őt Pilátus, hogy megfeszítsék.” (Jn 19,16) Pilátus háromszor jelenti ki Jézus ártatlanságát, és mégis halálra adja az Istenembert. Az isteni Bárány némán fogadja a halálos ítéletet, és készséges szívvel megy értünk és helyettünk a halálba. Uram, ha most megítélnél, ártatlannak találnál minket? De ha hiba nélkül lennénk is, add, hogy mindig türelmesen viseljük az igazságtalan megítéléseket. Add meg azt is, hogy szavainkra mindig vigyázzunk.

Második állomás

JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET

Krisztus Urunk „keresztjét hordozván, kiment a Golgotára”. (Jn 19,17) Mezítláb, töviskoszorúval, vállán a súlyos kereszttel megkezdi keresztútját, és behinti azt könnyeivel, szent vérével. Add Uram, hogy készséges szeretettel és türelemmel hordozzuk mindennapi keresztünket.

Harmadik állomás

JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL A KERESZTTTEL

„Betegségeinket ő hordozta, s fájdalmainkat ő viselte.” (Iz 53,4) Kimerült, agyongyötört Üdvözítőnk nem bírja el bűneink rettenetes súlyát. A földre roskad, de újra felkel, és tovább járja értünk a keresztutat. Mélységes bánattal siratjuk a magunk elestét, elkövetett bűneinket. Bocsásd meg azokat. Uram! Ezentúl kitartunk melletted, ha kell, a halál árán is.

Negyedik állomás

JÉZUS ÉDESANYJÁVAL TALÁLKOZIK

„Ó, mily nagy volt ama drága Szűzanya szomorúsága Egyszülött szent Magzatán.” (Stabat Mater...) Minő szívzaggató fájdalom az Anyának így látni szent Fiát! És minő keserű gyötrelme a Fiúnak édesanyja szenvedése. Uram, tedd fogékonyvá szívünket mások szenvedése iránt.

Ötödik állomás

CIRENEI SIMON SEGÍT JÉZUSNAK VINNI A KERESZTET

„Mefogának bizonyos Simont, Cirenéből valót, és rátevék a keresztet, hogy vigye Jézus után.” (Lk 23,26) Cirenei Simon eleinte csak kényszerűségből viszi a keresztet, de amint az elgyötört Úr Jézusra tekint, elfogja a részvét. Azontúl szíves akarattal és szeretettel hordozza Krisztus keresztjét. Mily nagy kitüntetés számunkra Üdvözítőnk, hogy mindennapi kis

¹ A Hozsanna énekeskönyvben is megtalálható.

keresztjeinket veled együtt hordhatjuk. Örömet osztunk keresztedben és meggyaláztatásodban.

Hatodik állomás **VERONIKA LETÖRLI JÉZUS ARCÁT**

„Követé őt a nép és az asszonyok sokasága.” (Lk 23,27) A durva katonák és a csöcselék dühével bátran dacolva, Veronika isteni Mestere elé lép, kendőt nyújt neki, hogy letörölhesse arcát, és enyhíthesse gyötrelmeit. Ezt a résztvevő jóakaratot és hűséget kívánja tőlünk is az igaz szeretet. Nem is törődünk többé mások hitetlenségével, gúnyolódásaival vagy fenyegetéseivel, hanem hűek maradunk Uram, hozzád, és Egyházadhoz.

Hetedik állomás **JÉZUS MÁSODSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL**

„A mi gonoszságainkért sebesített meg, a mi bűneinkért töretett össze.” (Iz 53,5) Mert bűneinkbe folyton visszaesünk, másodszor is leroskadsz Uram, a kereszt terhe alatt. Add, hogy állhatatlanságunk szégyenét jóvátegyük, hűségesek legyünk hozzád és jó feltételeinket a sírig megtartsuk.

Nyolcadik állomás **JÉZUS SZÓL A SÍRÓ ASSZONYOKHOZ**

„Hozzájuk fordulván, Jézus mondá: Jeruzsálem leányai! Ne miattam sírjatok, hanem sírjatok magatok és gyermekeitek felett.” (Lk 23,28) Mily nagy okunk van nekünk is, hogy magunkon és lelkünk elhanyagolt állapotán sírjunk. Sokszor milyen könnyen elaltattuk lelkiismeretünk szavát. Add Uram, hogy komoly szavad mindig alapos önvizsgálatra indítson minket.

Kilencedik állomás **JÉZUS HARMADSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL**

„Erőm, mint a cserép, kiszáradt, nyelvem ínyemhez tapadt, lesújtottál a halál porába.” (Zsolt 21,16) Az Úr Jézus lihegve, lélekszakadva harmadszor is leroskad, mert mi oly száználmas állhatatlansággal, bukdácsolva járunk a megismert igazságok útján és oly szégyenletesen ragaszkodunk vétkes szokásainkhoz. Mily hősiesség és kitartó szeretet van az Úrban. Végző erőfeszítéssel tart a Golgotára. A véres kereszt legyen intő jelünk: bűnt soha többé el ne kövessünk!

Tizedik állomás **JÉZUST MEGFOSZTJÁK RUHÁITÓL**

„Szétosztották egymás között a ruháimat, és köntösömre sorsot vetettek.” (Zsolt 21,19) „Enni nekem epét adtak, szomjúságomban ecettel itattak.” (Zsolt 68,22) A háromszor szent és szemérmes Jézust hiúságunk és könnyelműségünk vetkőzteti le. Epével és ecettel az evésben és ivásban való ingyencségünk és mértéktelenségünk itatja Üdvözítőnket. Uram, nem prédáljuk el többé égi ruhánkat s megszentelő kegyelmet. Meztelenséged kínjaira kérünk, öltöztess fel lelkünket erényeid szépségébe.

Tizenegyedik állomás **JÉZUST A KERESZTRE SZEGEZIK**

„Királyi zászló jár elől, keresztfa titka tündököl, melyen az élet halni szállt, s megtörte holta a halált.” (Vexilla regis) Ég és föld között felmagasztalva függ a Megfeszített. Karját ölelésre tárja. Ajkát a megbocsátás szavára nyitja: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” (Lk 23,24) Lándzsával átdöfött Szíve sebet menedékkül adja, hogy kísértésekben, veszedelmekben mindig oda siessünk. Uram, keresztre feszítésed a mi művünk volt. A jövőben könnyeidben és véredben megtisztult lelkünk szívesen vállalja a szenvedést veled és érted.

Tizenkettedik állomás **JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN**

„Jézus mondá: Beteljesedett! És lehajtván fejét, kiadá lelkét.” (Jn 19,30) Beteljesedett a nagy keresztáldozat, megváltottál, Isten gyermekei és az örök boldogság örökösei vagyunk. Halálod, Uram, azt hirdeti, hogy nagy volt a lelkünk ára. Add, hogy mindig mint pótolhatatlan kincsünket gondozzuk.

Tizenharmadik állomás **JÉZUS TESTÉT LEVESZIK A KERESZTRŐL**

„Szűzanyám, esengve kérlek, hathatósan véd szívembe Szent Fiadnak sebeit.” (Stabat Mater...) Jézus szent testét leveszik a keresztről, és fájdalmas Anyja fogadja ölébe. A Szent Szűz tartja, imádja szent Fiát – nézi, csókolja sebeit. Az ő szíve az égő mécs a kereszt tövében. Fájdalmas égi Anyánkról sohasem feledkezzünk el – az ő karjaiban kívánunk majdan meghalni.

Tizennegyedik állomás **JÉZUST SÍRBA TESZIK**

„Volt pedig azon helyen, ahol őt megfeszítették, egy kert és a kertben egy új sírbolt, amelyben még senki sem feküdt. Azért oda tették Jézust.” (Jn 19,41-42) A sziklafalba vájt új sírba fektetik az Urat, tündöklő gyolcsba takarják. Mint a tiszta sír az Úr testét, úgy fogadjuk tiszta szívünkbe az Urat amikor a szentáldozásban hozzánk tér. Úgy is akarunk mindig élni, hogy tetteinkből lássák; Jézus lakik szívünkben.

Tizenötödik állomás **ZÁRÓIMA**

Megdöbbenéssel és ugyanakkor mérhetetlen örömmel tölt el az üres sír látványa.
RESURREXIT SICUT DIXIT – Föltámadott, ahogy mondta.

Érzem Uram, hogy a rámadott kereszteknek a súlya könnyebb. A feltámadásba vetett hit erőt ad. Add meg számomra, számunkra is azt a kegyelmet, hogy mi is élvezhessük a feltámadás boldog örömét Veled együtt. A mennyei dicsőségben. Ámen.

Az üdvösség útja (Michael von Faulhaber, müncheni bíboros-érsek)

Előkészület

Uram, Édesanyáddal,
a „kegyelemmel teljessel”
indulok követésedre,
véred áztatta utadon.

Mélységesen bánom
bűneim,
mert fájtak Neked!

Látni vágyom, mint túrsz,
panaszszó nélkül, ártatlanul,
leölésre szánt Bárány!

Keserű kelyhed kiiszod,
néma tekinteted hívogat:
Jöjjetek utánam, lássátok!

Lássátok lábam nyomát,
a keresztet, hol függetem,
áldozati gyertya az oltáron.

„Hordozzátok a keresztet,
és az majd hordoz titeket,
feltárja titkát,
az üdvösség útját!”

Első állomás JÉZUST HALÁLRA ÍTÉLIK

Üdvözlégy Jézus! Mily türelemmel
hallgatod a csöcseléket: „Bűnös!”
„Hóhér! Ide a kereszttel!”

Jézus, add, hogy jogtalanságot ne tűrjek,
más portáján se seperjek,
testvérem bírāja ne legyek!

Keresztre feszített Jézus Krisztus,
irgalmazz nekünk!

Második állomás
JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET

Üdvözlégy Jézus! Remegő szívvel
látom, mint öleled át keresztet:
„Induljunk hát – Atyám akarja így!”

Segíts Jézus, érted bátran
hordozni az életet,
erős szívvel, örömmel!

Harmadik állomás
JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL A KERESZTTTEL

Üdvözlégy Jézus! Térdre rogyva,
leköpdösve, meggyalázva,
szakítod meg utadat.

Leroskadok Uram, melléd
és térden állva, szánom-bánom
minden bűnömet.

Negyedik állomás
JÉZUS ÉDESANYJÁVAL TALÁLKOZIK

Kövek, sírjátok az úton,
hol az Anya Fiával jön találkozni!
Mily tengernyi fájdalom!

Add Jézus, szeretnem Téged,
Fiúhoz és jó Anyjához,
mindhalálig hű legyek!

Ötödik állomás
CIRENEI SIMON SEGÍT JÉZUSNAK VINNI A KERESZTET

Üdvözlégy Jézus! Simont kényszerítik,
Simonnak megengeded...
a Te erőddel – hordozni keresztet.

Taníts engem terhet bírni!
Taníts rosszról lemondani!
Hadd értsem meg: a keresztben van az üdv!

Hatodik állomás
VERONIKA LETÖRLI JÉZUS ARCÁT

Üdvözlégy Jézus! Szeretettel, bátran
nyújtja kendőjét az asszony...
érte véres orcád képét kapja.

Órködj Jézus, nehogy bennem
bálvány foglalja el képedet!
Egyedüli példaképem csak Te légy!

Hetedik állomás

JÉZUS MÁSODSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL

Üdvözlégy Jézus! Gyötrött Tested
alig-alig vonszolod, jaj – leroskadsz,
immár másodszor!

Uram, bűneim, ha megbocsátva,
új életre is segíts!
Ne legyen gyötrelmedre
bűnbe visszaesésem...

Nyolcadik állomás

JÉZUS SZÓL A SÍRÓ ASSZONYOKHOZ

Üdvözlégy Jézus! Hasonlóan az anyákhoz,
megremegtet az ítélet...
a száraz fa tűzbe hull.

Jézus add, hogy bűneimet
felismerve, szent Vérednek erejéből
bocsánatot nyerjek.

Kilencedik állomás

JÉZUS HARMADSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL

Üdvözlégy Jézus! Földre hullva,
mint egy féreg – eltaposva,
fekszel ott, végső erőd elhagyott.

Légy támaszom síkos úton,
kegyelmed küldd erősségül,
árát adtad esésseddel!

Tizedik állomás

JÉZUST MEGFOSZTJÁK RUHÁITÓL

Fájdalmak Férfia! Köntösödtől is
megfosztva tőröd, hogy keserű
italt nyújtsanak Neked...

Ez volt ára kegyelmednek –
hogy hazavezesd az elveszettet,
ki érzékek mocsarába süllyedt már.

Tizenegyedik állomás
JÉZUST A KERESZTRE SZEGEZIK

Szent Isten! Hóhéroknak durva karja
a keresztfa ágaira...
a fára szegez Tégedet!

Ha lelkembe száll sötétség,
erősségem légy nekem,
hadd igyam ki szenvedésem kelyhét.

Tizenkettedik állomás
JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN

Üdvözlégy Jézus! Eljött a vég...
Atyád kezébe ajánlod lelkedet.
Beteljesedett!

Irgalmazz Jézus, irgalmazz!
Szenvedő lelkeknek éjét
a Te fényed hassa át!

Tizenharmadik állomás
JÉZUS TESTÉT LEVESZIK A KERESZTRŐL

Üdvözlégy Jézus!
A Te fájdalmas Édesanyád
tetemedet,
féltnve öleli...

Add: a gőg haljon ki bennem,
töviseid örököljem,
alázatban hősnek lennem!

Tizennegyedik állomás
JÉZUST SÍRBA TESZIK

Üdvözlégy Jézus! Az utolsó állomásnál
hadd köszönjem
végtelen szeretetedet!

Sziklában Te ne lakozzál,
a lelkekben uralkodjál,
áldozásban Királyunk!

Záróima

Uram, végére járt keresztutam.
Bőven omló drága Véred
ne engedd, hogy kárba vesszen énrajtam.

Üdvözítőm! Beteg lelkem
sebeidben gyógyulásra lelve,
pihenjen meg Benned majd.

Kereszt! Örök szeretetnek könyve,
benne nevem
Istenkéztől írva áll...

Kereszt – átoknak látszó áldás,
sötét éjszakában világító lámpás,
örök Hazámba vezess!

Én Uram, én Üdvözítőm!
Tőled szenvedés el ne válasszon,
a keresztben Veled eggyé lehessek!

Szent kereszted erejében
– nehézségek ellenére –
kitartóan haladjak,
Nálad révbe juthassak!

A végtelen Szeretet a szenvedés útján (André Frossard)

Első állomás

JÉZUST HALÁLRA ÍTÉLIK

Ó Krisztus! Te kérdezted tőlünk egykoron:
„Közületek ki vádol engem bűnről?”
Hát íme a Te bűnöd:
Te büntelen vagy az ártatlanságot
elvesztett emberek között.
Ezért meg kell halnod!
És elítéltek Téged
és mi jelen voltunk,
mert ebben a pillanatban az egész világ történelme
úgy vesz körül Téged, mint egy véres köntös,
amelyet kínozód vetettek Reád.
Ó Krisztus! Emberfia, kit emberek ítélték el.
Ezt a testet, amelyet magadra vettél, ezt a testet
mi adtuk Néked
és most visszavesszük,
ízekre szedve.
Ostorcsapásokkal, tövisekkel.
Ó Krisztus! Ezen a Te kereszttúdon valójában
mi vagyunk azok, kik irgalomra szorulnak.
A Te megkínzatosod szégyenét
ki veszi le rólunk?
Téged kérünk: könyörülj rajtunk!
Örök emlékezés
felejtse el ezt nekünk!

Második állomás

JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET

Ó Krisztus! Te azért jöttél, hogy közöttünk élj.
Világosság tanítója, Te egy ismeretlen
örömet hoztál nekünk,
Új látásmódot abba a világba, amely megérti
az értelem szavát, az igazságét,
olykor a könyörületét is,
de amely semmit sem tud a szeretetről, amelynek
oka és értelme ott rejtőzik minden dologban.
Te tanítottál minket arra, hogy a szeretet:
Létezni másokért.
Ez a kinyilatkoztatásnak egy másik neve,
mely a gyengeség felé siet, és megnyugszik
a kérő ajkakon.
Te megkérdezted a mi szívünket,

és íme a mi válaszuk:
Ez a rövid út Jeruzsálemen keresztül,
amely megtöri a villám vonalát,
és ez a darab fa, amely oly nehéz és a Te válladra
zuhant, mint az összeomlott világ ácsolatának
egy darabja.
Ó Krisztus!
Kérünk bocsáss meg nekünk!
Végtelen szeretet,
ne emlékezzél csak saját magadra!

Harmadik állomás **JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL A KERESZTTTEL**

Ó Krisztus! Te azt mondtad nekünk:
„Az én igám édes, az én terhem könnyű.”
De bennünk nincs meg a Te szelídséged,
és a mi igánk sebez, a mi terhünk eltípor.
A bűn az a teher, amely nekünk túlságosan nehéz,
és eltávolít minket Istentől.
Ez a teher, amely vonz minket
a megsemmisülésbe, a sötétség hazája,
amelyet nem tudunk elfelejteni,
és ez a halmozott hazugság,
erőszak és kegyetlenség,
amelyet Te engeszteltél ki helyettünk,
Te magad, Te nem tudod hordani
a terhet megalázás nélkül, és Péter hármas
tagadásának első visszhangjaként térded
a földre verődik, mint az imádságnak egy módja,
amelyet mi nem hallgatunk meg.
Ó bűn nélküli Krisztus,
téged kérünk, bocsáss meg!
Ma
Ne emlékezz másra, csak a Te irgalmasságodra.

Negyedik állomás **JÉZUS ÉDESANYJÁVAL TALÁLKOZIK**

Itt két tekintet találkozik
A szenvedésé, amely halad
a kérlelhetetlen beteljesedés felé
És az együttérzésé, mely elárasztja az eget
Hol,
Milyen mélységben végződik az anya fájdalma,
aki elveszti fiát?
Ez felforgatja a világ rendjét
Ez megtámadja a reményt
Viaskodik a hittel,
A seb, amely megnyílt, sohasem fog begyógyulni.

És ezt a szenvedést mi róttuk rád
Tereád Mária
A nyolc boldogság tabernákulumára
Aki szelíd vagy és szegény
Békességes és irgalmas
Teljesen tiszta szív.
Tereád, ki sírtál ezen az úton
Szentély, melyet földig rombolt a fájdalom,
Amelyet újjáépít az örökkévalóságban a kegyelem.
Köszöntelek téged
Mária!

Ötödik állomás

CIRENEI SIMON SEGÍT JÉZUSNAK VINNI A KERESZTET

Amint az elítélt kivérezve és a korbácsolástól
elgyengülve botladozik az úton
Azok, kik őt elvezették – mondja az evangelista
a tömegből hívtak egy bizonyos Cirenei Simont,
aki a mezőről hazafelé tartott,
És kényszerítették, hogy felvegye a keresztet
és vigye Jézus mögött.
Ó Krisztus!
Ezen a napon, amelyen vesztéssre összefogott
az árulás, a tudatlanság, a szektás gyűlölet,
az igazságtalanság és az ő elválaszthatatlan
kapcsolata a birodalmi érdekekkel
Te a te jóságodban
Te tehát megengedted, hogy valaki közülünk
A katonák véletlen kérésére, kik a Te akaratodat
teljesítették, azt gondolva,
hogy a magukét kényszerítik ki
Mi társultunk és egyesültünk
üdvösségünk misztériumával
Azért, hogy ne legyünk teljesen kizárva
a Te szenvedésedből
Legalább egy ember legyen, aki kövessen,
miközben a többiek elmenekültek,
És hogy ott a kereszt súlya alatt legalább
egy parányi
Esdeklő hasonlóság legyen
A Megváltó és a megváltott között!

Hatodik állomás

VERONIKA LETÖRLI JÉZUS ARCÁT

Szent Veronika,
Te, kinek volt bátorsága szembeállni a tömeggel,
amely a Megváltó nyomában haladt
És áttörni azt a láthatatlan határt, amely elválasztja

az elítéltet a maradék élőkől,
 Adj nekünk, nekünk is bátorságot,
 hogy felismerjük és közeledjünk az Igazsághoz,
 akit az emberi közösség megbántott,
 félreismert és száműzött,
 Te, aki a csőcselék ordítózása között,
 amely mit sem értett saját őrjöngésében,
 nem hallott semmit a mérhetetlen morajban
 a te részvételedből
 Akadályozz meg minket, nehogy süketek legyünk
 azok panaszára, kik halni készülnek,
 Veronika, te aki kezeid között tartottad
 a Megváltó arcát olyan mozdulattal, amelynek
 szépségét a hagyomány soha el nem felejt
 Imádkozz az idők folyamán minden testvéredért,
 segítsd részvétellel az ő gyengeségüket
 és az ő szegényes hitüket és szeretetüket
 Te, aki nem ismertél félelmet
 És aki odarohanva letörölted a vért
 és a szenvedés verítékét
 Őrizd meg az isteni szeretet meggyötört arcát!

Hetedik állomás

JÉZUS MÁSODSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL

„Ő nem töri el a megroppant nádat
 – mondja a Szentírás –
 A füstölgő mécsest ki nem oltja”
 Ó Krisztus!
 Te nem azért jöttél, hogy birodalmakat győzzél le,
 Mert a Te történetedet nem mások vérével írták,
 Hanem a tieddel.
 Te nem ítélni jöttél és büntetni,
 Hanem, hogy életedet adjad azokért,
 akik nélküled a halálba jutnának
 Te azért jöttél, hogy az utolsó szemig
 összegyűjtsed azt a port, amelyből vétettünk
 Azért, hogy senki el ne vesszen azokból,
 akiket teremtettél
 Hogy a szeretet által új életet nyerjen,
 amit a bűn elsorvaszt és megöl
 Hogy ne legyen ezen a földön olyan szerencsétlen,
 olyan nyomorúságos és megvetett,
 Kinek megaláztatása a tiednél nagyobb volna
 Te kudarcot vallott és e világból kivert Üdvözítő.
 És aki
 Hogy mindenkorra megszerezd
 lelkiismeretünk békéjét
 másodszor rogytál térdre!

Nyolcadik állomás

JÉZUS SZÓL A SÍRÓ ASSZONYOKHOZ

Nagy néptömeg követte Őt,
és az asszonyok mellüket verve siratták Őt.
Akkor feléjük fordította tekintetét,
amely a világ végét is látta,
És így szólt hozzájuk:
„Jeruzsálem leányai! Ne engem sirassatok, sokkal
inkább magatokat sirassátok és gyermekeiteket,
mert jönnek majd napok, amikor azt mondjátok:
Boldogok a meddők, akik nem szültek
és nem szoptattak!
Akkor majd unszolni kezdik a hegyeket: Omoljatok
reánk! És a dombokat: temessetek el minket!”
Ó Krisztus!
Nem sok idő kell már, hogy jövendölésed
beteljesedjék,
Jeruzsálemet hamarosan lerombolják,
A templomból, amelyben tanítottál
már csak egy fal maradt, melyet évszázadok során
Izrael fiainak tömege ostromolt
mint a könnyörgések gátját,
amely felfogja a könnyeket.
És még ma sem tért vissza a béke erre
a szent földre, amelyen hiába ejtetted volna ki
azokat a páratlan szavakat, amelyek elnémíthatnák
a fegyvereket
amikor azt mondottad apostolaidnak:
„Szeressétek ellenségeiteket!”

Kilencedik állomás

JÉZUS HARMADSZOR ESIK EL A KERESZTTEL

Az ember léte a szeretetből indult el
A szenvedés és a halál által visszatér a szeretethez
Maga a szeretet
mondja ezt néki a világ kezdete óta
De ő ezt nem hallgatja meg
Minden élőlény és minden létező dolog,
amely a földön és az ég alatt van
Egészen a mérhetetlen éjszaka utolsó kihunyó
sugaráig, semminek sincs más oka csak a szeretet.
A szeretet maga jött, hogy ezt elmondja nekünk
És mi elhallgattattuk
Ó Krisztus!
Te azt mondtad „hús-szívet adok néktek”
És íme a katonák e keselyűknek felkínált domb
Baljóslatú cserjéi felé lökdösnek téged,

És Te adományaid megvetésének súlya alatt
Harmadszor roskadsz a földre.

Tizedik állomás
JÉZUST MEGFOSZTJÁK RUHÁITÓL

Meg fognak osztozni ruháidon,
És sorsot vetnek varratlan,
egy darabból szőtt köntösödre,
Mely olyan, mint a Szentírás
a teremtés első napjától kezdődően
Szálról szálra szövődik, soha meg nem szakadva,
mely kinyilatkoztatja, de ugyanakkor elrejt
Isten jelenvalóságát,
És amelyet csak térden állva volna
szabad olvasnunk.
A Te ruháid – ó Krisztus – a Te üzeneted szavai
Ezek hirdetik és rejtik a Te személyedet,
Ezekben kell keresnünk Téged,
Mert tudjuk, hogy Te vagy az igazság,
És ahol Te nem vagy ott nincs igazság,
És nem maradhat ott hazugság, ahová Te eljössz.
Áldott legyen a Te tisztaságos Személyed,
Amelyet a történelem rongyszedői
megfosztottak ruháitól,
És aki köntösével együtt nekünk adta
megszagattott testét!

Tizenegyedik állomás
JÉZUST A KERESZTRE SZEGEZIK

Kezed, amelyek áldást osztottak
Uram
Kezed, amely gyógyított,
Amely visszaadta a vakok látását,
amely letörölte az arcokról a leprát,
és amely a homokba írt,
Miközben az álszent bírák egyenként eloldalogtak
a házasságtörő asszony halálos ítélete elől,
Kezed, amely a kenyeret kiosztotta,
És bort töltött
Azért, hogy a hit láthatatlan igazsága
Táplálja és öntözze
Ennek a látható világnak bizonytalan valóságait
Kezed, amely oly sokat adott
És oly keveset kaptak.
Uram,
Áldott kezed
Keresztre szegezve
Örökre tárva marad.

Vassal verték át lábadat,
amely megszentelte a földet
Az emberek álnok ítélete befejezte művét
És a vihartól és a bűntől elsötétült Nap alatt
Minden készen áll,
Hogy felállítsák a keresztet
a felfeszített Krisztussal.

Tizenkettedik állomás **JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN**

És most Urunk
Már nem vagy más, mint a fájdalom szövevénye,
Melyben a szálak egymást feszítik és sokszorozzák
Nincs már egy lélegzeted sem,
Mely ne pusztulást és tüzet lihegne,
Testednek nincs egyetlen idegszála sem,
Mely ki ne lenne feszítve, mint a hárfa húrja
És amelyben ne vibrálna a fájdalom.
És Te közben megszólalsz:
„Atyám bocsáss meg nekik,
mert nem tudják mit cselekszenek”
Már azt sem tudják, mit mondanak,
Amikor haláltusádban ordítózák:
„Ki másokat megmentettél,
most szabadítsd meg magadat!”
Nem tudják felfogni, hogy félelmetes
mozdulatlanságodban
Te keresni indulsz őket nyomorúságuk és bűnük
mélyén végső visszautasításuk legmélyéig, sőt még
tovább, az ő közömbösségük pereméig!
ó Krisztus!
Te nem ismerted az éjszaka sötétjét
És most íme közelít
Hogy hallja a zsoltár komor szavait
„Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?”
Néked ki kellett mondanod ezeket a szavakat,
Hogy senki se mondhasa: Te nem ismerted
az emberi sors végső szorongását,
És hogy kialudjon benned annak az isteni örömnél
utolsó szikrája is,
amelyet apostolaid előtt is titkoltál
Végül, hogy áldozatod elérje tetőpontját,
Istenségednek ez a végső kiürítése tett Téged
hozzánk hasonlóvá
Azért, hogy eltöröltessék az eredendő bűn, amelyet
a teremtés hajnalán magunk választottunk,
s most is magunkban hordozunk,
És hogy mi soha többé ne maradjunk halálunkban
egyedül

Ezért haltál meg
Ó Krisztus!

Tizenharmadik állomás **JÉZUS TESTÉT LEVESZIK A KERESZTRŐL**

Minden beteljesedett.
Tekinteted Urunk, amely megkeresztelte a földet,
És amely új megvilágításba helyezte a létet
és az élet kicsiny dolgait
Tekinteted nincs többé.
Minden beteljesedett.
Minden időkre megmarad,
és az emberi emlékezetből semmi ki nem törli már
Azokat, kikkel tanulságosan találkoztál
életed során
Az apostol és a nyomorgó
A gazdag ifjú és az asszony Jákob kútjánál
Pilátus, ki az idők végezetéig mossa kezeit
Kaifás felemelt ujjá, amellyel a megátalkodott szív
oktalan bölcsességgel kimondja a halálos ítéletet
A vak, ki Siloe tavában megmosakodva
a víz tükrében megpillantja saját képét
A feltámadó Lázár, ki megmenekült
az alvilág ernyesztő karmaiból
Márta, kinek egy perce sem volt a maga számára
és szemlélődő húga, aki a jobbik részt választotta
Nikodémus, ki nagyon szeretett volna megérteni
És a százas, ki nem kételkedett!
Minden beteljesedett.
Általvert tested a keresztről levéve
anyád karjába került
És Jánoséba, a fiúéba, akit néki örökül hagytál
Mellétek Magdolnáéba, aki ég, mint
a megtestesült fájdalom.
Ó Mária!
Légy áldott az asszonyok között!
Ez azt jelentette tehát: felkértek téged –
viselj el, ismerj meg, és fogadj el mindent...
Minden beteljesedett.
A siralomnak völgyében,
Hol a világ látványosan adja magát a halálnak
Már nincs melletted senki más ezen
a három emberfeletti személyen kívül,
akik az idők végtelenségéig ragyogni fognak
És akik siratnak Téged
Ó Krisztus,
Az elszálló fény fellobbanása!

Tizennegyedik állomás **JÉZUST SÍRBA TESZIK**

Befejeztetett.

Ez az óra, amelyben minden elveszettnek látszott,
ez a hit órája és egyedül az övé.

A hit Isten kedves jegyese
Olyan gyöngéden tekint reá,
mint az Énekek Énekének völegénye
Mint a Néki nyújtható szeretet
egyedüli bizonyosságára

Ez az, amit keresni jött a földre
Ettől félt egy napon, Jeruzsálemet szemlélve,
hogy ezt nem fogja megtalálni, amikor újra eljön.

A hit hasonló türelemmel várja Őt
Ott virraszt az alvó katonák között
A sírbolt előtt, ahová testedet helyezték Urunk
Semmi meg nem zavarja, semmi meg nem retenti
A hit magáénak vallja mindazt a szorongást
és reménytelenséget, melyet a szenvedés okoz
a hitetlen embernek, mely őket hozzád hasonlóvá
teszi, és magáénak az időt, mely az örökkévalóság
útja, bár ez már nem az ő birodalma

A hit szeret, és mi más lenne fontos néki?

A hit számára az új és keskeny sírbolt,
ahová helyezték Uram

Az újszövetség frigyszekrénye
És ez már nem a törvényt zárja magába
Ez az a szentély, mely az Egyháznak
és a jövődő beteljesedésének kútfeje,
Ő tudja, hogy Te harmadnapra feltámadsz.

Uram, kit ez a világ sokkal mélyebbre rejtett,
mint egykor a sírod

Te, kit bűneink keresztre feszítenek

Te, kit szívünkben eltemettünk

Hengerítsd el bennünk azt a követ,
amelyet mi magunk pecsételtünk le
Ezt kéri tőled kevéske szegényes hitünk,
Nagypéntek gyászában már itt-ott felcsendül
a hit éneke

Mert ez az őt körülvevő éjszaka az ő számára
már a hajnal hasadása, a nappal kezdete

És a fényes nappal Te vagy Uram,

Ó Krisztus!

Nyomodban akarunk járni (Romano Guardini)

Bevezető

E kereszttút a mindennapi élet bajaira, szenvedéseire ad eligazítást. A mindennapok hősiessége: a hűség és állhatatosság a kis dolgokban. Segítséget nyújt abban, hogy „mindennap felvegyük keresztünket” és azt bátran viseljük. Erre szolgálnak az itt következő gondolatok.

Imádkozzunk!

Urunk, Te mondtad: „Aki tanítványom akar lenni, vegye vállára keresztjét mindennap, és úgy kövessen!” – Én most nyomodban akarok járni, és követni szeretnék Téged lélekben, szenvedésed útján. Tedd világossá előttem, mit szenvedtél értem. Nyisd fel szememet, érintsd meg szívemet, hogy lássam és mélyen átérezzem, mily nagy a Te szereteted irántam... Hogy teljes lelkemből Hozzád térjek, én Megváltóm, és elhagyjam a bűnös életet, mely Neked oly keserű fájdalmat okozott.

Amit vétettem, Uram, szívemből bánom. Komoly elhatározásom, hogy új életet kezdjek, és Téged kövesselek. Segítsél ebben!

Segíts, hogy keresztmet Veled hordozzam. A Te szenvedésed útja minden szenvedés iskolája, a türelemé és az önlegyőzésé is. Taníts meg arra, hogy mit közöl velem, mit kell tennem?! És ezt a belátást tedd bennem gyümölcsözővé, hogy aszerint tudjak cselekedni is!

Első állomás

JÉZUST HALÁLRA ÍTÉLIK

Jézus törvényszék előtt áll. Akik Őt vádolják, hazugok... A bíró jellemtelen ember... Az eljárás minden jog és igazság megsúfolása... Ez a törvényszék súlyos gáztettben mondja bűnösnek az Urat! A büntetés szégyenteljes és szörnyű!

Jézus tudja; hogy a jót akarta mindig. Mennyire szerette népét, és annak üdvéért áldozta fel magát. Az ítélet szörnyű igazságtalansága szíve mélyéig megrázhatta...

Hogyan lázadozna igazságérzetem, ha rám szabnának ki valami büntetést jogtalanul! Hogyan méltatlankodom, ha baj vagy csapás ér, és úgy vélem, hogy nem érdemeltem meg? Pedig mennyi a vétkem!

Ez a nyomorult bírósági komédia, mennyire fájhat Urunknak! De Ő hallgat... Elfogadja az ítéletet szabad akaratából és a mi üdvösségünkért, mert az Atya szent akaratát látja benne.

Uram, Te előttem jártál, és utat mutatsz nekem. Taníts meg követésedre, ha az én óráim közeledik.

Ha kemény szóval kapok parancsot, megrovást – mutasd meg, mi a megokolt benne, s taníts a többit elfelejteni...

Ha a kötelesség teljesítése túl nehéznek látszik, ismerjem fel benne az Atya akaratát, és engedelmeskedjem Neki...

Ha szenvedés sújt, tanítsd meg szívemet, hogy teljesen az Atyára hagyatkozzék – amint Te tetted azt...

És ha nyilvános igazságtalanság ér, segítsen kegyelmed, hogy én is hallgassak, és igazolásomat az Atyára bízom.

Második állomás

JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET

Az ítéletet kimondták... Jézus hallgatott – elfogadta. Most hozzák a keresztet... az elítélt maga vigye a vesztőhelyre.

Az Úr vállára veszi a szenvedés fáját. Nem várja passzívan, hanem határozottan érte nyúl.

Ez nem valami ködös rajongás! Jézus élesen és világosan látja azt, ami bekövetkezik – minden borzalmával. Ami Őt hajtja, az nem a kétségbeesés vakmerősége... Az Úr lelke teljesen szabad, teljesen mentes a félelemtől.

Az Atya rendelését látja a kereszttel! A mi üdvünket... Teljes szívből akarja azt... Lelke határozott és nyugodt... A kereszttel elé megy, és maga veszi fel azt.

Uram, más az, jó órában mondani: Kész vagyok mindenre, amit Isten akar – és más valóban készen is állni, ha itt a kereszttel. Akkor sokszor csüggedt és félénk a szívünk, és feledve minden korábbi nemes elhatározásunk.

Segíts hát Uram, hogy szilárd maradjak, ha szükség van rá! Talán már itt a kereszttel – vagy nagyon közel van. De bármikor is jön: készen akarok lenni! Tégy erőssé és nagylelkűvé, hogy ne siránkozzak és ne húzódozzak, ha valaminek meg kell lennie. Nézzek bátran szembe a kereszttel, és az Atya üzenetét ismerjem fel benne.

Adj szilárd bizalmat, hogy ez a szenvedés is javamra szolgáljon, és adj erőt, hogy készséggel vállaljam. Ha ez sikerül, keserűségéből máris sokat elveszített...

Harmadik állomás

JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL A KERESZTTTEL

Az egész éjszakát álmatlanul töltötte, és tegnap este óta semmit sem evett... Egyik hatóságtól a másikig hurcolták. A fájdalom és vérvesztés legyengítette. Kínozta az emberek aljassága. Az Úr rettenetesen fáradt... A kereszttel túl nehéz Neki – súlya meghaladja erejét. Roskadozó térdakkal viszi egy darabig – akkor megbotlik egy kőben, vagy a tolongásban meglöki valaki, és Ő elesik. Milyen durvák ilyenkor az emberek! Nevetés, szitkozódás hallatszik fülébe, ütlegek hullanak a földönfekvőre... Amint bírja, összeszedi erejét, felkel, sebes vállára veszi a kereszttel, és megy tovább...

Uram, túl nehéz számodra a kereszttel, és mégis viszed azt, értünk, mert úgy akarja az Atya. Erődön felül van a súlya, és mégsem dobod el magadtól. Elesel – de újra felkelsz, és tovább hordozod keresztedet.

Taníts meg, hogy felfogjam: minden valódi szenvedés valamikor, valamiképp túl nehéznek tűnik vállainknak, mert boldogságra és nem szenvedésre lettünk teremtve... Minden kereszttel felülmúlja egyszer erőnket. Ajkunkra tolul a fáradt, csüggedt kiáltás: „Nem bírom tovább!”

Uram, türelmed és szereteted ereje által segíts abban az órában, hogy kétségbe ne essem! Te tudod, hogyan súlyosodik egy vállra a kereszttel! Nem kívánod, hogy soha ne csüggedjünk, és segítesz, hogy újból felemelkedjünk. Újítsd meg bennem a türelmet, önts lelkembe a Te erődöt, hogy újból felegyenesedjem, vegyem a terhem, és menjek tovább...

Negyedik állomás

JÉZUS ÉDESANYJÁVAL TALÁLKOZIK

Egy útkereszteződésnél várhatott Rá, és most odalép a menethez... Nem szólnak semmit – Anya és Fia. Mit is mondhatnának? Egyedül vannak egymással, egészen egyedül a

világban, bár körülöttük ott tolong a csöcselék. Szemtől szembe... szívük együtt dobog. – Hogy lelkükben mi megy végbe, szemük mit beszél, szeretetről, fájdalomról – azt az Isten tudja egyedül.

Gondold csak el, milyen volt a Szűzanya lelke? Nagyon erős, nagyon mély és gyengéd, színiültig telve szeretettel. Lehetséges volna, hogy az anyai szív tompultságában és felületességében védelmet találna a fájdalom ellen? Nem! Ő, a kiválasztott minden asszony közül, lelkében Istentől áthatott – ilyen védelmet nem ismer! Benne a fájdalom lelke legmélyéig hatolt.

Hosszabb, rövidebb pillanat volt ez... Azután az Úr tekintete mondja: „*Anyám, meg kell lenni... Az Atya így akarja.*” *S felel az Anya szeme: „Igen gyermekem, az Atya akarja és Te is – legyen hát.”*

Ó Uram, drága Uram, én vagyok az oka ennyi keserűségnek! Értem hagyta el anyádat! Uram, áldozatod értem ne legyen hiábavaló. Emlékezzem erre, ha Isten hív és szívem az emberekhez ragaszkodik! Taníts rá, hogy legyőzzem az emberektől való félelmemet, ha gátol abban, hogy Téged megvalljalak! Taníts lerázni minden emberi tekintetet, ha kötelességem teljesítésére hívsz! Taníts meg, hogy erősebb legyek minden földi szeretetnél, bármily nagy és nemes is az, ha féltő, hogy miatta Hozzád hűtlen leszek.

Ötödik állomás

CIRENEI SIMON SEGÍT JÉZUSNAK VINNI A KERESZTET

Egy rövid pillanatra az Urat körül fogja az otthon – az anyai szeretet. Aztán ismét belekerül az Őt körülvevő tömegbe, melynek durvasága kétszeresen fáj most... kétszeresen érzi a kereszt súlyát. Magára maradt... Akik szeretik, tehetetlenek, akik segíteni tudnának, azok nem akarnak...

Mikor az őrség katonái látják, hogy ereje elhagyja, megfognak egy földművest, aki a mezőről hazafelé tart, hogy segítsen vinni a fát... Simon a neve. De az nem akarja! Fáradt, éhes, haza akar menni enni és pihenni. Mit kínlódjon ő egy lázadó miatt?! Tiltakozik... kényszeríteni kell őt. Haragosan, háborogva fog hozzá. Ugyan, milyen segítség lesz ez? Jézus egészen magányos, teljes egészében elhagyatott, rettenetes szükségében. Csak az Atya van vele...

Uram, oly sokaknak segítettél – most mindenki elhagyott. De Te állhatatosan kitartasz értem, hogy út és erősség légy számomra. Cirenei Simonra fogok hát gondolni én is, ha a szenvedésben egyedül állok egyszer... Milyen sokszor tekint körül elhagyottan a szorongatott, a bajban lévő! Egyedül áll fájdalomában, és nincs, aki segítene... Egyedül van a lelki küzdelmével, és a többiek nem értik meg... És – ha bajában hozzájuk fordul –, arcukra van írva, hogy kényelmetlen nekik... Szemük és szájuk egyaránt mondja: Mi közöm hozzá?

Uram, ilyen órában Te állj mellettem. Segíts, hogy beletörődjem az egyedüllétbe, és el ne csüggedjek – sőt, tanuljam meg, hogy ne szaladjak mindjárt másokhoz, hanem a Te segítségével magam tudjak helytállni. És ha egyszer világosan megértem, hogy alapjában mindenki egyedül marad bajával, és magának kell leszámolnia vele, hogy a végső elszámoláskor senki emberfia a másikon nem segíthet – éreztesd akkor velem, hogy Te mellettem vagy, hogy Te hűséges vagy, és nem hagysz el engem!

Hatodik állomás VERONIKA LETÖRLI JÉZUS ARCÁT

Egészen elhagyatott az Úr... Körülötte gyűlölet, kegyetlenség, közöny... Kimerült a szomjúságtól és a fájdalomtól... Teste, lelke fáradt az összeroskadásig... A keresztr tettenetesen nehéz... Úgy érzi, megfullad, s szeme előtt minden elmosódik...

Más kétségbeesetten vonszolná magát tovább semmire sem figyelve. S ha valaki kendőt nyújtana neki, nem is tekintene rá – vakon és érzéketlenül tántorogna el mellette.

Jézus pedig – bár liheg a teher alatt – szívében oly éber és gyengéd, hogy az asszony csekély szolgálatát is átérzi. Megbecsüli, és isteni hálával viszonzza. Megtörli arcát, és amikor a kendőt visszaadja, azon megmaradnak szent arcvonásai!

Ó Uram, milyen erős és gyengéd a Te szíved! Királyi lélek, mindenkinél nemesebb, teljesen szabad. Te egyedül szabad közöttünk, az élet és a szenvedés rabszolgái között!

Ó, tégy szabaddá engem is! Ha szenvedés ér és én vakká, érzéketlenné válnék a körülöttem lévőekkel szemben, tedd látásomat tisztává és szívemet önzéstől mentessé! Mert éppen a szenvedő esik könnyen ilyen hibába. Segíts, hogy ne mindig csak magamra gondoljak! Ne váljak követelődzővé, ne legyek terhére másoknak, ne rontsam el mások örömét, mert nekem rossz kedvem van. Vegyem észre a szeretet legkisebb szolgálatát is, becsüljem meg azt, és legyek hálás érte... Azt is meg kell tanulnom, hogy a szenvedés idején is hasznos legyek másoknak, mert ha az ember – magával nem törődve – másokon segít, akkor saját baján könnyebben lesz úrrá! Taníts meg, hogy mások életén elgondolkozzam, őket megértssem... Mutasd meg, hogyan nyerhetem meg bizalmukat, egy jó szóval hogyan nyújtsak vigasztalást, hogyan erősítem és segítem őket!

Hetedik állomás JÉZUS MÁSODSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL

Cirenei Simon rosszul segített – végül is faképnél hagyta az Urat. Jézus ismét egyedül van a szívtelen tömeg között. Anyjától el kellett válnia... tanítványai elmenekültek... csak az a néhány hűséges kíséri a nagy tömegben. Senki sem segít nehéz kínjában. Súlyosan nehezedik rá a keresztr – de még súlyosabb lelkének a hálátlanság, amely Őt körülveszi. A legtisztább szeretettel hirdette nekik Isten országát! Lehetnek közöttük olyanok, akiket meggyógyított vagy jóllakított a pusztában... És most dühöngenek ellene, mintha a legnagyobb ellenségük lenne...

Ez az, ami másodszor is a földre sújtja!

De lelkében nagy fény ragyog: éppen azért, amit vele tesznek, azzal akarja őket megváltani. Így nagy nehezen másodszor is felkel, és megy tovább...

Uram, ha fel tudnám fogni, mily nagy dolog másokért szenvedni! Minden szenvedésedben édesség van, mert tudod, hogy számunkra áldás és üdv fakad belőle. Nem lehetne bennem is ugyanez a lelkület? Nem viselhetném nehézségeimet én is másokért? Nem lehetne minden gondomat, fáradságomat, fájdalmamat a Te megváltó szenvedéseddel egyesítve, mennyei Atyánknak felajánlani? Mindazokért, akik nekem kedvesek: házastárs, szülő, gyermek, testvér... Minden szükségét szenvedőért... Minden nagy, szép, szent ügyért, ami veszélyben van... A tévelygőkért, a bűnösökért, a kétségbeesettekért... Akkor valóban megérteném, hogy szenvedésedből másoknak áldás fakad! Hogy megváltó szenvedésed erejében osztozhatok! Hogy Isten kegyelmét lehívja másokra, és segít, ahol már más nem segíthet. Így a szenvedés valóban le volna győzve, kitépve gyökerestől. És ahelyett, hogy

zúgolódnék, a szenvedésben is öröm lenne szívemben, hogy Isten munkatársa lehetek a szeretet és megváltás művében!

Egész lelkemmel kérlek Uram, add, hogy ezt átérezzem! Tégy nyitottá és nagylelkűvé, hogy ezt a nagy igazságot megértsem, és adj szívembe szeretetet, hogy meg is valósítsam!

Nyolcadik állomás **JÉZUS SZÓL A SÍRÓ ASSZONYOKHOZ**

Ez a jelenet Jézus lelki szabadságának újabb csodája. Ha meggondolom, hogyan érezheti magát... feje tövisektől felszaggatva, teste mély sebekből vérzik, maró verejték önti el... fulladozik a nehéz teher alatt, körülötte gúny és gyűlölet... előtte a szörnyű vég. Ha én lennék ily nagy bajban, és néhányan jönnének siránkozva és jajveszékelve, sok beszéddel sajnálkoznának rajtam –, hogy elfogna engem a düh és a türelmetlenség!

Jézus lelke mentes marad minden szenvedélytől. És bár egész testében reszket a fájdalomtól, mégis nyugodt hangon szól az asszonyokhoz és küldetéséhez híven, tanítja és helyreigazítja őket.

Mindenki életében van olyan idő, amikor súlyos bajok nehezdednek lelkére, szíve összeszorul, idegei nem akarnak engedelmeskedni. és csak nehezen tudja féken tartani magát, hogy ki ne törjön. Kétszeresen nehéz fékeznie magát, ha környezete buta, értetlen magatartásával kínozza.

Ha valamikor ilyen helyzetbe kerülök – segíts akkor Uram, hogy nyugodt maradjak! A Te türelmed erejével össze akarom szedni magam, kedvesen akarok viselkedni velük szemben – az értelmetlenekkel, a tapintatlanokkal, a durvakkal is... Nyugodtan akarom munkámat folytatni, hivatásomat betölteni – bármilyen fájdalom nyomja is a lelkem.

Kilencedik állomás **JÉZUS HARMADSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL**

A második esés után nemsokára újból összeroskad Jézus. Mit is mondhatunk e kínos gyötrelém láttán? Szavakat ismételtetni? Itt minden szó üresen cseng... Próbáld csak meg átérezni, amit Ő érez... Milyen érzés lehet ily halálos fáradtan, ilyen teher alatt leroskadni, ebben a környezetben – már harmadízben! Ereje végén van... mégis újból felkel, s viszi a célíg a keresztet.

Ám ott nem megkönnyebbülés várja, hanem a szörnyű halál.

Ó Jézus! Te erős – Te bennem vagy és én Benned. Veled együtt kell elviselnem a szenvedést, bár azt hiszem, hogy nem bírom tovább. Veled együtt kell teljesítenem kötelességemet, bármennyire is nehéz.

Segíts, hogy ne csüggedjek a nehézségek miatt, és kötelességem elől gyáván el ne fussak. És ha erőm elhagy, ha elesem, segíts, hogy újra felkeljek.

Háromszor estél el... háromszor keltél fel. Taníts megérteni, hogy Te nem kívánod, hogy soha se legyünk gyengék, de igenis megkívánod, hogy mindig újra és újra felkeljünk!

Taníts meg, hogy belássam: egész földi életünk mindig újbóli felkelés és újrakezdés!

Tizedik állomás **JÉZUST MEGFOSZTJÁK RUHÁITÓL**

Mindent elvettek Tőle: szabadságát, barátai segítségét. Most testének becsületét is elveszik. Pőrén, ruhátlanul teszik ki a megszégyenülésnek... Minden arcátlan bámulhatja és

csúfolhatja... Mind, akik régebben mint nagy prófétát tisztelték, mint Messiást csodálták, barátok és ellenségek, most az egész nép látja megalázását. Jézus lelke erős és mély, nemes és gyengéd, nagyon finom a szeméremérzése. Perzselő lángként csap össze felette a gyalázat, a szégyen. De csak Isten akaratát látja és helytáll!

Uram, erre a keserű órára emlékeztess, ha egyszer az én becsületem forog veszélyben! Ha szándékomat félreértik és rosszakarattal gyanúsítanak. Ha megrágalmaznak, ha jó híreket elveszik. Ha még azok is félreismernek, akik hozzám közel állnak, és akiknek tudniuk kellene, hogyan gondolkodom.

Olyan kimondhatatlan gyalázatot kellett értem elviselned! Ezen áldozatod által tégy engem erőssé ilyen órákban!

Isten ismeri az igazságot – erre akarok hagyatkozni. Becsületem az Ő kezében van, és Ő fog igazolni alkalmas időben. Óvj meg ezért a türelmetlenségtől, ne engedd, hogy rosszért rosszal fizessek, perlekedjek, ítélkezzem, és magam is meggyanúsítsam azt, aki becsületemet megsértette. Segíts, hogy igaz és nyugodt maradjak, és bizalmamat Beléd vessem...

Tizenegyedik állomás **JÉZUST A KERESZTRE SZEGEZIK**

Ami most történik, olyan rettenetes, hogy az ember szökni szeretne, hogy ne lássa. Ahogy Jézust odaszegeznek, és a keresztet felállítják... Ó, én Uram és Üdvözítőm! De nincs jogom elfutni, ott kell maradnom. Hiszen értem szenved...

Az úton legalább mozogni tudott Jézus, menni, erőlködni. Most mindennek vége. Nem lehet mást tenni, mint csendben függni és kitartani. Az átszegezett karok, a tövisektől felvázott fej, és a mély sebek egyre fájóbbak, égetőbbek... egyre jobban kínozza a szomjúság, szíve összeszorul... És semmit sem tehet – magatehetetlenül, mozdulatlanul kell várnia a közeledő halált.

És az emberek körülötte! Ellenségeinek ördögi gyűlölete és gúnyolódása! A csőcselék durvasága!

Ó Uram, Bocsáss meg nekem, bűnösnek! Én vagyok oka gyötrelmednek...

Szenvedésed értem ne legyen hiábavaló. Isteni erőd és türelmed keljen életre bennem. Mindenki számára eljön az óra, amikor semmit sem tehet, fájdalmát nem enyhítheti, baján nem segíthet. Főképp az utolsó betegségben lesz így, amikor felismerjük, hogy az orvos sem tehet már semmit, közeleg a vég... Akkor mindenki oda van szegezve, mint Jézus, és nem segíthet magán. Csak egyet tehet: egész szívével, akaratával Istenre hagyatkozni, az Atya akaratát elfogadva hozzásimulni és csendben kitartani, teljesen és tökéletesen Őreá bízni magát...

Uram, ha eljön ez az óra életemben, akkor velem leszel, tudom. Kereszted ereje lesz akkor bennem, és ez erőt ad nekem!

Tizenkettedik állomás **JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN**

Három órán át szenved Jézus... Keresztjénél áll édesanyja és legkedvesebb barátja. „Nézd, a te fiad...” – monda Máriaanak, és „Nézd, a te anyád...” – mondja Jánosnak. Mintha lefejténé magáról ennek a kettőnek Őt átölelő szeretetét...

Jézus egyedül akar maradni. Magára vette bűneinket, egymagában akarja az örök Igazságosság előtt vállalni azokat. Egészen egyedül vívja meg a nagy harcot a mi üdvösségünkért...

Mi játszódott le Jézus lelkében ez idő alatt – senki emberfia nem tudhatja...

Akkor felkiált: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?!” – Senki nem tudja fellebbenteni a fátylat erről a titokról: hogyan lehet Isten Fia Istentől elhagyatva?! Csupán gondolhatjuk: eddig szívében érezte Isten közelségét, és ez vigasza és támasza volt... Most elhagyta ez is. Teljesen egyedül van, elhagyottan. Egyedül áll bűneinkkel az Isten ítélőszéke előtt.

Soha senki meg nem értheti, mit jelent ez. Csak egy hatja át: a törhetetlen hűség az Atya akaratához, küldetéséhez – és az irántunk való érthetetlen szeretete. És ebben a szeretetben elég... „Beteljesedett...”

Imádlak Isten örök igazságossága, amely előtt, mint bűnös állok. És Téged, Üdvözítőm, aki értem vállaltad a halált... Uram, Te megváltottál engem – egész szívemből köszönöm ezt Neked.

Megmutattad nekem, hogyan viseljem a magam szenvedését, és miként győzhetem le azt a szeretet által. Csak akkor tudom elviselni, ha az Atya kezéből elfogadom, mint Te... Ha bizalmamat az Atyába helyezem... akkor erős maradok, ha mindenki cserben is hagy.

Úrrá lenni rajta csak úgy tudok, hogy mások számára áldássá teszem úgy, mint Te. Ha felajánlom az Atyának szerettemért, s mindazokért, akiken segíteni akarok, Akkor szenvedésem részesévé válik a Te mindenható szenvedésednek, és lelesdi az Atya irgalmát, segítve ott, ahol már semmi más nem segít. És ez segít rajtam is, mert tudom, szenvedésem nem hiábavaló.

És ha eljön az idő, amikor már semmire sem vagyok képes, és haszontalannak érzem magam a világban, valójában akkor tehetem a legnagyobbat: Veled egyesülve, áldozatkészen, minden bajomat, fájdalmamat, tehetetlenségemet, sőt halálomat áldozatul hozni másokért! Uram, csak így válhat valóvá, amit semmi emberi tudás, emberi hatalom és a világ minden kincse sem képes elérni: így lesz valóban legyőzve szenvedés és halál!

Tizenharmadik állomás **JÉZUS TESTÉT LEVESZIK A KERESZTRŐL**

Az Úr kiszenvedett... Halott... Isten remekműve, ez az erős és gyengéd, gazdag, virágzó Élet tönkre van téve...

Emberileg szólva: az élet még előtte állt. Mennyit tehetett volna még Jézus! Mily sokat taníthatott, gyógyíthatott, működhetett, segíthetett volna –, ha az emberélet egész idejét megérhette volna!

Most mindez eltaposva!

De ez „a kereszt dőresége”... „a magnak el kell halni”, hogy magasabb rendű élet fakadjon belőle, és akik a földbe taposták, akaratlanul az üdvösség magvetői lettek.

Uram, ez a válasz a keserű kérdésre: minek a szenvedés? Miért kell szenvednünk, amikor bennünk minden a boldogság után eped? Miért kell?

Tizennegyedik állomás **JÉZUST SÍRBA TESZIK**

Az Úr testét vászonleplekbe burkolják, és Arimateai József üres sírjába helyezik. Aztán a nyílásra illesztik a nehéz kőlapot, és szomorúan hazamennek.

Most minden csendes. És mi fellelegzünk, hogy a szörnyű gyötrődésnek vége immár. Mélységes béke veszi körül a magányos sírt. A beteljesedés békéje. Az, aki bent nyugszik, isteni hűséggel mindent véghezvitt, amit rábízott az Atya. Most pihen munkája után.

És úgy tetszik nekünk, hogy a távolból már felcsillan húsvét csodálatos fénye...

A tanítványok ebből mit sem sejtenek. Számukra nincs semmi remény. A nagypénteki szenvedéssel és halállal mindenek vége.

De nekik is megjelenik nemsokára erőben, fényben ragyogva, és megértik, hogy a Messiásnak mindezt el kellett szenvednie és „úgy menni be dicsőségébe”. – És hogy az Ő halála volt a mi életünk váltságdíja...

Ó Uram, ez a jó hír, amit mindnyájunk számára hoztál: hogy minden nagypéntek után húsvét következik... hogy minden szenvedésből áldás források, és maga a halál új életnek a csírája azok számára, akik Benned hisznek.

Taníts, hogy megértsem ezt. Válgék ez meggyőződésemmé sötét óráimban. Akkor megtapasztalom, hogy a szenvedést nemcsak elviselni – legyőzni is lehet. Akkor bátran szembenézek veled és átélem majd, minden vitézül átküzdött nehéz óra erősebbé teszi lelkemet, minden sötét éjszaka után Húsvét hajnala ragyog fel. És aki Veled él és Veled szenved, annak minden keserűség közepette része lesz a Te békédben.

Befejezés

Uram, most elengedsz engem szenvedésed szent Helyéről. Visszatérek a mindennapi életbe. Megtanítottál rá, hogy szenvedésünk nem sötét rabszolgasors, ami ellen hiába lázadunk, vagy elcsüggedünk és kétségbeesünk. Bár nehéz, de Istentől jön, és üdvösségünket szolgálja.

Megmutattad azt is, hogyan hordjam keresztemet: bizalommal Istenben és szeretetből Iránta. Azt is megmutattad, hogyan győzhetem le: ha másokért szeretetből felajánlom.

Vésd hát szívembe ezt a szent igazságot; soha el ne felejtsem, mindig bennem éljen, különösen a megpróbáltatások idején. Akkor arra fogok gondolni, amit ma mondtál nekem, és úgy is fogok cselekedni. Amen.

Új fa új gyümölcse (Harsányi Lajos)

Első állomás **JÉZUST HALÁLRA ÍTÉLIK**

Nem állt mellette egyetlen tanítvány,
Pilátus tétován emelte karját:
– Vigyétek hát, ha vérei akarják! –
És felrivallt a csöcselék, a hitvány.

Futott a nép, mint széteresztett csorda
A főpap kedve száz arannyal ért föl,
Pilátus mosta rőt kezét a vértől,
A tálból tiszta víz csurrant a porba.

Pogány bíró ítélte gyáva aggyal
Az ég Fiát, ki csillagáradattal
Suhant a földre, égi szerelemmel.

Az ész megáll, mint megtorpant planéta;
Amíg világ lesz, mindig szörnyű példa
– Istent ítelt halálra földi ember!

Második állomás **JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET**

Istent ítelt halálra földi ember!
Vállára tette rettentő keresztjét,
A vasszeget sietve megkeresték,
Mert holnap már a Húsvét tülke zeng fel.

A múlt ködében Ádám fája rémlett,
S jó s gonosz tudás sötét gyümölcse,
S hogy bosszúját az ős-gonosz kitöltse,
Ádámba lopta Éván át a mérget.

Ó, szörnyű méreg! Nincsen arra orvos,
Itt más fa kell, mely új gyümölcsöt hordoz.
A Sátán addig senkit sem ereszt el.

A döbbsent ég búsult bukott fiáért,
Megmenteni a kín útjára rátért:
Elindult Jézus a nehéz kereszttel.

Harmadik állomás
JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL A KERESZTTTEL

Elindult Jézus a nehéz kereszttel,
Az égben angyalok remegtek érte,
A súly alatt nagyot roppant a térde,
Egy bős poroszló szíjostort emelt fel.

A Nílusnál a pálmák szélben zúgnak,
A fáraók gúlái gögben állnak,
Fügét mutatnak életnek, halálnak,
Nem hajtja térdét fáraó az Úrnak.

És Egyiptomban bárányt öltek akkor,
Futott a néppel Mózes virradatkor,
Futott a pusztán lángoló sebekkel.

A bárány terhét Jézus válla hordta,
S hogy gyors iramra üzte őt a horda,
A súly alatt erőtlenül esett el...

Negyedik állomás
JÉZUS ÉDESANYJÁVAL TALÁLKOZIK

A súly alatt erőtlenül esett el.
Mozgott a föld alatta, mint a hullám,
Ahogy hiénaszem cikáz a hullán,
Úgy állt a főpap, villogó szemekkel.

Ó, szív! Titokzatos, törékeny urna!
Eltörsz-e most, hogy balzsamod ömöljön?
És felsegítsd, ki elzuhant a földön –
Vagy talán körötte jégabroncs az úr ma?

Testvér, barát, vagy asszony szíve tör meg?
S ha tán az ajkuk kis sírásra görbed,
Tengernyi kínt ki oszt meg veled, ember?

Feküdt az Úr a vérvirágos földön,
S ím, látta, hogy egy drága csillag feljön:
Meglátta Anyját... kínja, mint a tenger.

Ötödik állomás
CIRENEI SIMON SEGÍT JÉZUSNAK VINNI A KERESZTET

Meglátta Anyját... Kínja, mint a tenger.
Madáranya sikolt: hogyan segítsen?
Ha nem segít se ember már, se Isten,
Anyához nyúlni tán a Sátán sem mer.

De minden asszony karja gyöngé repkény,
Tetőt emelni oszlopos erő kell.
Cirenei Simont űzik erővel,
Hogy könnyítsen az Úr nehéz keresztjén.

Ó, irgalom! A sírhalom is könnyebb,
Ha résztvevő szem hullat rája könnyet,
A síron enyhe balzsamillat száll át.

Enyhíteni a rémes terhen... pásztor,
Ki csak benéz a városszélre párszor,
Cirenei Simon nyújtotta a vállát.

Hatodik állomás **VERONIKA LETÖRLI JÉZUS ARCÁT**

Cirenei Simon nyújtotta a vállát,
Szemét lesütve vitte a keresztet,
A főpap ámult, nagy szemet meresztett,
Dühöngve rágt a rút veres szakállát.

Egy jámbor nő, szívét a kín gyötörte,
Látván Simont, libben kezén a kendő,
(Könnyet felinni éppen elegendő),
És Jézus véres arcát megtörölte.

Ó, Éva lánya! Bűn, s erény csodája!
Csillagjait az ég feléd dobálja,
Szíved harca nem fulladt kudarcba.

Világhírű festmények elfakulnak,
De megmarad keresztje Jézus Úrnak,
És Veronika kendőjén az arca...

Hetedik állomás **JÉZUS MÁSODSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL**

És Veronika kendőjén az arca...
De kendő, könny csak lépbe omló pára,
A vére egyre omlott homlokára,
Az összefont tövis csontig kimarta.

Már újra ingott, mint oszlop, ha döntik,
Mert űzte-verte szüntelen a korbács.
És hirtelen felrémlt benn a kondás,
Ki visszatért s meghajolt a földig.

A tékozló fiú nem ment el kétszer!
Nyakában atyja lánca volt az ékszer!
S fehérre enyhült egykor lázas arca!

A makacs miatt, ki atyja ellen lázadt,
S többször elhagyott jó szülői házat –
Másodszer verte földre szörnyű harca!

Nyolcadik állomás
JÉZUS SZÓL A SÍRÓ ASSZONYOKHOZ

Másodszer verte földre szörnyű harca.
De felfigyelt, mert asszonyok tolongtak,
Mint csillagok a lázban égő holdat
Körülvették, s elébe hulltak arcra.

Az Úr ajkán a szó most bús madárdal.
„Ó, sírjátok miattatok – ne értem!
Ha én, a zöld ág, ilyen sorsot értem,
Mi lesz majd véletem, a száraz ággal?!”

Asszonyoknak hulló könnye dermedt,
Eszükbe tűnt a férj, a lány, a gyermek,
Kikben törték az őskígyó varázsát...

Lábát sebeztek vérpiros göröngyök,
Igét mégis szórta, mint a gyöngyöt,
Bús asszonyoknak adta jó tanácsát.

Kilencedik állomás
JÉZUS HARMADSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL

Bús asszonyoknak adta jó tanácsát,
De ment tovább. A Hegy közel volt már,
Mint mágnes húzta Őt a véres oltár,
Ahol keresztje lábát földbe ássák.

Tehette volna, hogy a vég küszöbén
Mebánja, mit a boldog égben vállalt,
Nem néz keményen szembe a halállal,
S elszáll előle, mint a lenge tömjén.

A gyengeség a cél előtt megtorpan,
Habozni kezd, elomlik a szürke porban,
És félúton fakó futóként tör le.

Az Ő futása nyílként tört az égre,
S hogy kinja célját biztosan elérje,
Harmadszor ájult véresen a földre!

Tizedik állomás
JÉZUST MEGFOSZTJÁK RUHÁITÓL

Harmadszor ájult véresen a földre,
 De felfogták és már a Hegyre értek.
 Elrémültek a kéklő, messzi bércek,
 Mikor meglátták vérben, összetörve...

Gonosz pribék ragadta nyomban vállon,
 Szaggatni kezdte köntösét a testén,
 Hogy meggyalázva szégyenült elestén,
 Világ csúfjára meztelenül álljon.

A liliomok nem fonnak, nem szőnek,
 Szűz ékei a harmatos mezőnek,
 A pompa rajtuk: Hó! Elérhetetlen!

Ó, liliomok! Szőjtek ma leplet,
 S földjétek el, mert rút, parázna lelkek
 Ruháitól megfosztották kegyetlen!

Tizenegyedik állomás
JÉZUST A KERESZTRE SZEGEZIK

Ruháitól megfosztották kegyetlen.
 Rálökték a lángra gyúlt keresztre,
 Pribék a baltát, vasszeget kereste,
 Az áldozat csak nézte – önfeledten.

A hóhérmunka gyors ütemben történt,
 A nép üvöltött... csattogott a balta.
 A főpap izzadt – részegen szavalta:
 „Siessetek! Tisztelni kell a törvényt!”

Az Édenkertben dőlt a Sátán fája,
 A világ új Fa új gyümölcsét várta,
 Hogy róla az égi Mannát megszerezze...

Az új Gyümölcs aranylott, mint alélt hold.
 Az Úr az égi napba nézett... Dél volt.
 És felfeszítették a nagy keresztre!

Tizenkettedik állomás
JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN

És felfeszítették a nagy keresztre!
 A vér ömlött, a mell lihegni kezdett,
 Mint cimbalom – bomlott a szép idegzet,
 Dobját a szív csak félütemmel verte...

Kövek repültek Hozzá, durva szitkok:
„Ha Isten vagy, no – szállj le a keresztről!”
Egy hosszú póznán hús szivacs meredt föl...
Zajongtak... ó, nem értették a titkot!

Hogy Isten hal meg értük száanalomból...
A rémült Sátán mindhiába tombol,
Az ősi zsákmányt elragadja tőle.

„Beteljesült!” – kiáltott már a napba,
Lelkét a bűnös emberért kiadta,
Mehalt a Fán... A nap felhőkbe dőlt le.

Tizenharmadik állomás **JÉZUS TESTÉT LEVESZIK A KERESZTRŐL**

Mehalt a Fán... A nap felhőkbe dőlt le.
A föld megindult, robbant, mint a bomba,
Villám cikázott, mintha roppant pompa
Zengése közben ég s föld összedőlné...

Futott a nép... Az ostor már felette...
A zsoldosok is földig meghajoltak...
Arimateai József a halottat
Levette, s Anyja szűz ölébe tette.

Ó, tiszta öl – honnét kiszállt a Gyermekek!
Most holtan újra csak tebenned dermed,
Mert kripta vagy, hol mindig ég a mirrha!

Pihent az Úr... Világított a teste,
Lábujjhegyen közelgett az este...
Könnyét szűz Anyja egy cseppig kisírta.

Tizennegyedik állomás **JÉZUST SÍRBA TESZIK**

Könnyét szűz Anyja egy cseppig kisírta.
De hátra volt a végső kötelesség,
Hogy Isten nagy halottját eltemessék,
Ciprus közé, a kőbevagott sírba.

Magdolna kente illatos kenettel,
Salome fődte tiszta gyolcslepelbe,
Utolsó csókját Anyja rálehelte,
S elindultak néma gyászmenettel...

Nem szóltak érces trombiták, se kürtök,
A Hegy didergő holdsugarban fürdött,
Aludni tért az énekes pacsirta...

A város lenn a csillag jöttét leste.
A csillag jött... Beállt az ünnepeste,
És eltemették Őt a sziklasírba...

„Amikor majd felemelnek, mindent magamhoz vonzok...” (Ismeretlen szerző)

Első állomás

JÉZUST HALÁLRA ÍTÉLIK

Pilátus a bosszút szomjazó tömegnek a megkorbácsolt, véres Krisztust e szavakkal mutatja be: „Íme, az ember!” – Még pogánynak is tanúságot kell tennie: „Nem találok benne semmi vétket!” Mint a legtisztább jött el Ő a bűnösökhöz, de nem fogadták be. Pedig Ő csak jót tett, – mint pásztor, kereste juhait, de azok nem hallották meg hívó szavát. Saját népe kiáltozott az utcákon: „Keresztre vele! Nincs királyunk!” – S Ő hallgat, mert mindannyiukat szereti, és szeretettel lépdel a vértanú halál felé...

Második állomás

JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET

Jézus, mint erős ember, nyúl a kereszthez. Érzi, hogy rajta nyugszik az egész világ bűne. Ez végtelenül megnehezíti a terhet, de Krisztus tudja, hogy ezzel a kereszttel az égbe viszi az egész emberiséget. Isten és ember között híd az, a bűn okozta, mély szakadék felett. Így lesz a keresztút a mi utunkká is. Krisztus, aki testvérünké lett, ezt mondotta: „Aki tanítványom akar lenni, vegye fel keresztyét mindennap, és kövessen engem!” (Lk 9,23)

Harmadik állomás

JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL A KERESZTTTEL

Az Úr Jézus, a bátor hős, most keresztye áldozatává válik. Hogy is lehetne ez másként, amikor EGY hordozza mindannyiunk vétkeit! Az emberi bűn titokzatos súlya ez Isten előtt. Őt, az istenembert taszítja a porba. Ha nem lenne az Ő irgalma, ez a bűn minket az örök kárhozatba taszítana.

Erre a porbasújtott istenemberre kellene feltekintenie a világ kevély, hiú, keményszívű fiainak. A kereszt súlya alatt roskadozó Istenfia fájdalmában mindenki felismerhetné a kevélység bűnének nagyságát.

Negyedik állomás

JÉZUS ÉDESANYJÁVAL TALÁLKOZIK

Nem akadt még két ember, aki oly bensőséges kapcsolatban lett volna egymással, mint Jézus az Ő édesanyjával. Ő lett az Istenfia számára a kapu az emberiség felé. Amikor a világ nem akarta befogadni a Gyermeket, amikor megtagadta tőle még az otthon melegét is, Mária a jászol szalmája közé rejtette. Ő ismerte Szent Fiának küldetését, hitt szavának, művének és csodáinak. Itt a véres úton neki is fenéig ki kell ürítenie az áldozat kelyhét. Áldozatul ajándékozza magát Fiának – Ő pedig nekünk ajándékozza édesanyját. Mindannyiunknak, hogy szenvedésekben és szeretetben mindenkinek édesanyja legyen.

Ötödik állomás**CIRENEI SIMON SEGÍT JÉZUSNAK VINNI A KERESZTET**

Simon az első a keresztúton, akit Isten hívása megragad: „Jöjj, vedd fel a keresztet, és kövess engem!” Simont talán a fáradt, megtört hang rendítette meg... Mi köze lenne ennek a munkás- és parasztembernek ehhez a fogolyhoz? De azután felismerte segítségének mély értelmét, kemény férfikézzel átveszi a súlyos terhet, és felviszi az Úrral az áldozat hegyére.

Ezek azok a férfiak, akiket a ma is élő Krisztus az Ő egyháza által hív: a bátrak, a rettenthetetlenek, az egyenes jelleműek... Uram, ilyen embereket adj nekünk faluba, városba, az egész országba egyaránt – férfiakat, a kereszt embereit!

Hatodik állomás**VERONIKA LETÖRLI JÉZUS ARCÁT**

Ott térdel az út mentén, amerre Jézusnak el kell haladnia, és csendben vár. Igazi asszony, igazi szolgáló. Maga az önzetlen, szerény jóság. Az Úr legszebb jutalmával hálálja meg tettét: saját képmását hagyja ott a szeretet kendőjén. – Ezzel kiválasztotta azt a két erőforrást, amely Isten országát hivatott terjeszteni itt a földön, a világ végezetéig: a férfi erős karját és a nő segítő kezét. Ki-ki a maga erejéhez mérten, ki-ki segítő szeretettel – a másik terhét hordozza.

Hetedik állomás**JÉZUS MÁSODSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL**

Minden keresztúton a legnehezebb az emberi gyengeség. Az ember bátran, jószándékkal indul neki a hegynek... Az út mind meredekebbé válik. A napi teher – mindig ugyanaz – mind súlyosabban nehezedik ránk. Az erő fogy, és sokszor épp a legnehezebb órában az ember leroskad, kudarcot vall. És éppen ez az emberi! Krisztus átélte, hogy ilyen helyzetben is tanítson minket: ne átkozzuk az élet nehézségeit, a keresztet! Fel kell állni, a bűnt és a sebeket meg kell gyógyítani, s új erővel és hűséggel továbbhaladni. „Aki állhatatos marad mindvégig, az üdvözülni...” (Mt 10,22; 24,13)

Nyolcadik állomás**JÉZUS SZÓL A SÍRÓ ASSZONYOKHOZ**

Hamis részvét az, mely sírva, de tétlenül nézi a bátor hős útját. Ennek a hamis részvétnek szól az Üdvözítő intelme: „Sirassátok magatokat és gyermekeiteket...” (Lk 23,27) – mert nem értitek meg a kereszt értékét. Mert nem ismeritek fel saját bűneiteket, mert nem tudjátok, hogy éppen ezekért a ti bűneitekért szenvedek én... Ne siránkozzunk hát, hanem így imádkozzunk: „Uram, ne engedd, hogy drága szent Véred és a Te keserves kínszenvedésed kárbavessen a mi lelkünk megmentésében...”

Kilencedik állomás**JÉZUS HARMADSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL**

A keresztre feszítés hegye már közel van. Az emberi rettegés segélykiáltása az Atyához meghallgattatlan marad: „Atyám, hadd múlték el tőlem e kehely!” (Mt 26,39) A szenvedés rettenetes súlya szinte halálra zúzza Őt. „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?!” Így veszi magára – készségesen meghajolva – a hívó is a keresztet, amikor kora reggel ismét nekigyürkőzik napi feladatainak... Így hajlik meg az egyház, amikor sokszor szótlantul

fogadja a gyűlöletet és a gúnyt, amikor a világ üldözi. Így hajlik meg az Istenben bízó ember is a szenvedés előtt: „Uram, szabadíts meg önmagamtól és tégy egészen a tiédde!”

Tizedik állomás **JÉZUST MEGFOSZTJÁK RUHÁITÓL**

Amilyen szegényen jött a világra, úgy akar távozni is. Sebekkel borított testről letépi a köntöst, hogy mezítelenül ott álljon a bámész és tiszteletlen népség előtt. Ő azonban tisztán és imádkozva áll ott, mint valami tiszta áldozat. Most azokért imádkozik, akik az élvezeteket hajszojják: a testiségbe és kapzsiságba, a henyélésbe és becstelenségbe fulladókért. – Te tisztaságos Istenember! Adj a bukott emberiségnek ismét becsületérzést és tisztelettudást, az asszonyoknak és leányoknak, az anyáknak és apáknak, és mindazoknak, akik az élet szent forrásánál térdelnek.

Tizenegyedik állomás **JÉZUST A KERESZTRE SZEGEZIK**

Kalapácsütések csattognak a nyomasztóan forró levegőben... A száraz föld beissza a vöröslő vért... Ott fekszik a mindenható Istenember a kínszenvedés fáján... Íme, kegyetlenül teljesül a próféta szó: „Féreg vagyok és nem ember, összetapostak, összezártak és kivetettek...” (Zsolt 21,7)

Te gögös világ! Nézd, a te műved ez! A Golgota kalapácsütései a te lelkiismereteden kopácsolnak. Aki Istenembert feszít keresztre, önmagát is felfeszíti. Aki áldozati vért ont, önmaga vérzik majd el.

Tizenkettedik állomás **JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN**

Beteljesedett! Magasba emelkedett a kereszt, a hegyről az ég felé nyúlik. Úgy áll, mint híd ég és föld között. Jézus karjai nagy szeretettel tárulnak szét, mintegy átölelik az egész világot. Ő maga jövendölte: „Amikor majd felemelnek, mindent magamhoz vonzok...” (Jn 12,32) – Ó, üdvösség keresztre! Az otthon keresztre! A kibékülés Keresztre! A béke szent keresztre! Véres jelképed szövetségeseinként térdelünk le előtted és könyörgünk: Uram, ne engedd, hogy véred és keserű szenvedésed kárba vesszen – könyörülj ezen az elvérző világon! Adj nekünk békét!

Tizenharmadik állomás **JÉZUS TESTÉT LEVESZIK A KERESZTRŐL**

Az áldozat végbement, az, amit minden emberért magára vállalt, befejeztetett. Istent kiengesztelte, a bűnt eltörölte, a Bárány elvérzett. Ami halandó volt visszatér ahhoz, aki szülte, az édesanyához.

Ó, Fájdalmas Anya! Szentképed előtt most elvonul a szenvedés egész zarándokútja... Egyetlen ima kiált feléd e siralomvölgyből: Szomorúak vigasztalója, bűnösök menedéke, könyörögj érettünk! – és Te sohasem hagytál egyetlen kérést sem meghallgatatlanul.

Tizennegyedik állomás **JÉZUST SÍRBA TESZIK**

Ez a legtitokzatosabb óra... A halottat a sírba fektetik, mint a vetőmagot szokták a szántóföldbe. Csakhamar azonban szétfeszíti a sírkövet és a sírt, s feltámad erőteljes isteni életre, mint ahogy a kalász is kisarjad a barázdából, a napfény felé.

Így lesz minden áldozatból az élet vetése. A csendesen viselt szenvedésből pedig szeretet fakad. Így fogunk – a megpróbáltatások kereszttútja után – Krisztus által mi is feltámadni az örök világosságra és az örök életre!

A fáradt ember keresztútja (Ismeretlen szerző)

Első állomás

JÉZUST HALÁLRA ÍTÉLIK

A Getszemáni-kert álmatlan éjszakája és idegkimerültsége után tompán fájó fejjel, égő szemekkel emberek elé állni és nyugodtan szólni, amikor beszélni kell, és hallgatni, amikor némaság a méltó válasz... Jaj, de nehéz feladat!

Uram! A Te nyugalmad kiérdemelte a kegyelmet, hogy én is tudjak idegességemen, kimerültségemen, álmatlanságomon uralkodni. Tudjak nyugodtan szólni, és ha kell, tudjak hallgatni akkor is, ha idegeim pattanásig feszülnek...

Második állomás

JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET

Ilyen fáradtan, kimerülten veszed válladra a keresztet, s megkezded azt a munkát, melyet a mennyei Atya a mai napon számodra kijelölt...

Te tudod Uram, mit jelent munkába indulni anélkül, hogy az ember kialudta volna magát. Oly jó lenne egy napot kihagyni... Nem tenni semmit... Nem tudni semmiről... De nem lehet, vár a mai feladat. Vállamra veszem hát a nap terhét, Veled együtt indulok. Bátran, nyugodtan...

Harmadik állomás

JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL A KERESZTTTEL

A teher a földre nyom... A Te keresztedben benne van a mi terhünk is. A világ terhét vonszolod meg-megingó lábakkal...

Az én tehercipelésemnek, földrezuhanásaimnak azért van végtelenbe nyúló értéke, mert az Isten felsebzett válla és tántorgó lába szentelte meg azokat. Jézus kiérdemelte, hogy érdemszerző legyen.

Negyedik állomás

JÉZUS ÉDESANYJÁVAL TALÁLKOZIK

Vannak tiszta, nyugodt, harmonikus lelkek. Oly jó velük találkozni! Közelségük olyan megnyugtató! Szeretetük oly erőt sugárzó...!

Mária csak szemével tudja végigsimítani Fia fájó homlokát, de az Ő jelenléte új erőt ad a fáradt kereszthordozónak.

Mária, édesanyám – engedd, hogy lüktető homlokomat kezedbe hajtsam...

Ötödik állomás

CIRENEI SIMON SEGÍT JÉZUSNAK VINNI A KERESZTET

Simon az egésznapos kimerítő munka után igyekszik hazafelé, amikor a kereszthordozó Jézussal találkozik... S mégis felkíséri a Golgotára...

Uram, szabadíts meg a fáradtság, az idegesség önzésétől... Mert fáradt vagyok, nem kívánhatom, hogy mindenki körülöttem forogjon, mindenki rám legyen tekintettel, mindenki nekem szolgáljon. Nem menthetem fel magam a szeretet kötelessége alól. Fáradtan is

szeretnem, szolgálnom és segítenem kell... Ha találkozom Vele – még napi munkám után is –, ne vonakodjam felkísérni Jézust a Golgotára, keresztjét víve...

Hatodik állomás

VERONIKA LETÖRLI JÉZUS ARCÁT

Együtt élek más emberekkel. Őket is hajszoja az élet. Ők is sokszor fáradtak, kimerültek és idegesek. Mily kevés kell ahhoz, hogy Veronika lehessen... Egyszer egy derűs szó, máskor egy kis hallgatás vagy apró figyelmesség... egy kis tekintettel levés... Talán csak annyi, hogy nem nyitom ki a rádiót, vagy lehalkítom... Vagy csendesen teszem be az ajtót... Vagy halkán beszélek... Ha nem panaszkodom folyton a saját gondjaimról... Ha nem érzékenykedem... Ha helyet adok a villamoson, a buszon vagy a vonaton.

Az emberek kimerültségében Krisztus fáradtságát iparkodom tisztelni.

Hetedik állomás

JÉZUS MÁSODSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL

Időnként oly nagy csüggedés fog el... Hiába minden küszködés, úgy érzem, nem jutok előre. A szürke mindennapok taposómalmában telik életem. Napról napra előről kezdem a munkát, s mindig elmarad egy csomó tennivaló. Napról napra megismétlem jószándékaimat, s mindennap ugyanazokat a hibákat, sőt bűnöket tapasztalom, mint tegnapi...

Uram, elfelejtem a csüggedés óráiban, hogy a Te megismétlődő eleséseid megszentelték és érdemszerzővé tették az én taposómalmomat, az én életemet is. A Te felkeléseid megadják a kegyelmet, az égi erőt, hogy egy-egy lépéssel mégiscsak előbbre juthassak hibáim leküzdésében.

Nyolcadik állomás

JÉZUS SZÓL A SÍRÓ ASSZONYOKHOZ

Uram, vigasztaló, hogy keresztutadon nemcsak korbács és durvaság kísér, hanem vannak olyanok is, akik sajnálnak és siratnak. Jólesik ez a szívnek, de a lényegen nem változtat. A keresztet mégis egyedül kell felvinnie mindenkinek a Golgotára...

Amint fáradtan botorkálok a szenvedés útján, akad egy-egy meleg szív, aki részvételt van irántam, vigasztal és sajnál. Jó ez, ha megkapom – de nem keresem. Problémám lényegét nem oldja meg úgy sem. A szenvedéssel végső soron mégis négy szemközt maradok... A keresztnek egyedül kell az IGEN-t kimondanom, s olyan magányosságban kell azt cipelnem, amelyhez csak az Isten csatlakozhat.

Kilencedik állomás

JÉZUS HARMADSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL

A legmélyebb zuhanás... Már nem is érzed a rúgásokat, a korbácsok ütését... Az az érzésed: csak ne kellene tovább menni... Csak meg lehetne most, itt halni...

Uram, e szörnyű mélységekbe való leszállásod által ments meg engem a kétségbeeséstől... Ó, Te ismered a sötétség mélyét, melyből nem látszik kivezető út... Pedig van! Igaz, hogy a Golgotán át vezet... De Húsvét hajnalán mégis csak fény ragyogja be a keresztet!

Tizedik állomás **JÉZUST MEGFOSZTJÁK RUHÁITÓL**

A Golgota kimagaslik a tömegből. Ott állsz rajta Jézusom, kifosztottan, egyedül, szörnyű, dermesztő magányosságban... Barátaid elmaradtak, Anyádat, Veronikát, Jánost hiába keresi a távoli tömegben tekinteted... Hóhérok, vadállatok vesznek körül. Ők még fájóbbá teszik magányosságodat...

Uram, lelkemre néha úgy ránehezedik magányosságom. Oly jó lenne, ha valaki meghallgatna, ha meg tudna érteni. Ha valakivel fel tudnám oldani magányosságomat. A szenvedés, a fáradtság, a kimerültség órái a legmagányosabbak. A Te elhagyatottságod szentelje meg, s tegye értékké azokat az órákat, amikor úgy fáj a magány.

Tizenegyedik állomás **JÉZUST A KERESZTRE SZEGEZIK**

Végre lefekhetsz Uram. Ziháló melled megnyugodhat, fáradt tested megpihenhet. Ó, de a keresztre kellett ráfeküdnöd, hogy fájó szögek hasítsák át és feszítsék szét fáradt tagjaidat!

Hányszor kereszt az én pihenésem, Uram... Nem tudok igazán én sem pihenni... Aludnék, de zajok, gondok hasítanak belém, mint a szögek... Aludnék, de idegeim feszülnek, mint tested a keresztfán... Legyen megnyugvásom ilyenkor a Megfeszített képe... Imádkozzam ilyenkor... Ez a legjobb nyugtató.

Tizenkettedik állomás **JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN**

A nap és a hold elsötétedik. Éjszaka száll a Golgotára – de éjszaka száll a lelkedre is: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?”

Amikor a szenvedés, a kimerültség útját járom, hányszor érzem Uram én is ezt! Nem tudok már imádkozni sem... Sötétség, szárazság kínoz... Úgy érzem, éppen ilyenkor hagy el az Isten...

Uram, a Te golgotai éjszakádból él a világ, s amikor a tökéletes engedelmesség áldozatát bemutattad, akkor voltál legkedvesebb az Atyának... Jézusom, taníts meg arra, hogy aki amiatt szenved, hogy nem tud imádkozni, az már jól imádkozott, és hogy nagyon közel van az Isten ahhoz, akinek fáj az Ő távolsága.

Tizenharmadik állomás **JÉZUS TESTÉT LEVESZIK A KERESZTRŐL**

Megdöbentő dolog ez: A Mindenható Isten holtan, tehetetlenül függ, leszögezve... A mi tehetetlenségünk miatt, szeretetből erőtlenné tette magát...

Hányszor kínoz engem is tehetetlenségem? Úgy érzem, hogy a fáradtság, az erőtlenség leszögezi tagjaimat, agyamat, akaratomat... A lélek kész, de a test erőtlen... Krisztusom, Te is erőtlenségemben voltál a legerősebb, a világ Megváltója, a gonoszság fedelmének legyőzője! Ha egyesítem Veled gyengeségemet, én is részt veszek veled a világ megváltásában.

Tizennegyedik állomás **JÉZUST SÍRBA TESZIK**

Eljött a teljes pihenés ideje. Vége a harcnak, a küzdelemnek, a munkának, a fáradtságnak, a szenvedésnek. A nagy életmű kész...

Minden, ami fáj, elmúlik egyszer... A megfáradt vándor hazatér... És a pihenés nem öntudatlan semmibe süllyedés egy néma temetőben, a föld mélyén. Ó Nem!... A mennyei Atya vár ölelésre, aki letöröl szemedről minden könnyet, elsimít homlokodról minden barázdát. Krisztus kézen fog, és a sok szürke, fáradt, egyszerű emberrel együtt bevezet országába.

Jöjjetek Atyám áldottai, vegyétek a nektek készített országot! Amikor türelemmel, szeretettel, áldozatkészen keresztemmel egyesítve hordoztátok a mindennapok fáradtságait, a szenvedések keresztlétét – talán nem is gondoltatok arra, hogy az én kereszttutám folytatódott bennetek, és folytatódik a világ végezetéig...

Atyánk, felajánljuk Fiad sebeit (Garrigou-Lagrange O. P.)

Első állomás

JÉZUST HALÁLRA ÍTÉLIK

Az emberek által hozott igazságtalan ítélet mögött van elrejtve Isten igazságossága és végtelen irgalma. Az Atya halálra szánta Fiát attól a pillanattól kezdve, hogy Ő – önmagát értünk felajánlva – a világba lépett. Fiát kínos halálra küldte a keresztfán, hogy megdicsőítse Őt a legnagyobb győzelemmel, azzal, hogy legyőzte a bűnt és a Gonoszt!

Rejtett győzelem ez, de sokkal nagyobb, mint feltámadása Húsvét hajnalán. Ragyogó jel a halál legyőzése, de csak jele és következménye az előbbinek. A megváltás – mégpedig a megváltás a kereszttel – oka és célja a megtestesülésnek. Jézus mindenekelőtt Megváltó – „qui propter nostram salutem descendit de coelis et incarnatus est”.

Kérjük Őt, hogy megérthessük megtestesülésének motívumát, az irgalom motívumát, mely feltételezi nyomorúságunkat. Mert a bűnt csak ezért engedte meg Isten öröktől fogva! A Megváltó irgalma, mely minket felszabadított, Isten mindenható jóságának legszebb megnyilatkozása: amikor elhatalmasodott a bűn, túláradt a kegyelem!

Jézusom, irgalom és bocsánat,
Szent sebeid érdeme által!
Atyánk, felajánljuk Fiad sebeit,
Hogy meggyógyítsad lelkünk sebeit.

Második állomás

JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET

Jézus, kereszttét hordván, értünk ajánlja fel önmagát. Ez az odaadás teljessége, a tökéletes áldozat! Szent András ujjongása a kereszttel, Szent Ignác óhaja, hogy a vadak fogai morzsolják össze – csak gyenge visszhangja a lángoló vágynak, mely Jézus lelkét eltölti. Jézusét, aki a kegyelem teljességébe öltözött indul véghezvinni küldetését: a bűnös emberiség megváltását.

A kegyelem teljessége viszi Őt a Kálvária felé, szeretetének súlya vonzza a kereszttel. (Amor meus pondus meum...) A Megváltót a legizőbb szeretet készíti az áldozatra, mely Istent megdicsőíti és minket megvált.

Jézusom, irgalom és bocsánat,
Szent sebeid érdeme által!
Atyánk, felajánljuk Fiad sebeit,
Hogy meggyógyítsad lelkünk sebeit.

Harmadik állomás

JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL A KERESZTTTEL

Jézus nem azért esik el, mintha akaratát legyőzte volna a gyengeség. A szeretet az, mely szabad akaratából a szenvedést a legvégső határig vállalja, hogy megmutassa nekünk: mennyire szeret.

Jézus nem a szent lelkesedést akarta, mellyel a kegyelem áraszt el az áldozat előtt, hanem a lesújtó kimerülést, melyet tiszta és tökéletes szeretettel ajánlott fel Atyjának miértünk. A

keresztet az emberek igazságtalansága helyezte vállára – de Ő, a teljesen ártatlan, az emberek igazságtalanságában Isten igazságosságát látja!

Ha mi, akiknek annyi rejtett vétkünk van, ha egyszer-egyszer igazságtalanul szenvedünk, lássuk meg ebben az emberi igazságtalanságban Isten igazságosságát, mely megtisztít bennünket.

Jézusom, irgalom és bocsánat,
Szent sebeid érdeme által!
Atyánk, felajánljuk Fiad sebeit,
Hogy meggyógyítsad lelkünk sebeit.

Negyedik állomás **JÉZUS ÉDESANYJÁVAL TALÁLKOZIK**

Ki értette volna jobban, mint Mária, Jézus szenvedéseinek okát és értékét, azt a szeretetet, mellyel lelkünk számára a szenvedést elviselte?

Kérjük Szűzanyánkat, segítsen, hogy megértsük a kereszt misztériumát, és a mi keresztünket ne lázadva és haraggal fogadjuk és hordozzuk, hanem hálával – sőt szeretettel. Legalább azzal a kezdetleges szeretettel, mely a gyakori szentáldozás által egyre növekedni fog bennünk... A Megváltón kívül a Szent Szűz tudja leginkább a kereszt misztériumának természetfeletti megértését megszerezni, és annak eredményét számunkra mindennapi életünkbe közvetíteni.

Jézusom, irgalom és bocsánat,
Szent sebeid érdeme által!
Atyánk, felajánljuk Fiad sebeit,
Hogy meggyógyítsad lelkünk sebeit.

Ötödik állomás **CIRENEI SIMON SEGÍT JÉZUSNAK VINNI A KERESZTET**

Ugyan, mit mondanánk mi, ha találkozoznánk Jézussal, amint keresztjét hordozza és megkérdezné:

„Akarsz-e segíteni?”

Nos, a mi keresztünk mögött a minket szerető Jézus áll, aki bennünk saját vonásait akarja kialakítani... Az a Jézus, akit szeretünk! Amint az első ok nem teszi feleslegessé a másod-okokat, az Üdvözítő megváltó cselekedete nem teszi hiábavalóvá a mi törekvéseinket, hanem ellenkezőleg– Ő támasztja bennünk és Ő teszi üdvössé és érdemszerzővé azokat.

Mi nem tudjuk, mennyire van szükségünk a szenvedésre, a keresztre, hogy gyarlóságainktól megtisztuljunk, és a magunk szerény módján – ahogy Istennek tetsző – munkáljuk testvéreink üdvösségét. Jézus felszólít minket is, hogy segítsünk neki hordozni azt a keresztet, mely számunkra készült öröktől fogva, mely a mi erőnkhez van mérve, a kegyelem segítségével. Jézus passiója folytatódik a világ végéig misztikus testében, az Egyházban...

Mindenkinek megvan a maga keresztje, amint megvan jellegzetes gyengéje és sajátos hajlama. Lehet ez betegség, munka, vagy egyéb megpróbáltatás. Ha szeretettel szemléljük, ez a kereszt üdvösségünkre válik, és kisugárzik másokra is. Így segíteni tudjuk testvéreinket, hogy szentül viseljék saját keresztjüket!

Akkor ismerünk meg egy lelket valójában, ha ismerjük keresztjét! Az a rejtett apostolság, mellyel a kontemplatív (elmélkedő) lelkek áldozatukat és imáikat felajánlják – segít másoknak a kereszthordozásban.

Jézusom, irgalom és bocsánat,

Szent sebeid érdeme által!
Atyánk, felajánljuk Fiad sebeit,
Hogy meggyógyítsad lelkünk sebeit.

Hatodik állomás **VERONIKA LETÖRLI JÉZUS ARCÁT**

Urunk, Jézus arca, tekintete az Ő gondolatainak és szeretetének a kifejezése... A megtestesülés pillanatától kezdve lelke birtokolja az Isten lényegének boldogító látását, ami a mennyben a szentek öröme. Ez az „Istenlátás” megmarad a passió legnagyobb szenvedése alatt is, melyet az egész emberiség bűnei okoznak, a bűnök, melyeket magára vállalt, hogy jóvátegye azokat.

Így hát Megváltónk szent arca egyszerre tükrözi a legnagyobb békét és a legmélyebb szomorúságot! Ezek az ellentétes, látszólag egymásnak ellentmondó érzések ugyanegy forrásból fakadnak, a kegyelem teljességéből, mely az isteni Igével való egyesülésből ered. Ebből származik az Ő nagy szeretete, mely örömeztőbb ad, mint kap, – ebből az Ő szenvedése is az emberek bűnei láttán, mert amilyen nagy a szeretete az Isten és az emberek iránt, oly nagy mértékű a szenvedése is. Megváltónk arca az ütések és a megköpődés ellenére nemes és fenséges maradt. Lelkének visszfénye van rajta, mely már itt a földön színről színre látja az isteni teljességet, az örök életet, amely felé vezet minket. Ám a dicsőség ragyogását visszatartja lelke legmagasabb részében, mert ki akarja szolgáltatni emberi mivoltát minden megaláztatásnak, minden meggyaláztatásnak. Ekkor lép oda Veronika, hogy letörölje a vértől áztatott szent arcot...

Urunk, add nekünk a helyes mértéket a nyomasztó szomorúság és a túlaradó optimizmus között! Add meg a lelki békét a szenvedésben, amit irántad való szeretetből viselünk!

Jézusom, irgalom és bocsánat,
Szent sebeid érdeme által!
Atyánk, felajánljuk Fiad sebeit,
Hogy meggyógyítsad lelkünk sebeit.

Hetedik állomás **JÉZUS MÁSODSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL**

Tévedés volna azt hinni, hogy Jézus csak szenzitív részében szenved – abban, ami az emberben az állattal közös. Bizonyos, hogy mindenekelőtt a bűn, ez a legfőbb rossz okozza szenvedését, lelkének nagy fájdalmát. Jézusnak fáj minden idők minden népének, minden emberének a bűne... Nagy bölcsessége mindenkinél jobban ismerte az emberek bűneinek sokféleségét és súlyosságát, melyet oly világosan látott, ahogy mi egy gennyedő sebekkel borított testet látunk. Amilyen mértékű a szeretete Isten iránt, kit a bűn megbánt, és lelkünk iránt, melyet a bűn megsebez és megöl – olyan nagy a szenvedése is! Fájdalma nagyobb minden bűnbánó lélekénél, akit saját hibái sújtanak le.

Urunk, add, hogy mélységesen bánjuk hibáinkat!
Jézusom, irgalom és bocsánat,
Szent sebeid érdeme által!
Atyánk, felajánljuk Fiad sebeit,
Hogy meggyógyítsad lelkünk sebeit.

Nyolcadik állomás **JÉZUS SZÓL A SÍRÓ ASSZONYOKHOZ**

„Jeruzsálem leányai! Ne sirassatok engem, senki sem veszi el életemet – szabad akaratomból adom én oda...”

Nem lehet nagyobb bizonyossága a szeretetnek, mint Jézus passiója. A kereszt misztériuma által mutatja meg Isten, mennyire szereti a jót, milyen szent gyűlölettel gyűlöli a rosszat, az igazságtalanságot, minden formájában. Bár a látszat ellene mond, de ez a fájdalmas keresztút megmutatja az Atya forró szeretetét Jézus iránt, akit megdicsőít a bűn felett aratott győzelemmel. Végül pedig megmutatja a minden értelmet felülmúló szeretetét az emberi lelkek iránt, melyek megmentéséért feláldozza szeretett Fiát.

„Magatokat sirassátok...” Boldogok, akik sírnak a bűnbánat könnyeivel. „Sirassátok bűneiteket, és ne sírjatok keresztetek miatt, amely tisztít és megszabadít benneteket.” „Sirassátok gyermekeiteket, s mindazokat, akik nem értenek, akik csúfolnak és átkozzák a szent kereszt isteni misztériumát.”

„Ha valaki követni akar engem, vegye fel keresztjét – nincs más út követésemre!”
Jézusom, irgalom és bocsánat,
Szent sebeid érdeme által!
Atyánk, felajánljuk Fiad sebeit,
Hogy meggyógyítsad lelkünk sebeit.

Kilencedik állomás **JÉZUS HARMADSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL**

Jézus, aki világosan látta a Gondviselés teljes tervét, nem szenvedhetett amiatt, hogy Isten megengedte a rosszat, mert ezáltal nyilvánul meg irgalmassága és igazságossága.

De rettenetesen szenvedett a bűn miatt! Fenékgig akarta üríteni a borzalmakkal teli kelyhet, melyet a Getszemáni-kertben elfogadott, és amely az egész világ szégyenét és igazságtalanságait tartalmazta. Ő magának akarta ezt a kelyhet, és helyébe nekünk adta szent vérének kelyhét, csordulásig telve kegyelemmel, amely megnyitott szívéből fakad.

Ez a két kehely mintegy a mérleg két serpenyője. Az egyikben minden jó, a másikban minden rossz – a bűnbeesett és megváltott emberiség egész történelme!

Jézus nem akar önmagának semmi enyhülést, és ismét a földre esik, mint az Olajfák hegyén...

Jézusom, irgalom és bocsánat,
Szent sebeid érdeme által!
Atyánk, felajánljuk Fiad sebeit,
Hogy meggyógyítsad lelkünk sebeit.

Tizedik állomás **JÉZUST MEGFOSZTJÁK RUHÁITÓL**

Jézusról lehúzzák ruháját, mely az ostorozás szakította friss sebekhez tapad, és a sebek újból felnyílnak...

Ez a megszégyenítő vetköztetés, ruhától megfosztás, szimbóluma annak a belső lemondásnak, amit az Úr tőlünk kíván. Ki kell vetköznünk az önszeretetből, bármily formájú is az, le kell vetnünk a kevélységet, hogy az alázatba és az isteni szeretetbe öltözzünk. Ez ki fogja tágítani szívünket, és valamiképpen az isteni Szívhez teszi hasonlónak, hogy mindazt szeressük, amit Ő szeret.

A szentek megértették ennek a belső levetkőzésnek a leckéjét – lemondtak önmagukról, hogy felöltsék Istent... értelmükben saját ítéletüket helyettesítették Isten ítéletével a hit által... önkaratukat felcserélték Isten szent akaratával... Isten szolgálói lettek úgy, mint a kéz, mely engedelmeskedik az akaratnak. Így minden teremtett dologtól függetlenné váltak, és uralkodtak rajtuk Istennel, aki a Jó szolgálatára rendeli még a rosszat is.

Urunk, aki felette áll a szenteknek, nemcsak minden ítélkezéstől és önkarattól mentes, de Szentlelke gyökerében nincs emberi ÉN, helyette a megtestesült Ige imádásra méltó ÉN-je áll, aki örökre birtokolja az isteni természetet, és aki megváltásunkra felöltötte az emberi természetet.

Hiány-e Jézusban, hogy nincs emberi ÉN-je? Ellenkezőleg – ez a legmagasabb tökéletesség! Az emberi személyiség a tökéletesedés útján egyre jobban egyesül Istennel, mintegy elveszítve önmagát. Nos, ez az egyesülés Jézusban a teljes azonosság! Ő maga mondta nekünk: „Halj meg magadnak, hogy én élhessek benned.” És Szent Pál mondta: „Élek, de nem én, – Krisztus él bennem.”

Jézusom, irgalom és bocsánat,
Szent sebeid érdeme által!
Atyánk, felajánljuk Fiad sebeit,
Hogy meggyógyítsad lelkünk sebeit.

Tizenegyedik állomás **JÉZUST A KERESZTRE SZEGEZIK**

Szent Lukács írja: „Mikor arra a helyre értek, amelynek Kálvária a neve, keresztre feszítették. Ugyanígy a gonosztevőket is, az egyiket jobb felől, a másikat balról. Jézus akkor felkiáltott: Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit tesznek!”

Mily különböző ez a három kereszt!

Add meg Urunk, hogy a miénk soha ne legyen hiábavaló, mint a bal latoré. Tedd hasonlóná ahhoz, aki megtért – sőt, ha lehet, a Tiédhez...

Jézus szavai: „Bocsáss meg nekik Atyám...” – csodálatos erő, egyúttal a legnagyobb szelídség kifejezése. Annyi szenvedés közepette Jézus megőrzi a legmélyebb nyugalmat. És ez a nyugalom kisugárzik minden szenvedőre és tévelygőre, aki nem zárkózik el előle. Az, amit gyilkosai számára kér a megfeszítés percében, az az örök élet, melyet e pillanatban érdemel ki számunkra!

Ezt az imáját sok-sok vértanú ismétli. Bizonyossága ez annak, hogy lelkierejük és szeretetük üldözőik iránt nem emberi, hanem isteni eredetű. A Megváltó szenvedése és imája így folytatódik misztikus testében, a világ végezetéig. Ha valaki szenvedést okoz nekünk, imádkozunk érte... Ha mi okozunk szenvedést másoknak, reméljük, hogy ők imádkoznak értünk...

Biztosak lehetünk abban, hogy Jézus értünk is imádkozott, értünk, kik halálának okai vagyunk...

Urunk keresztre feszítésének órája az Ő órája, az egész világtörténelem legfontosabb órája. Életünk minden percét hozzuk kapcsolatba ezzel az órával, így mindig hűek leszünk „a jelen pillanat kegyelméhez”... Ne nézzük a jelen pillanatot csak horizontálisan, a többé nem változtatható múltunk és bizonytalan jövőnk között! Éljük a jelen pillanatot emelkedett, de nagyon realista módon, a függőleges-vertikális irányban, melyben a változatlan Örökkévalóság egyetlen nem múló pillanatával kapcsolódik! Ilymódon készülünk a jó halálra, hogy az utolsó pillanat a mi Urunkkal egyesülve, az imádás, a hálaadás, az engesztelés és a könyörgés pillanata legyen...

Imádkozzunk a haldoklókért:
Jézusom, irgalom és bocsánat,

Szent sebeid érdeme által!
 Atyánk, felajánljuk Fiad sebeit,
 Hogy meggyógyítsad lelkünk sebeit.

Tizenkettedik állomás **JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN**

Jézus teste összezúzva – de Lelke békéjét megőrzi haláltusájában is... azt a nyugalmat, hogy szeretetével megváltotta a világot. Ezt a mélységes és sugárzó békét fejezik ki a Megváltó utolsó szavai

– a jobb latorhoz: „Mondom neked, ma velem leszel a Paradicsomban!” Megnyugtató szavak ezek minden bűnbánó számára, hogy majd ők is bocsánatot nyernek...

– Máriához és Jánoshoz: „Asszony, íme a Te fiad, – íme, a te Anyád...” E szavak nagyra növelték Mária anyai szeretetét János személyén keresztül minden megváltott lélek iránt!

– És végül a fájdalom felkiáltása: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?!” (a 21. zsoltár kezdő verssora) – A zsoltár is békében csendül ki, melyet az szerzett meg, aki helyettünk magára vette bűneinek átkát.

– Majd: „Szomjazom...” A Megváltó szomjazza a lelkeket, és Ő maga hozza nekik a kegyelem élő vizét, hogy megtisztítsa, megnyugtassa és megváltsa őket.

– Később: „Beteljesedett...” – a legtokéletesebb áldozat, melynek előképei az ószövetségben bemutatott áldozatok és lényegében a világ végéig megismétlődik ez minden szentmisében. A kegyelem teljessége vitte Jézust, hogy értünk szenvedni akarjon, egészen a végsőkig, a beteljesedésig. Ez a teljesség kiárad minden lélekre, aki nem zárkózik el Isten szeretete elől.

– S legutoljára: „Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet!” Ezek a keresztáldozat felajánló és konszekráló szavai. A testté lett Ige mérhetetlen szeretete által sugallt felajánlás ez, végtelen értékű jóvátétel.

Jézusom, irgalom és bocsánat,
 Szent sebeid érdeme által!
 Atyánk, felajánljuk Fiad sebeit,
 Hogy meggyógyítsad lelkünk sebeit.

Tizenharmadik állomás **JÉZUS TESTÉT LEVESZIK A KERESZTRŐL**

A Szent Szűz – és vele együtt némileg Szent János és a hű asszonyok – átérték a misztériumot a Kálvárián: Isten Fiának lángoló szeretetét, amellyel értünk feláldozta magát, – a győzelmet, melyet a bűn és a gonosz felett aratott. Mária, akinek hite felülmúlt mindent, amikor karjaiba fogadta Fiának testét, átérzi a végtelen irgalmat a bűnösök iránt, és imádással fordul az isteni Igazságosság felé, mely teljes kielégítést nyert Jézus által.

Mit kérjünk most Máriával, hogy a szenvedés már megszűnt, és annak végtelen értéke egyre világosabbá válik?

Ne legyen bennünk elbizakodottság, hogy keresztet kérjünk, amit talán igen rosszul viselnénk – de kérjük a fájdalmas Szűzanya által a kereszt szeretetét, amely nekünk van szánva a világ kezdete óta.

Urunk, add, hogy szeressük keresztünket, bármilyen is. Ha teljes magányosságban kell is hordoznunk a szív és a lélek mártíriumát. Add meg azt is, hogy ne nézzük nagyobbak keresztünket, mint amilyen az valóban, és egyszerűen hordozzuk, szeretetből Irántad és a lelkekért.

A Szent Szűz meg fogja könnyíteni a terhet, és megszerzi számunkra a szeretet növekedését, amely növeli az érdemet is, és segíteni fog küzdelmeinkben.

Jézusom, irgalom és bocsánat,
Szent sebeid érdeme által!
Atyánk, felajánljuk Fiad sebeit,
Hogy meggyógyítsad lelkünk sebeit.

Tizennegyedik állomás **JÉZUST SÍRBA TESZIK**

A Megváltó teste a sírban pihen: harmadnapra fel fog támadni. Jézus a keresztfán kivívta minden győzelem legnagyobbikát: győzelmet a bűn és a Sátán felett. Ezért így mondotta a tanítványoknak: „A világban üldözést szenvedtek, de bízzatok, én legyőztem a világot.”

A passió legnagyobb szenvedései közt Ő maga maradt a békesség, ki ránk árasztotta az isteni irgalom áradatát. A feltámadás, a halálon aratott győzelem ragyogó jele lesz annak az összehasonlíthatatlanul nagyobb győzelemnek, melyet nagypénteken aratott a bűn felett. „A bűn miatt lépett a világba a halál.” Ez a bűn következménye és büntetése. Az, aki legyőzte a bűnt, az győztes a halál felett is. Ez a természetfeletti misztériumok logikája.

Kérjük ezek mind jobb megértését imánkban Istentől, Krisztus által, benne és vele.

Íme az ember... Íme az Isten!² (II. János Pál pápa)

Megpróbáljuk az Urat követni azon az úton, mely Pilátus pretóriumától a „Koponyák hegyére” vezet. „melynek héber neve Golgota” (Jn 19,17). A mai napig is a világ minden tájáról a Szentföldre jövő zarándokok ezrei járják végig ezt az utat. Krisztus Urunk keresztútja történelmileg ahhoz a helyhez kötött, ahol lejátszódott, de egyúttal mindazon helyekre is áttevődött, ahol az isteni Mester követői lélekben végig akarják járni vele azt, mintha ott lettek volna Jeruzsálemben. Templomainkban is általában tizennégy állomás van, mint Jeruzsálemben, a pretórium és a szentsír Bazilikája között. Lélekben meg fogunk most állni ezeknél az állomásoknál, hogy elmélkedjünk a keresztjét vivő Krisztus misztériumáról.

Első állomás

JÉZUST HALÁLRA ÍTÉLIK

Pilátus a főpapok és a tömeg nyomására meghozta az ítéletet. A halálos ítélet, mely keresztre feszítést jelentett, ki kellett hogy elégítse követelésüket, hiszen válasz volt kiáltásukra: „Feszítsd meg, feszítsd meg őt!” (Mk 15,13-14) A római helytartó nem vállalt közösséget ebben az ítéletben, ezért mosta meg szimbolikusan a kezét. De nem vállalt közösséget Krisztus szavaival sem, melyekben országát az igazsággal azonosította, az igazság mellett tett tanúsággal (vö. Jn 18,38). Pilátus mindkét esetben igyekezett függetlenségét fenntartani. Kívül maradni az eseményeken. De ez csak látszólag volt így. Mert a kereszt, amelyre Pilátus a názáreti Jézust ítélte, és az elítélt országára vonatkozó igazság, meg kellett hogy érintsék a római helytartó lelkének mélyét. Mert a valóságból soha sem lehetett és soha sem lehet kívül maradni.

Az a tény, hogy Jézust, Isten Fiát, az ember Isten országa felől kérdezte, és emiatt halálra ítélte, kezdetét jelenti az Isten melletti végső tanúságtételnek, aki annyira szerette a világot (vö. Jn 3,16).

Mi itt állunk ez előtt a tanúságtétel előtt, és tudjuk, hogy nem moshatjuk kezünket...

Második állomás

JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET

Az ítélet végrehajtása megkezdődött. A halálra ítélt Jézusnak vállára kell venni a keresztet. Éppúgy, mint a másik két elítéltnak is, akik ugyanarra a halálra ítéltettek: „a gonosztevők közé sorolták” (Iz 53,12). Jézus közeledik a kereszthez. Egész teste teli van sebekkel. Arca csupa vér a töviskoszorútól. „Ecce homo! Íme az ember!” (Jn 19,5). Minden megvalósult rajta, amit a próféták az „emberfiáról”, meg „Jahve szolgájáról” mondtak: „A mi bűneinkért szúrták át... az ő sebei szereztek nekünk gyógyulást” (Iz 53,5). Magán hordja annak borzalmas következményét, amit az ember Istenével tett. Pilátus így szól: „Ecce homo” – „Nézzétek, mit tettetek ezzel az emberrel!” De ebben a felkiáltásban mintha egy másik hangot is hallanánk: „Nézzétek, mit csináltatok Istenetekkel ebben az emberben!”

Megdöböntő az összekapcsolása e két hangnak. Az egyiket a történeti elbeszélésből ismerjük, a másik pedig hitünkéből fakad: Ecce homo! – Íme az ember!

² Ezt a keresztutat II. János Pál pápa még krakkói bíboros érsek korában írta és elmélkedte, amikor VI. Pál pápa meghívására 1976 nagybőjtjén a pápa és a kuriális bíborosok, valamint prelátusok jelenlétében a Vatikánban lelkigyakorlatot tartott. (Vö. Karol Wojtyła, Jel, melynek ellene mondanak, Bécs, Op. Mystici Corporis, 1981. 129–135. old.)

Jézus, „akit Messiásnak neveznek” (Mt 27,17), vállára veszi a keresztet (Jn 19,17). Az ítélet végrehajtása elkezdődött...

Harmadik állomás

JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL A KERESZTTTEL

Jézus elesik a kereszt súlya alatt. A földre esik. Nem folyamodik emberfeletti erőkhöz, sem az angyalok segítségét nem veszi igénybe. „Azt gondolod, hogy Atyám nem bocsátana rendelkezésemre rögtön tizenkét ezred angyalnál is többet, ha kérném?” (Mt 26,53) De nem kéri ezt. Mivel elfogadta az Atya kezéből a kelyhet (Mk 14,36 stb.), fenéig akarja azt kiüríteni. Valóban ez az, amit akar. Ezért nem gondol valamiféle emberfeletti erőre, pedig rendelkezhetne azzal. Fájdalmas csodálkozására mindazoknak, akik látták hatalmát az emberi gyengeségek, a betegségek, sőt a halál felett. És most ne használná fel ezt az erőt? „Mi azt reméltük” – mondják pár nap múlva a tanítványok az Emmausz felé vezető úton (vö. Lk 24,21). „Szabadítsd meg magadat, ha Isten Fia vagy” (Mt 27,40) – provokálják a szanhedrin tagjai. – „Másokat megszabadított, önmagát nem tudja megszabadítani” (Mk 15,31 – Mt 27,42) – ordítja a tömeg.

Elfogadja ezt a kiáltozást. Nem kíván ellene tenni semmit. Akarja, hogy bántalmazzák, hogy meginogjon, hogy elessen a kereszt súlya alatt. Hűséges lesz mindvégig, a legkisebb részletig is ahhoz, amit mondott: „Ne az legyen, amit én akarok, hanem amit te” (Mk 14,36).

Isten az emberiség üdvösségévé változtatja Krisztus összeroskadását a kereszt alatt...

Negyedik állomás

JÉZUS ÉDESANYJÁVAL TALÁLKOZIK

Az Anya, Mária találkozik Fiával a kereszttúton. Fiának keresztje az övé is. Fiának megaláztatása és nyilvános gyalázata az ő megaláztatása és gyalázata is. Ez a dolgok emberi rendje. Így kellett hogy értelmezzék azok is, akik körülötte voltak. És így érezte szíve is: „a te lelkedet is tör járja át” (Lk 2,35). A jövendölés, mely akkor hangzott el, mikor Jézus 40 napos volt, ebben a pillanatban valósult meg. Most nyerte el teljességét. És Mária, szívében ezzel a láthatatlan törrel, Fiának Kálváriája felé megy. A saját Kálváriája felé. A keresztyény áhítat ezzel a törrel szívében látja, és így festi vagy faragja szoborba a fájdalmas Anyát. Mater dolorosa!

Bár ezek a kínok teljesen övéi, anyaságának legmélyéről fakadnak, mégis a legmegfelelőbb kifejezés, amikor „együtt-szenvedésről” beszélünk. Ugyanahhoz a misztériumhoz tartozik, és valamiképpen egységet fejez ki Fiának szenvedésével.

Ötödik állomás

CIRENEI SIMON SEGÍT JÉZUSNAK VINNI A KERESZTET

Cirenei Simon, amikor odahívták, hogy vigye a keresztet, egészen biztosan nem akarta azt (vö. Mk 15,21 – Lk 23,26). De kényszerítették. Ott ment Krisztus mellett, ugyanazon teher súlya alatt görnyedve. Az ő vállain nyugodott a teher, mikor az elítélt vállalai túl gyengének bizonyultak. Ott volt egészen közel hozzá, közelebb, mint Mária, közelebb, mint János, akinek – bár férfi volt – nem mondták, hogy segítsen. Őt hívták: Cirenei Simont, Alexander és Rufus atyját, mint Márk megemlíti (Mk 15,21). Hívták és kényszerítették a kereszt vitelére.

Mennyi ideig tartott a kényszer? Meddig ment mellette, mutatva, hogy semmi köze az elítélthez, sem bűnéhez, sem büntetéséhez? Mennyi ideig ment az érdektelenség fala által bensőleg elválasztva, a szenvedő Ember mellett? „Meztelen voltam, szomjaztam, fogoly

voltam” (vö. Mt 25,35-36), vittem a keresztet... És te vitted velem? Valóban mindvégig velem vitted?

Nem lehet tudni. Szent Márk csak Simon fiainak a nevét adja. A hagyomány szerint a Szent Péter környezetét képező keresztény közösséghez tartoztak (vö. Róm 16,13).

Hatodik állomás

VERONIKA LETÖRLI JÉZUS ARCÁT

A hagyomány beszél Veronikáról is. Talán kiegészítőjeként a Cirenei történetének. Az biztos, hogy mint asszony, fizikailag nem vihette és senki nem is kényszerítette rá, hogy vigye a keresztet. De ő egészen biztosan vitte azt Jézussal úgy, ahogy ebben a percben tehette, és ahogyan ezt a szíve diktálta: letörölve a vértől szennyes arcot.

A kendőn, melyet Veronika használt Krisztus Urunk arcának letörlésére, ottmaradtak Krisztus vonásai. Éppen azért, mert annyira tele volt vérrel és verítékkal, hagyhatta ott képmását.

Másképpen is értelmezhetjük, ha Krisztus egyik beszédének megvilágításában nézzük. Sokan vannak, akik kérdezni fogják: „Uram, mikor tettük ezt neked?” Mire Jézus így felel: „Amit a legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek.” (Vö. Mt 25,37. 40) A Megváltó ugyanis rányomja saját arcvonásait a szeretet minden tetteire, éppen úgy, mint Veronika kendőjére.

Hetedik állomás

JÉZUS MÁSODSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL

„De én csak féreg vagyok, nem ember, az emberek gúnytárgya, a népek megvetettje” (Zsolt 22,7). A zsoltárnak ez a jövendölése itt válik valósággá Jeruzsálem szűk, kis meredek utcáiban. Néhány órával a húsvét megünneplése előtt. Tudjuk, hogy ezekben az ünnep előtti órákban, a túlszűfolt utcákban lázas hangulat uralkodik. Ebben a környezetben valósulnak meg a Zsoltáros szavai, bár senki sem gondol rájuk.

Jézus elesik a megerőltetés okozta kimerüléstől. Elesik az Atya akaratából, aki a próféta szavaiban fejezte ki magát, és elesik saját akaratából, mert akkor hogyan teljesedne be az Írás? (vö. Mt 26,54) „Féreg vagyok, nem ember” (Zsolt 22,7) – tehát már nem is „ecce homo” (Jn 19,5), hanem annál is kevesebb, annál is alábbvaló.

Mert a féreg a földön csúszik, míg az ember, mint a teremtés királya, egyenesen jár. A féreg rágja a fát is, mint a lelkiismeret-furdalás az ember bensejét.

Nyolcadik állomás

JÉZUS SZÓL A SÍRÓ ASSZONYOKHOZ

Íme, a bűnbánatra való felhívás, az igazi bűnbánatra, az igazi sírásra a rossz cselekedetek miatt. Jézus így szól Jeruzsálem leányaihoz, akik sírnak az ő láttán: „Ne miattam sírjatok – sírjatok inkább magatok és gyermekeitek miatt!” (Lk 23,28) Nem lehet a rossznak csak a felszínénél maradni. Le kell hatolni a gyökerig, az okaihoz, a tudat legbensőbb igazságaihoz.

Pontosan ezt akarja mondani a keresztet vivő Jézus, aki mindig „tudta, mi lakik az emberben” (Jn 2,25), és mindig tudni is fogja. Ezért kell hogy ő maradjon mindig minden tettünknek, és tetteinktől lelkiismeretünkben megnyilvánuló ítéleteinknek legfőbb tanúja. Talán azt is meg akarja értetni velünk, hogy ezeknek az ítéleteknek meggondoltaknak, ésszerűeknek és tárgyilagosoknak kell lenniök – és ezt mondja: „Ne sírjatok!” Ezzel egyúttal arra is utal, hogy az igazsághoz ragaszkodnunk kell. De figyelmeztet arra is, hogy ő az, aki a keresztet hordozza.

Kérlek Uram, add, hogy tudjak igazságban élni és járni.

Kilencedik állomás

JÉZUS HARMADSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL

„Megalázta magát és engedelmes lett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.” (Fil 2,8)

Akkor kezd tudatunkig hatolni ennek a megalázódásnak a nagysága, amikor elmélkedünk a próféta szavain: „Az Úr az ő vállára rakta mindnyájunk gonoszságát... Mi mindnyájan, mint a juhok tévelyegtünk, ki-ki a maga útjára tért, és az Úr mégis az ő vállára rakta mindnyájunk gonoszságát” (Iz 53,6).

Akkor vesszük észre a méreteit ennek a megalázódásnak, amikor már harmadszor látjuk Jézust elesni a kereszt súlya alatt. Amikor arról elmélkedünk, kicsoda is az, aki elesett, aki ott fekszik az utca porában a kereszt alatt, az ellenséges népség lábánál, amely nem sajnál tőle semmiféle megaláztatást és bántalmazást.

Kicsoda az, aki elesett? Kicsoda Jézus Krisztus? „Ő, mint Isten, külsejét tekintve olyan lett, mint egy ember. Megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.” (Fil 2,6-8)

Tizedik állomás

JÉZUST MEGFOSZTJÁK RUHÁITÓL

Mikor a Golgotán Jézust megfosztják ruháitól (vö. Mk 15,24), gondolataink visszatérnek anyjához. Visszatérnek ennek a testnek az eredetéhez, amely már most, a keresztre feszítés előtt, teli van sebekkel. A test a lélek tükre, Krisztus teste az Atya iránti szeretet kifejezője: „Így szóltam hát: Itt jövök Istenem, hogy akaratomat megtegyem” (Zsid 10,7 – Zsolt 40,9). Ez a test a Fiú és az Atya akaratát teljesíti minden sébével, minden görcsös megrándulásával, tépett izomzatával, patakozó vérével, összezúzott karjainak, nyakának, vállának kimerültségével és halántékának borzalmas lüktetésével. Ez a test az Atya akaratát teljesíti, mikor ott áll ruháitól megfosztottan. Mint a bosszú tárgya a megbecstelenített emberiség végtelen fájalmát rejt magában. Az emberi testet különböző módon lehet meggyalázni.

Ennél az állomásnál Jézus anyjára kell gondolnunk, mert szíve alatt, szemében és kezei között Isten Fiának teste tökéletes tiszteletben részesült.

Tizenegyedik állomás

JÉZUST A KERESZTRE SZEGEZIK

„Átlyukasztották kezemet és lábamat, megszámlálhatom minden csontomat”. (Vö. Zsolt 22,17-18) Íme, ez a mondat, amely teljesen kifejezi a keresztre feszítés valóságát. Ebben benne van az a szörnyű feszültség, amely átjárja a kezeket, a lábakat, a csontokat. Benne van a test borzalmas feszültsége, melyet mint valami tárgyat, a kereszt gerendáira szögeztek, hogy ott halálos görcsök közepette végleg elpusztuljon. És az egész világ benne van a keresztre feszítésnek ebben a valóságában. Az egész világ, melyet Jézus magához akar vonzani (vö. Jn 12,32). A világ, a test nehézségi erejének alávetve, próbálja azt lefelé rántani.

A keresztre feszítés kínjait pontosan ez a lefelé húzó tehetetlenség adja. „Ti alulról valók vagytok, én felülről vagyok.” (Jn 8,23) A keresztről így szól: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit tesznek.” (Lk 23,34)

Tizenkettedik állomás **JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN**

Jézus a keresztre szögezve, mozdulatlanul ebben a szörnyű helyzetben, az Atyához szól (vö. Mk 15,34 – Mt 27,46 – Lk 23,46). Ezek a szavak mind arról tanúskodnak, hogy ő és az Atya egy. „Én és az Atya egy vagyunk” (Jn 10,30) – „Aki engem látott, az Atyát is látta” (Jn 14,9) – „Atyám szüntelen munkálkodik, ezért én is munkálkodom” (Jn 5,17)...

Íme a legnagyobb, legfenségesebb cselekedete a Fiúnak, az Atyával egységben. Igen, a legmélyebb egységben, akkor is, amikor így kiált: „Eli, Eli, lamma szabaktani?!” – Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem? (Mt 27,46) Ezt a cselekedetet fejezi ki a kereszt függőleges gerendájára felfeszített test és a vízszintes gerendára szinte ölelésre tártan kifeszített karok. Ezt nézve az ember azt gondolhatná, hogy óriási erőfeszítéssel magához akarja ölelni az embert és az egész világot. Átölelni akarja őket.

Íme, maga az Isten... akiben élünk, mozgunk és vagyunk... (ApCsel 17,28) Benne, a kereszten kitárt karjaiban.

Tizenharmadik állomás **JÉZUS TESTÉT LEVESZIK A KERESZTRŐL**

Abban a percben, amikor Jézus testét leveszik a keresztről, és anyjának karjába helyezik, lelki szemünk előtt megjelenik az a pillanat, amikor Mária Gábor főangyal köszöntését fogadta: „Méhedben fogansz és fiat szülsz. Jézusnak fogod hívni. Az Uristen neki adta atyjának, Dávidnak trónját... és királyságának nem lesz vége.” (Lk 1,31-33) Mária csak ennyit válaszolt: „Történjék velem szavaid szerint.” (Lk 1,38) Mintha már akkor azt akarta volna kifejezni, amit most él át.

A megváltás misztériumában a kegyelem, vagyis Isten ajándéka egybefonódik az emberi szív „fizetségével”. Ebben a misztériumban felülről jövő ajándékot kapunk (vö. Jak 1,17), de ugyanakkor Isten Fia „megvásárol” bennünket. És Mária, aki az ajándékból a legtöbbet kapta, a legtöbbet is fizet érte szívével.

Ehhez a misztériumhoz kapcsolódik az agg Simeon csodálatos jövendölése Jézus bemutatásakor a templomban: „A te lelkedet is tör járja át – hogy így megnyilvánuljon sok szív érzése” (Lk 2,35).

És ez is megvalósul! Hány emberi szív nyílik meg ennek az anyának a szíve előtt, aki ilyen nagy árat fizetett!

Jézus ismét a karjaiban fekszik, mint ahogyan a betlehemi istállóban (vö. Lk 2,16), vagy az Egyiptomba meneküléskor (vö. Mt 2,14), vagy Názáretben (vö. Lk 2,39-40). Íme, megint a Fájdalmas Anya (a Pieta)...

Tizennegyedik állomás **JÉZUST SÍRBA TESZIK**

Attól a pillanattól kezdve, hogy az ember bűne miatt elüzetett az élet fájától (vö. Ter 3), a földből temető lett. Ahány ember, annyi sírhant. A föld a sírok nagy bolygója.

A Kálvária közelében volt egy sírbolt, amelyik Arimateai József tulajdonában volt. Ebbe a felajánlott sírba helyezték Jézus testét, miután levették a keresztről (vö. Mk 15,42-46 stb.).

De sietniük kellett, hogy a húsvéti ünnepek előtt – amely a naplementével kezdődött – be tudják fejezni a temetést (vö. Jn 19,31).

Bolygónk minden részén lévő sírok között van egy, amelyben Isten Fia, az ember Jézus Krisztus, halálával legyőzte a halált. Az élet fája, amelytől az ember bűnei miatt elűzetett, Krisztus testében újra megnyilatkozott az embernek. „Aki e kenyérből eszik, örökké él. A kenyér, melyet adni fogok, az én testem a világ életéért.” (Jn 6,51).

Bár földünket továbbra is sírok töltik be, és a temetők szaporodnak, melyekben a földből vett ember visszatér a földbe, de az emberek, akik tekintetüket Jézus Krisztus sírja felé fordítják, a feltámadás reményében élnek.

Fiatalok keresztútja (Kovács Gábor)

Első állomás JÉZUST HALÁLRA ÍTÉLIK „PILÁTUS”

Hallgat a Bárány, egy szava sincsen,
kacag a bálvány, meghal az Isten...
Kacag a bálvány: megölted Őt!
Hallgat a Bárány a kés előtt...

Hozzatok vizet, hadd mossak kezet,
ki ezért fizet – az nem én leszek!
Van mentség bőven, mindenre van ok!
Vigyétek tőlem, én tiszta vagyok!

Nem menekülhetsz, úgyis tudod,
vízbe merülhetsz, le nem mosod.
Tűzbe merülhetsz, poklok ölére,
nem menekülhetsz: rajtad a vére!

Marasd lúgokkal, égesd savakkal,
pengő húrokkal, ékes szavakkal,
nincs hely a földön, hol el ne érne,
benned a börtön, rajtad a vére!

Hallgat a Bárány, egy szava sincsen,
kacag a bálvány, meghal az Isten!
Hunyt szemed árnyán, lelked előtt,
hallgat a Bárány: megölted Őt!

Második állomás JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET „A KERESZT”

Tudd meg Jézus, valami szépet
akartam volna tenni érted,
tündökölni, ahogy kívánod,
meghódítani a világot!

Tudd meg Jézus, csalódtam benned,
Hidd el, semmi értelme ennek,
megingott a talaj alattad,
életed a romlásnak adtad!

Én lelkesedtem és lobogtam,
de most itt látlak elhagyottan,
itt látlak válladon kereszttel,

én más úton mennék – eressz el!

Tudom, mit mondasz, véres árnyék!
Egy kereszt mindenkire vár még,
mindenki találkozik egyszer
a megfeszített Szeretettel!

Nem lehet téged kikerülni,
nem lehet tőled menekülni,
tenélküled mindenki árva,
megyek – Uram – a Golgotára!

Harmadik állomás
JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL A KERESZTTTEL
„A BUKÁS”

Fehéren izzó fájdalom
a mindenség a válladon,
húsodba tép az ostor...
Gyötrelmes minden mozdulat,
barmok módjára hajtanak,
az utca népe mocskol...
Húsodba tép az ostor,
az utca népe mocskol.

Remeg és csuklik már a láb,
káromkodnak a katonák,
eléjük hullsz a porba...
Lehettél volna óriás,
néped királya, Messiás –
most eltapos a csorda.
Lehettél volna hadvezér,
de nem kellett a jó acél,
a kardot összetörted.
Megbocsájtás és szeretet
a keresztútra vezetett,
most csókold a földet...

Csókolod, vérző Szeretet,
a gögtől duzzadt szíveket,
az emberlét fekélyét!
Megtörtén leszel még nagyobb,
a porból fényed rámragyog,
áttöri sorsom éjét!

Negyedik állomás
JÉZUS ÉDESANYJÁVAL TALÁLKOZIK
„MÁRIA”

Fekete felleg az égen,
 egy asszony talpig feketében.
 Egy asszony arca, kiégve, sötéten,
 a fájdalom fekete ködében,
 a fellegeknél feketébben.
 Fekete csapda az ég!
 Mária, győzöd-e még?!
 Szívedre hull a sötét!
 Hitedet őrzöd-e még?
 Föléd a téboly terjeszti ködét.
 Mária, győzöd-e még?

Valamikor azt mondtam: igen,
 történjék velem szavaid szerint.
 Most is azt mondom: igen!
 Mikor a lelkem poklokra kering,
 azt mondom: Igen!
 A halál útvesztőiben,
 kénköves völgyeiben,
 azt mondom: Igen!
 Szívem, Uram, kezedben pihen,
 azt mondom: Igen!
 Örökre igen! Történjék
 minden szavaid szerint!

Ötödik állomás
CIRENEI SIMON SEGÍT JÉZUSNAK VINNI A KERESZTET
„SIMON”

Egy darabig egymás szemébe néztek,
 az, aki várta a halált,
 meg aki éppen arra járt.

Délfele járt, a nap perzselve égett,
 sejtelmek csöndje nyomta a vidéket,
 egy darabig egymás szemébe néztek,
 és Simon átvette a fát...
 és némán cipelte tovább...
 és érezte a forró verítéket...
 és a szívéen egy forró, nyílt seb égett,
 mert egy kicsit egymás szemébe néztek:
 az, aki várta a halált.
 meg aki éppen arra járt.

Hatodik állomás
VERONIKA LETÖRLI JÉZUS ARCÁT
„GYOLCS”

Egy véres arc és semmi más,
egy arc, amely végleg összeomlott,
egy tövisek szaggatta homlok
és semmi, semmi más.

Egy puha gyolcs és semmi más,
a szájalom könnyezve térden,
a gyolcs a szájalom kezében,
és semmi, semmi más.

Egy puha gyolcs és semmi más,
egy véres arc és semmi más...
Csak ne sikolts, mert behalsz!
Egy puha gyolcs, egy véres arc,
és semmi, semmi más...

Hetedik állomás
JÉZUS MÁSODSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL
„MEGINT ELESTÉL”

Az ember mindig elesik,
fölemeli arcát a fénybe,
aztán megbotlik egy kicsit
és odalesz minden reménye.
Az ember mindig elesik,
évek és évezredek óta
sötét hatalmak leverik
megkínzott arcával a porba.
Az ember mindig elesik...

Az ember mindig elesik.
Emberfia, miközénk jöttél,
vonszoltad a föld terheit,
most megpihensz a földi rögnél.
Kit a fájdalom leterít,
odaesik, ahová estél.
Az ember mindig elesik.

Így lesz veled örökre, testvér.
Így lesz veled örökre, testvér.

Nyolcadik állomás
JÉZUS SZÓL A SÍRÓ ASSZONYOKHOZ
„A SIRÁNKOZÓK”

Meggyászoltak, megsirattak,
úgy bizony, Uram!
Sírtak, sírtak mindannyian,
nem magukért, csak miattad,
úgy bizony, Uram.

Jeruzsálem leányai, ne engem sirassatok,
inkább magatokat sirassátok
és gyermekeiteket,
mert jönnek majd napok,
amikor azt fogják mondani:
boldogok a meddők, akik nem szültek
és nem szoptattak!
Akkor majd unszolni kezdik a hegyeket:
Omoljatok ránk!
és a dombokat: takarjatok el!
Mert ha a zöldellő fával így tesznek,
mi lesz a sorsa a kiszáradt fának?!

Kilencedik állomás
JÉZUS HARMADSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL
„A PORBAN”

Pénteken délben, a Koponya-hely közelében,
véresre verve, félig holtan,
valaki fekszik a porban.

Ő az az ember, kire hallgattak félelemmel,
az Isten Lelke pihent rajta,
viharnak parancsolt az ajka.

Senkit sem bántott, szeretni hívta a világot,
bénák felkeltek, sánták jártak,
szavára a vakok is láttak...

Emlékezz erre! Valaki fekszik összeverve
a Koponya-hely közelében,
pénteken, pénteken délben...

Tizedik állomás
JÉZUST MEGFOSZTJÁK RUHÁITÓL
„MEZÍTELENÜL”

Mezítelenül állsz, mindent elvettek tőled!
Mezítelenül állsz, föltépték sebeid.
Mezítelenül állsz, kockát vetnek ruhádra.
Mezítelenül állsz a világ közepén...

Csak ez volt hátra még, az égő szégyen kelyhe,
Csak ez volt hátra még, hogy mindent megtagadj,
csak ez volt hátra még. Az ürességbe nézel...
Csak ez volt hátra még, légy végképp védtelen.

Mezítelenül állsz, a poklok toroka nyílik,
Mezítelenül állsz, örvénylő tűz fogad.
Mezítelenül állsz a habzó gyűlöletben,
Mezítelenül állsz, megsebzett Szeretet...

Tizenegyedik állomás
JÉZUST A KERESZTRE SZEGEZIK
„ÉS MÉGIS Ő”

Fájdalmak embere Ő,
kínjainkat viselő,
megtört és megalázott,
saját vérében ázott,
keserves áldozat.
És mégis Ő a győzelem,
és nincs más név az ég alatt,
kiben üdvözülünk,
és mégis Ő a Végtelen,
megváltó Istenünk.

Kezét és lábát átszegezték,
fájdalmak embere Ő,
öleld, öleld véres keresztyét,
kezét és lábát
átszegezték
és mégis Ő a győzelem,
a tiszta áldozat,
és mégis Ő a Végtelen
és nincs más név az ég alatt,
kiben üdvözülünk,
Ő az örökös virradat,
megváltó Istenünk!

Tizenkettedik állomás
JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN
„BETELJESEDETT”

Gyötrelmeinket megízlelted,
fenékig ittad a kelyhet,
egy csöppje sem maradt.

A gonosztevők közé számítottak,
az élet útját megnyitottad,
átverték oldalad.

Oldaladból vér és víz fakadt,
moss benne tisztára minket.
Odaadtad értünk önmagad,
elvetted vétkeinket!

Mély a pokol, leszálltál bele,
fenékig ittad a kelyhet,
Homlokunkon keresztet jele,
szívünk a szívedbe rejtet.

Fuldokolva vívtad a harcot,
eltorzult gyönyörű arcod
és alvadt vér borít...

Örökös bélyegül viseli néped
a sóhajt, vért és verítéket,
halálod kínjait!

Tizenharmadik állomás
JÉZUS TESTÉT LEVESZIK A KERESZTRŐL
„JÓZSEF ÉS NIKODÉMUS”

József és Nikodémus
mentek, hogy eltemessék
a megfeszített Jézus
halálba dermedt testét.

Pilátus mondta: jó lesz,
vigyétek azt a testet.
Nikodémus és József
egy sírhelyet kerestek

és levették a testét,
a vérrel borítottat,
a kereszt mellett lesték
az asszonyok s zokogtak.

Jön Mária, az anyja,
hogy magához ölelje...
ott feküdt vérbe fagyva,
lándzsával általverve...

Sebeit megszámlálta,
haját kisimogatta,
nézett halott arcára,
akár egy kődarabra,

nézett kövült arcával rá,
mint egy néma kőre,
megkövült bánatával,
míg el nem vették tőle...

Aztán elvették Jézus
holttestét Máriától,
József és Nikodémus
volt eltemetni bátor

a fára függesztettet,
a százszor átkozottat,
mögöttük ott siettek
az asszonyok, s zokogtak.

Tizennegyedik állomás
JÉZUST SÍRBA TESZIK
„A KŐ”

Jól göngyölgétek lepedőbe,
ki ne jusson a levegőre,
nagy követ tegyetek elébe,
elő ne jöjjön újból élve!

Pecsétet tegyetek a kőre,
tanácsos őrizkedni tőle,
őrség álljon a kő elébe,
elő ne jöjjön újból élve!

Legyen eltemetve örökké,
nevét se említsétek többé!
Kiömlött már a szíve vére,
elő ne jöjjön újból élve!

Főpapok és nép vénei, hiába nehéz a kő,
a hajnal fel fog fényleni, ha eljön az idő!
Megöltétek az élet Urát,
de fénye ragyog a sírkövön át
és élni fog, élni fog Ő!

Sejtitek-e a sírok nyitját?
Sejtitek-e a húsvét titkát?
Pecsétnek, kőnek haszna nincsen,
Hatalmasabb az élő Isten!

A keresztfához megyek...³ (Lancz Kálmán)

Bevezető ének

Jertek hívek a szent keresztútra,
Gondoljunk a szenvedő Urunkra!
Öleljük át véres keresztfáját,
Sirassuk meg keserves halálát.

Első állomás

JÉZUST HALÁLRA ÍTÉLIK

Elhangzik a kegyetlen ítélet:
Kínhalálra dobnak oda Téged!
Vétkeinkért átok alatt nyögtünk –
S szeretetből Te halsz meg helyettünk!

Második állomás

JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET

Vállaidra veszed a keresztet,
Árva szíved, ó, hogy sajog, reszket.
Ezer bűnünk iszonyatos terhe
Nehezedik súlyos keresztedre.

Harmadik állomás

JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL A KERESZTTTEL

Meginog a kereszt vérző vállán,
Összeroskad az ártatlan Bárány.
Ó, boruljunk mi is Vele porba,
Hiszen a mi bűnünk terhét hordja.

Negyedik állomás

JÉZUS ÉDESANYJÁVAL TALÁLKOZIK

Fájdalmas, jaj – szívet tépő látvány:
A Szűzanya Jézus keresztútján!
Vérző szívét elönti a bánat.
Zokogva megy Jézus, Teutánad...

³ Dallam: Hozsanna 67/b.

Ötödik állomás**CIRENEI SIMON SEGÍT JÉZUSNAK VINNI A KERESZTET**

Drága Jézus, erőd egyre lankad,
Kényszeredve Simon segít rajtad.
Ó, ha tudná szenvedésed titkát,
De más szívvel vinné a keresztfád!

Hatodik állomás**VERONIKA LETÖRLI JÉZUS ARCÁT**

Veronika közeledik Hozzád,
Kendőjével törli véres orcád...
Csodaképed a jutalom érte –
Szent arcodat lelkünkbe is vésd be!

Hetedik állomás**JÉZUS MÁSODSZOR ESIK EL A KERESZTTEL**

Agyonkínzott, gyötört tested gyöngé,
Másodszor is leroskadsz a földre.
Új estednek oka, jaj – én voltam...
Bűnből bűnbe annyit bukdácsoltam!

Nyolcadik állomás**JÉZUS SZÓL A SÍRÓ ASSZONYOKHOZ**

Az út mentén könnyvirágok nyílnak,
Jeruzsálem leányai sírnak...
Ó, nem elég itt a sírás-rívás,
Megtört szívet keres a Messiás.

Kilencedik állomás**JÉZUS HARMADSZOR ESIK EL A KERESZTTEL**

Ó, ég Ura – újra, harmadszorra
Erőtlenül leroskadsz a porba!
Hóhéraid könyörtelen vernek...
Vonszold tovább iszonyatos terhed!

Tizedik állomás**JÉZUST MEGFOSZTJÁK RUHÁTÓL**

Leszaggatják testedről a köntöst,
Minden sebből új vérpatak öntöz.
Láztól égő sebeid szent vére
Legyen gyarló lelkünk üdvössége!

Tizenegyedik állomás
JÉZUST A KERESZTRE SZEGEZIK

A keresztre szegezik szent tested...
Fájdalmadon szívünk borzad, reszket.
Roskadj össze, kereszt kemény fája,
Ne légy Jézus kínhalálos ágya!

Tizenkettedik állomás
JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN

Ó, keserves, rettenetes óra!
Tikkadt ajkad nyílik végső szóra.
Visszaadva Atyádnak szent lelked,
Vérző fejed halálba csüggeszted.

Tizenharmadik állomás
JÉZUS TESTÉT LEVESZIK A KERESZTRŐL

A keresztről Jézus drága testét
Édesanyja karjaiba tették.
Nincs a földön annyi tenger bánat,
Mint amennyi szent szívében támadt.

Tizennegyedik állomás
JÉZUST SÍRBA TESZIK

Szent asszonyok, tanítványok, sírva
Jézus testét leteszik a sírba...
Mint a kenet ékes illatárja,
Úgy kísérje szívünk hó imája.

Befejezésre

Édes Jézus, sírva jövünk Hozzád,
Sírva nézzük holthalovány orcád.
Itt, a földi kereszttúton járva,
Hadd kövessünk, szenvedők Királya!

Szeretettel élni – és szenvedni (Lisieux-i Szent Teréz)

Első állomás

JÉZUST HALÁLRA ÍTÉLIK

Senki sem hitte, hogy az Isten Fia volt,
Én felismerlek, hiszek benned, Jézus!

Második állomás

JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET

Szeretetből élni annyi,
mint a Kálvária útját járni,
drága kincsnek tekintve a keresztet.

Harmadik állomás

JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL A KERESZTTTEL

Jézus. az isteni Erő,
ismerte minden gyengeségünket.

Negyedik állomás

JÉZUS ÉDESANYJÁVAL TALÁLKOZIK

Egy próféta mondotta:
Nincs fájdalom a Tiédhez hasonló,
ó vigasztalan Anya.

Ötödik állomás

CIRENEI SIMON SEGÍT JÉZUSNAK VINNI A KERESZTET

Szeretném én is, ó Jézus,
megenyhíteni utolsó lépteidet
a Kálváriára!

Hatodik állomás

VERONIKA LETÖRLI JÉZUS ARCÁT

Szeretetből élni annyi, mint
letörölni Arcodat, megbocsátást
eszközölve a bűnösöknek.

Hetedik állomás

JÉZUS MÁSODSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL

Ó Jézusom, a Te példád arra indít,
hogy megvetvén a dicsőséget, megalázkodjam.

Nyolcadik állomás
JÉZUS SZÓL A SÍRÓ ASSZONYOKHOZ

A magunk részéről mi vigasztaljuk Jézust,
szívünk szeretetével.

Kilencedik állomás
JÉZUS HARMADSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL

A szenvedés gyötrelmeiben bizonyítom be
Írántad való szeretetemet!

Tizedik állomás
JÉZUST MEGFOSZTJÁK RUHÁITÓL

Ó, Jézus,
meg akarom osztani veled
földi megaláztatásaidat!

Tizenegyedik állomás
JÉZUST A KERESZTRE SZEGEZIK

A szent sebek, Jézus vérének
patakzása láttán, eltöltötte szívemet
a lelkekért égő szomjúság.

Tizenkettedik állomás
JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN

Ha Te halálig szerettél engem,
én is Érted akarok élni és meghalni,
Jézus!

Tizenharmadik állomás
JÉZUS TESTÉT LEVESZIK A KERESZTRŐL

Ó, Mária, bűnösök menedéke,
a Te gondjaidra bízott bennünket Jézus,
amikor a keresztet elhagyta, hogy a
mennyeországban várjon bennünket!

Tizennegyedik állomás
JÉZUST SÍRBA TESZIK

A rejtett életet akarom választani,
Érted – Jézusom!

Bűneinkért való áldozat (Mayer Miklós)

Első állomás

JÉZUST HALÁLRA ÍTÉLIK

Csak külsőség ez az ítélet... Hiszen Jézus úgyis meghalni jött! Áldozat akart lenni értünk, a mi bűneinkért! Hiszen „vérontás nélkül nincs bűnbocsánat”! (Zsid 9,22) Külsőséges lesz a mi kereszttúti ájtatosságunk is, ha csak kívülről akarjuk nézni a megváltás titkát, s nem úgy követjük Krisztust a kereszttúton, hogy magunk is áldozattá legyünk.

Második állomás

JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET

Régóta várta már ezt a percet... Amióta a Getszemáni-kertben megérezte emberi vállain és emberi szívéen a világ bűneinek súlyát – nem is tűnik olyan rettenetesnek ez a kereszt! Ha mi is jobban éreznénk a bűn súlyát, szívesebben nyúlnánk a kereszt után.

Harmadik állomás

JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL A KERESZTTTEL

Úgy látszik, mégsem könnyű a kereszt... Szívesen vállalja, de aligha bírja... Bizony, Krisztusra is áll a szabály: a keresztet nem elég egyszer vállalni, hanem minden lépésnél újra meg újra vállalni kell! Nem egyszeri lelkes keresztvállalás, hanem kitartó keresztthordozás az élet!

Negyedik állomás

JÉZUS ÉDESANYJÁVAL TALÁLKOZIK

Mária az első, akire ránehezedik a kereszt, Jézus szerettei közül. Éppen azért, mert ő szereti a legjobban Jézust... És éppen azért, mert Jézus is őt szereti a legjobban... Jaj azoknak, akiket Jézus szeret? Bizony, sokszor jaj! Dehát, hogyan szenvedne együtt Jézussal az, aki igazán szereti?! Ez a jaj, ez a szomorúság öröme, soha meg nem szűnő öröme fordul!

Ötödik állomás

CIRENEI SIMON SEGÍT JÉZUSNAK VINNI A KERESZTET

Nem tartozik ugyan Jézus tanítványai közé, mégis rákerül a kereszt. De ez a kereszt később Jézus tanítványává teszi... Ha látunk keresztthordozót, aki nem dobja el keresztjét, legyünk meggyőződve: Krisztus nyomában jár ő, még ha nem is vallja magát kereszténynek! De ha valaki lerázza magáról a keresztet, az nem Krisztus tanítványa – még ha mindjárt névleg keresztény is.

Hatodik állomás

VERONIKA LETÖRLI JÉZUS ARCÁT

Megteszi, ami telik tőle, pedig nem lehetett számára könnyű Jézus közelébe jutni. És lám, enyhíti Jézus szenvedését! Ha mi is mindig megtennénk mindent, ami telik tőlünk a

kötelességteljesítésben, a szeretetben – mennyivel könnyebbé tehetnénk embertársaink életét... letörölnénk vele Krisztus verejtékező arcát.

Hetedik állomás

JÉZUS MÁSODSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL

Ha ránk lett volna bízva, mi biztosan nem terveztük volna Jézus újabb elesését a kereszttúton, mert megalázónak tartjuk... Az olyan nagy feladathoz, mint amelyet Krisztus vállalt – lendület, nagyvonalúság illik. Mily tragikusan vesszük sokszor még az apró kis bukdácsolásokat is! Nem, Jézus nem rohan végig a kereszttúton! Minden kis kő, minden göröngy újabb áldozat Neki. Nem kicsinyesség ez, hanem a kifogyhatatlan szeretet megnyilvánulása.

Nyolcadik állomás

JÉZUS SZÓL A SÍRÓ ASSZONYOKHOZ

A saját kínzó szenvedése mellett, lám, észreveszi a mások könnyeit! Nem önmagáért aggódik, hanem másokért. Hiszen ezért viszi a keresztet! Mily könnyebbség lenne Neki, ha tudhatná, hogy azok a könnyek az igazi bűnbánat könnyei... Nem érzelmek, nem valami könnyes meghatódottság kell Jézusnak, hanem bűnbánat! Mit nyerünk vele, ha végigkísérjük Őt a kereszttúton, de nem csatlakozunk Hozzá igazán a vezeklésben?

Kilencedik állomás

JÉZUS HARMADSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL

Végső erőfeszítések... Bizonyára ott a kísértő gondolat is, hogy ezt nem lehet bírni tovább... Ennél többre már ember nem képes... De még van néhány lépés, amit meg kell tenni. Azután már nem kell tenni semmit, mert mások tesznek róla, hogy az áldozat beteljesedjék. Ott már csak tűrni kell – de az sem lesz könnyebb semmivel. Tegyük és tűrjünk nagy lélekkel!

Tizedik állomás

JÉZUST MEGFOSZTJÁK RUHÁITÓL

Az elítéltek – úgy látszik – nincs joga az emberi méltósághoz, kivetkőztetik még ruháiból is. Jézus tűri, hogy megcsúfolják. Ő tudja, hogy az emberi méltóság igazi meggyalázója a bűn, s hogy azt a gyaláztatot nem takarja el semmiféle díszes ruha, nem kendőzheti el Isten szeme elől sem divat, sem kitüntetés...

Tizenegyedik állomás

JÉZUST A KERESZTRE SZEGEZIK

Átlyuggatják kezét-lábát... Így fizet az ember a jóságos Krisztusnak, aki „kezét a betegekre tette, és azok meggyógyultak” (Mk 16,18), s „körüljárt jót cselekedvén” (ApCsel 10,38). – Hát talán megakadályozhatják azok a szegek, hogy Jézus többé soha ne áldjon és ne járjon körül soha többé jót cselekedvén?! Talán az emberi hálátlanság meg tudja semmisíteni Isten jóságát?! Milyen szeretet lenne az, amely visszariad a hálátlanságtól?

Tizenkettedik állomás
JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN

Megdöbbenő titok a halál az ember előtt... Aki megpróbálta, nem tud róla szólni többé. Ezt a legnagyobb emberi mélységet, ezt a kiismerhetetlen sötétséget járta be Krisztus. Aki utána jár, nem jár sötétségben ott sem.

Tizenharmadik állomás
JÉZUS TESTÉT LEVESZIK A KERESZTRŐL

Megszűnt a szenvedés... – De övéié még javában folytatódik. És ez így lesz mindaddig, amíg az utolsó ember is oda nem kerül a keresztre, és Atyja kezébe nem ajánlja lelkét.

A misztikus Krisztus itt él, és folytatja szenvedését bennünk. Mi folyton járjuk a keresztutat, ahol a nagy kereszthordozás résztvevői vagyunk.

Tizennegyedik állomás
JÉZUST SÍRBA TESZIK

Befejezte művét, s a halállal leróta az emberiség adóját! Az emberek eltemették Krisztust... Néhányan sírtak, sokan örültek. De Istent nem lehet eltemetni! Sem kővel, sem pecséttel, sem katonával nem lehet Krisztust holttá nyilváníttatni! Ezért követjük Őt keresztünk alatt görnyedve, s mégis bizakodva. Per crucem ad lucem!

A meg nem születettek keresztútja

Első állomás

JÉZUST HALÁLRA ÍTÉLIK

Ártatlanul halálra ítelve! Krisztusnál azt állították, hogy a római császár ellen támadt. Valójában a farizeusoknak és követőiknek volt az útjában, mert nem felelt meg elképzelésüknek. Ők egy politikai Messiást vártak, és Jézus zavarta a lelkiismeretüket, életmódjukat kárhóztatva...

És ma? Milyen sok az ártatlanul halálraítélt – a meg nem született, a nem kívánt gyermek! Csökkentenék a jólétet, zavarnák a szabad életet, lemondásokat kívánnának...

És mi? Közbelépünk-e az ártatlan életéért, melyek nem tudják megvédeni magukat, vagy belépünk azok kórusába, kik azt ordítják: Halál rájuk!?

Második állomás

JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET

A gyermek öröm és boldogság – de sokszor kereszt, teher is, mert lemondást kíván. Nem mehetünk el egy mulatságra, nem vehetünk új autót, nem tehetünk külföldi utazást. A gyermek áldozatokat kíván: időben, pénzben, kényelemben, szórakozásban... Türelmet és tapintatot kíván, és szeretetet – betegségében és botlásaiban is...

És mi? Készen vagyunk-e hordozni a keresztet akkor is, ha a gyermekért kell tennünk? Vagy hajlamosak vagyunk inkább a kényelmes, fáradság nélküli kereszténységre, számúzve belőle a keresztet, mint azt ma oly sokan hirdetik?

Harmadik állomás

JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL A KERESZTTTEL

Ennél az állomásnál gondoljunk arra, hogy milyen esendő teremtmények vagyunk. Gyengeségünkben sokszor hibát követünk el, és bűnbe esünk...

Imádkozzunk különösen a bűnbe esett nőkért, az anyaság elé néző leányokért, akik félelmükben a szegénytől, a kicsúfolástól és megaláztatástól, inkább a magzatgyilkosságot választják...

És mi? Hogyan viselkedünk velük szemben? Megvetően, mint a farizeusok – vagy megbocsátásra és segítségre készen? A bűnt nem szabad lekicsinyelnünk, de kövessük Jézus szavát: „Aki bűn nélkül való, az vesse rá az első követ!”

Negyedik állomás

JÉZUS ÉDESANYJÁVAL TALÁLKOZIK

Mária sejtette már az agg Simeon jövendölése óta: „...a te lelkedet is tör járja át...” – megsejtette ezt a nehéz órát. Együtt szenved szent Fiával.

Gondoljunk azokra a nőkre, akik egyszer a terhességmegszakítás bűnébe estek, és egy egész életet annak káros testi következményeit viselik, és szenvednek lelkileg bűnük tudatától.

Ötödik állomás**CIRENEI SIMON SEGÍT JÉZUSNAK VINNI A KERESZTET**

Az erős katonák megszegyenítőnek tartották, hogy Jézusnak segítsenek. Simont is kényszeríteni kellett rá. Ám, amikor Jézussal együtt vitte a keresztet, rádöbbsent, hogy ennél nagyobb megtiszteltetés nincs a világon!

A terhességmegszakítás mellett felhozzák az anyagi nehézségeket, a kis lakásokat, a környezet csúfolódását, ha több a gyermek a családban... Mi is mindnyájan a környezethez tartozunk. Tartsunk lelkiismeretvizsgálatot: vajon készek vagyunk-e segíteni a gyermekes családokat anyagi nehézségeikben? Vagy minden gondoskodást az államra hárítunk? Ha szobákat adunk ki, befogadunk-e gyermekes családot? Védelmére kelünk-e a sokgyermekes családoknak a rosszállókkal, a gúnyolódókkal szemben?

Hatodik állomás**VERONIKA LETÖRLI JÉZUS ARCÁT**

Veronika látja Jézus szenvedését. Nem törődik azzal, hogy mit gondolnak az emberek – lelkiismeretét követve, az Úr segítségére siet. Sok orvos és ápolónő a halállal fenyegetett „meg nem születettek” védelmére kel, és nem hajlandó a magzatelhajtásban közreműködni.

Felemeljük-e szavunkat mellettük? Küzdünk-e azért, hogy emiatt hátrányos helyzetbe ne kerüljenek, és igyekszünk-e a leendő anya környezetét jobb belátásra bírni?

Hetedik állomás**JÉZUS MÁSODSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL**

Urunk másodszor hullik a földre a nehéz kereszt súlya alatt. Az Olajfák hegyén vérrel verejtékezve előre látta a fájdalmas útját, de vállalta azt: „Atyám, ahogy Te akarod!”

Sok asszony súlyos testi-lelki megrázkódtatást szenved a terhesség első hónapjai alatt, és ez szabad elhatározásukat, ítélőképességüket erősen csökkenti, befolyásolja. Álljunk mellettük ezekben a nehéz napokban, nehogy elhamarkodott tettüket később egész életükben bánják! Ajánljuk őket a szenvedő Jézus és édesanyja, Mária oltalmába, aki az angyal szavára készségesen kimondta a „legyen”-t...

Nyolcadik állomás**JÉZUS SZÓL A SÍRÓ ASSZONYOKHOZ**

Az Úr elhárítja magától a síró asszonyok szánakozását. Önmagukat sirassák inkább és gyermekeiket... mert önszeretetükben nem fogadják el az „Úr áldását”, a gyermekáldást, és még büszkélkednek is azzal, hogy nem hagyták őket megszületni. Azonban Jézus azokra a gyermekekre is gondol, akik ugyan megszülettek, de zilált családi életben, vagy elvált szülők között kallódnak, súlyos lelki sérüléseket szenvedve.

Milyen magatartást tanúsítunk velük szemben? – Ha mást nem tehetünk, legalább imádkozzunk értük.

Kilencedik állomás**JÉZUS HARMADSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL**

Az Úr harmadszor zuhan a földre a mi bűneink súlya alatt... Gondoljunk most azokra, akik a szex mámorában élnek, akik lelkiismeretüket elhallgattatva, csak a gyönyört keresik, elfeledve Isten szándékát...

Imádkozzunk Urunkhoz jó házasságokért, tisztaéletű fiatalságért, és azért, hogy megszűnjön a szemérmetlen viselkedés a nyilvános életben, hogy ne öljék ki a szeméremérzést már a kisiskolásokból is.

Tizedik állomás **JÉZUST MEGFOSZTJÁK RUHÁITÓL**

Urunk sebekkel borított testéről leszaggatják a ruhát, hogy mezítelenül a keresztre szegezhezzék.

Korunk bizony igyekszik a jót keresztre feszíteni, és mindent lemezteleníteni... Imádkoznunk kell világunkért, testvéreinkért és nővéreinkért, akiknek elrabolták jóhírét, becsületes nevét rágalmakkal mocskolták... És azokért a nőkért is, akik önmaguk szaggatják szét lelkiismeretüket, magukat a bűnnek adva.

Segítsünk a bajbajutott nőknek, hogy a rájuk erőszakolt, nem kívánt gyermektől ne terhességmegszakítással igyekezzenek szabadulni.

Tizenegyedik állomás **JÉZUST A KERESZTRE SZEGEZIK**

Gondoljunk azokra az anyákra, akiknek beteg, testi vagy lelki nyomorék gyermekük születik... Isten teremtette ezeket is – ha néha ezt mi nem is értjük. Ők azonban alkalmat adnak emberszeretetünk és áldozatvállalásunk gyakorlására anyával és gyermekével szemben egyaránt.

Gondoljunk azokra is, akik egész életükben mások gondozására és segítségére szorulnak...

Tizenkettedik állomás **JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN**

Jézus elszenvettedte a halált, a gonosztevők halálát a keresztfán – érettünk.

Tiszteljük és segítsük a hősiess anyákat, akik minden nehézséggel, veszéllyel dacolva, súlyos körülmények között is – esetleg a halállal is szembenézve – életet adnak gyermeküknek! Imádkozzunk értük, és kérjük a Szűzanya pártfogását, hogy ne kelljen életükkel fizetniük gyermekükért...

Kísérjük imáinkkal az orvosok munkáját, hogy minden szülőanyát megmenthessenek az életnek.

Tizenharmadik állomás **JÉZUS TESTÉT LEVESZIK A KERESZTRŐL**

Szomorúan veszik le Jézus testét a keresztről, és a fájdalmas Anya ölébe helyezik.

Gyászoljuk mi is a sok gyilkosságot, a meg nem születetteket, ami napjainkban világszerte folyik, és amihez képest kicsinység Heródes gyermekgyilkoltatása Betlehemben... A tömeg, amely „feszítsd meg”-et kiáltással küldte Jézust a halálba – ma az anyaméhben bontakozó életre kiáltja: „Öld meg őt!”

Tizennegyedik állomás **JÉZUST SÍRBA TESZIK**

Az Úr testét tisztelettudóan helyezték a sírba, ahol békében nyugodott feltámadásáig.

A meggyilkolt, kioperált embriók egyes országokban kísérleti célokra lesznek felhasználva, sőt ilyen célra mesterségesen még életben is tartják őket! Másutt – még élve – tűzbe, vagy a szemétkébe vetik őket...

Az Istentől való elfordulás milyen mélyre süllyeszti az embert! Az emberi méltóságról megfeledkezve, csak egy kísérletezgetésre felhasználható anyagot látnak egy megindult életben!

Taníts engem szenvedésed által (Thomas Merton)

ELŐKÉSZÜLETI IMA

(Mielőtt elkezdenéd, gondold arra, hogy Krisztus jelen van, hogy Ő valóban végigjárta ezt az utat!

Minden állomásnál képzelj magad elé először magát az eseményt. Azután elmélkedj azon, majd olvasd el a rá vonatkozó szöveget. A saját szavaiddal történő elmélkedésre azonban több gondot fordíts, mert ez mindig értékesebb a kötött szövegnél.)

Uram, ebben az órában gondolatban követni akarlak keresztutadon. Annak idején Te magad szenvedted végig ezt az utat – mennyei Atyád iránti engedelmségből és irántam való szeretetből. A legnagyobb szenvedést vállaltad magadra, hogy bűneimért vezekelj és a világot megváltasd.

Engedd, hogy szenvedésed állomásain hálát és köszönetet érezzek ezért a szeretetért!

Világosíts meg, hogy hibáimat felismerjem, és leküzdjem azokat.

Szent keresztutad, amelyen most követni szándékozlak, legyen számomra az önfeláldozás és a megszentelés iskolája! Olyan út, amely megtanít arra, hogyan válhatok a megváltás nagy művének munkatársává.

Mária, a szenvedésekben erős édesanyád, legyen kísérőm! Oldalán bátran járom szenvedéseidnek útját.

Első állomás

JÉZUST HALÁLRA ÍTÉLIK

Pilátus igazságtalanul ítélte, az emberektől való félelemből. Jézus hallgat, elfogadja az ítéletet. Szíve legmélyét érinti, de belenyugszik.

Sokszor milyen nehéz a hallgatás, amikor úgy érzed, igazad van. Hogy védekezel, ha néha csak egy bántó szó éri a szívedet!

Uram, taníts meg engem hallgatni, ha igazságtalanság ér. Add, hogy irántad való szeretetből elviseljem a fájdalmat. Nem akarok azonnal felfortyanni, hanem uralkodni fogok magamon. Elég lesz majd Pilátus ítéletére gondolnom. És, ha mégis szólnom kell, csak a szeretet hangján akarok válaszolni.

Második állomás

JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET

Az Üdvözítő önként nyúl nehéz keresztje után. Tudja, hogy ezzel a nehéz kereszttel szabadít meg téged. Ezért olyan határozott, ezért szorítja magához oly erősen.

Hogy jajveszékelsz, ha csak egy kis keresztet kell elviselned: könnyebb betegséget, sikertelenséget, félreismerést!

Tárd ki te is karodat, vedd a keresztet, és viseld az Üdvözítővel együtt magad és felebarátaid üdvözülésére!

Uram, adj erőt, hogy a szenvedést, amelyet te küldesz rám, vonakodás nélkül, kitartóan és örömmel viseljem! Mutasd meg, milyen önkéntes áldozatot hozzak, amellyel Neked örömet szerezhetek, és általa új emberré válhatok.

Harmadik állomás **JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL A KERESZTTTEL**

A teher nehéz, az Üdvözítő lassan kimerül. Az út köveire rogy, s a kereszt megüti Őt. Új erőt gyűjt mégis, és talpra áll. Rád gondol és bűneidre, amelyekért vezekelni akar.

Uram, összeestél a kereszt alatt, amelyet én róttam válladra. Most látom, milyen borzalmas dolog a bűn, hogy miattam ekkora szenvedést vállaltál.

Add Uram kegyelmedet, hogy a kísértésnek, míg nem késő, bátran ellenálljak. Már a legelső bűnre vezető alkalmat kerülni fogom! Hiszen az én bűneim nyomtak le Téged az út porába.

Negyedik állomás **JÉZUS ÉDESANYJÁVAL TALÁLKOZIK**

Mária követte az Üdvözítőt. Most hirtelen megpillantják egymást. Mária a szíve mélyéig együtt szenvedett Fiával a kereszttúton. Szünetét egyesítette Jézuséval.

Mária szívét a fájdalmak töre járja át, s ezért érti meg ő a te szenvedéseidet is. Sötét gondok kínoznak, vagy halálos bűn terhe nyomaszt? Fordulj hozzá, a szomorúak vigasztalójához, a bűnösök menedékéhez! Ő odavezet Fiához, a szenvedő Megváltóhoz.

Uram, szenvedéseid óráiban vigasztalást találtál édesanyád tekintetében. Milyen jóleső érzés megértő emberekre lelni! Édesanyáddal való találkozásod által taníts meg arra, hogy én is megértő, tapintatos legyek embertársaim szenvedése iránt, főként szüleim; testvéreim, barátaim szenvedése iránt!

Ötödik állomás **CIRENEI SIMON SEGÍT JÉZUSNAK VINNI A KERESZTET**

Az Üdvözítő oly gyenge, hogy a zsidók attól félnek, már a Kálváriához vezető úton meg fog halni. Ezért kényszerítik az éppen arra haladó Simont, fogja és vigye egy darabon Krisztus Urunk keresztjét. Simon habozik, de vállára veszi az Úr terhét. Ezért jutalmul megkapta később a hit kegyelmének ajándékát.

Uram, nyisd fel szememet, hogy észrevegyem körülöttem az emberek szenvedéseit! Ne haladjak el sorsuk mellett vakon, hanem segítek keresztjük nehezen erőmhez mérten! Ha sokat nem is tudok, de amennyit igen, azt örömmel akarom tenni.

Hatodik állomás **VERONIKA LETÖRLI JÉZUS ARCÁT**

Veronika csekély szolgálatot tett az Üdvözítő szenvedéseinek enyhítésére. Ezért örökbe kapta kendőjén az Úr arcának képmását. A legnagyobb szenvedésben is hálás volt az Úr a legkisebb jótéteményért.

Talán könnyebben elfogadsz egy-egy adományt, de az ajándékozóra kevés figyelmet fordítasz. Pedig milyen jólesne neki néha egy köszönő szó!

Uram, Te nagyon fontosat mutattál meg nekem: az igazi hála erényét. Add Uram, hogy elsősorban irántad töltsön el gyengéd, szívből jövő hála, mert végső soron a Te kezedből kapok mindent, és magamtól semmire se mennék! Hálával akarok gondolni azokra is, akik jól tesznek velem, akik közvetítik adományaidat.

Kérlek, sugározd rám szent arcod vonásait.

Hetedik állomás **JÉZUS MÁSODSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL**

A keresztt mindig nehezebb lesz, az Üdvözítő egyre fáradtabb és gyengébb. Már alig botorkál, újra földre zuhan. A maga erejéből kell ismét talpra állnia, a szolgák ütéseitől, gyalázkodásaitól kísérvé.

Uram, bűneim oly erővel nehezeden Rád, hogy ismét a földre nyomnak. Oly nehezen szabadulok tőlük, oly sokszor elkövetem azokat. Adj erőt, hogy végérvényesen tudjak szakítani azzal a bűnnel, amelybe oly gyakran visszaesem!

Nyolcadik állomás **JÉZUS SZÓL A SÍRÓ ASSZONYOKHOZ**

Az asszonyokat megrendíti a szenvedő Jézus látása. Pedig jobban tennék, ha hívő lélekkel követnék Őt. Erre már nem tudják rászanni magukat. Az Üdvözítő így szól hozzájuk: Ne engem, hanem magatokat és gyermekeiteket sirassátok!

Ezzel rá akart mutatni, hogy a cselekvés fontosabb a sajnálkozásnál.

Add Uram, hogy nem törődve az emberek szóbeszédével, alázatos tettekkel kövessék! Ne engeddd, hogy a kishitűség és a csüggedés erőt vegyen rajtam, amikor hiányzik belőlem a lelkesedés. Sőt, éppen ilyenkor akarok Neked tettekkel, különösen kötelességeim teljesítésével szolgálni.

Kilencedik állomás **JÉZUS HARMADSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL**

Az emelkedő mindig meredekebb. Elérkezett az utolsó útszakasz. Az Üdvözítő szeme előtt feltűnik a hely, ahol hamarosan keresztre feszítik. Ekkor rogy össze harmadszor is. Minél nagyobbak az emberek bűnei, annál súlyosabbak az Úr szenvedései. Most a megrögzött bűnösökért vezekel. Nekik is ki akarja nyitni a mennyek kapuját.

Imáidban gyakran emlékezz meg ezekről a szegények legszegényebbjeiről, akik nem akarnak bejutni Isten országába, noha odajuthatnának!

Uram, harmadszori elesésed által könyörülj azokon, akik elvakultságukban elfordultak Tőled, hogy szenvedésed gyümölcse ne vesszen kárba az ő számukra sem!

Tizedik állomás **JÉZUST MEGFOSZTJÁK RUHÁITÓL**

Megkezdődnek az előkészületek Jézus keresztre feszítéséhez: sebekkel borított, lázas testéről lerángatják ruháit.

Mily keserűség tölthette el az Üdvözítőt! De érted elviseli! Neked akar erőt adni ahhoz, hogy testedet megőrizhesd tisztán, szentül. Vezekel azokért az emberekért, akikben nincs szemérem, akiknek nem szent az emberi test.

Uram, ruháidat is odaadtad. Amid volt, azzal mind vezekelsz. Tarts távol testemtől minden bűnös vágyat! Taníts meg arra, hogy testemben a Szentlélek templomát tiszteljem, s megvédjem minden megszejteltentéstől. Benne mindig a szellem és a Te kegyelmed uralkodjék. Kerülni fogom a kényelmet. A Te kedvedért áldozatot vállalok magamra, megtagadok magamtól olyasmit, ami testemnek kedves vagy kellemes. Segíts ebben Uram!

Tizenegyedik állomás **JÉZUST A KERESZTRE SZEGEZIK**

Most a legszörnyűbb következik számára: a hóhérok keresztre szegezik testét. Krisztus kínjai kimondhatatlanok. Most egyedül van, és ki van szolgáltatva a durvalelkű emberek kénye-kedvének.

Így adott példát, hogy te is készségesen vállald, ha a szenvedést társtalanul, magányosan kell elviselned.

Uram, mindenedet elvették! Most elhagyatva fekszel a keresztfán...

Uram, taníts meg a lemondásra! Tudjak egyszerű, szegény és igénytelen lenni! Ha szenvednem kell, ne kürtöljem világgá. Veled, megfeszített Üdvözítőmmel együtt akarom azt elviselni, s felajánlani a magam és mások bűneiért.

Tizenkettedik állomás **JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN**

Az Úr most hozza legvégső áldozatát, amely minden eddigit felülmúl és betetőz – engedelmes a kereszthalálig. Három, kínokkal teli órán át viaskodik a halállal, s akkor kiadja lelkét. Utolsó szavai a mennybe szállnak, az Atyához, akinek küldetését most befejezte.

Az engedetlenség által jött az eredeti bűn a világra, s most az engedelmesség által jön el az emberek üdvössége.

Uram, kereszted lábánál állhatatosan kérlek, ajándékozz meg engem az őszinte és jókedvű engedelmesség lelkületével! S ha nehéz meghajolnom, tekintsek szent keresztedre, s jusson eszembe a te gyermeki engedelmességed mennyei Atyád iránt.

Engedelmeskedni akarok a Te parancsaidnak, Egyházadnak, püspökeidnek és papjaidnak. Szüleimnek, előljáróimnak azzal akarok örömet szerezni, hogy az ő parancsaikat is pontosan és hűen megtartom.

Fogadd el engedelmességemnek ezt az áldozatát, és egyesítsd kereszthaláloednek, megváltásod művének gyümölcseivel.

Tizenharmadik állomás **JÉZUS TESTÉT LEVESZIK A KERESZTRŐL**

Mária szíve mélyéig átérezte az Úr szenvedését. Most legelső gondja, hogy Fia számára méltó nyughelyet keressen. Ekkor jön Arimateai József, leveszi Jézus testét a keresztről, és Mária ölébe helyezi. Most még egyszer karja között tarthatja Üdvözítőjét. Nyelve nem szól, de szíve most is azt mondja: Lásd, én az Úr szolgálóleánya vagyok, legyen nekem a Te szavad szerint! Isten akaratában való igazi megnyugvás...

Uram, ha hitem erősebb volna, nem lennék oly türelmetlen. Mária nyugalmát a Benned való hitből merítette. Hadd tanuljak tőle csendes alkalmazkodást, ha bajt, szerencsétlenséget küldesz rám. Nem zúgolódva, panaszkodva akarom parancsaidat fogadni, hanem szívesen, türelemmel, kitartással fogom teljesíteni akaratodat.

Tizennegyedik állomás **JÉZUST SÍRBA TESZIK**

Csak néhány hűséges viszi az Úr testét a sírhoz. Csend van, a szájak hallgatnak. Szomorú ez a menet, de a béke lebeg felettük.

Az áldozat befejeződött, nemsokára itt a húsvét.

Eljön egyszer az a nap, amikor téged is sírodhoz kísérnek, amikor számodra is vége lesz a kemény harc idejének.

Ne félj ettől a naptól! Ha végigjártad az élet kereszttútját az Üdvözítővel, Ő megragyogatja előtted a húsvéti hajnal boldogító fényességét!

Uram, most vége keserű szenvedésednek. Itt nyugszol a sírban. Azonban hamarosan felvirrad dicsőséged napja, amikor a bűn, a halál és a pokol felett aratott győzelmed nyilvánvalóvá lesz.

Az én kereszttutam végén is boldog örökkévalóság vár a mennyben, amelyet Te ajándékozol nekem. Erősíts meg, hogy tartsak ki ezen az úton, amelyen Te haladsz előttem kereszteddel, s a zászlót, melyen királyságod felségjelvénye ragyog, a szent kereszt tündököl, soha cserben ne hagyjam!

A Kereszt királyi útja (Prohászka Ottokár püspök)

Első állomás

JÉZUST HALÁLRA ÍTÉLIK

Az Úr türelmének ékesszóló kifejezése az Ő néma ajka. Ez a csend hangos, ez a némaság kiált. Pilátus bámulja... Ez a „vir potens sermone” (Lk 24,19) önmagát nem védi, pedig sürgetné Atyja dicsősége, önmagának igazolása, a botrányok megakasztása. De minek szólna ajka, amikor kiált egyénisége, ártatlansága? Minek a vad orkán ellen kiáltani szóval, s a buta erőszak ellen küzdeni hanggal? Hagyta maga fölött eltombolni az árt, s meghajolt alatta földig, mint a mezei virág a szélben... Erőszakkal szemben a lélek győzelme a türelem – vagyis a fölség önmagába vonulása.

Második állomás

JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET

Mezítláb, töviskoszorúval a fején, vállán a kereszttel teszi meg Jézus az utat, melyet keresztútnak hívunk. Ezt az utat behintette könnyeivel, vérével, ezen az úton járt az üdv, a hit, a szánalom, a szeretet. Ezen az úton csúszott térdén a kereszténység – véres nefelejcs nőtt ki Jézus minden könny- és vércseppjéből. Csaknem 2000 év óta jár ezen az úton az áhítat. Izzó légáram csapja meg az arcát. Itt állomást tart, nem tud előre menni, gyökeret ver a lába. Tizennégyszer megáll, s elgondolja: Mit tett, mit szenvedett értem az Úr!

Harmadik állomás

JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL A KERESZTTTEL

Jézus szemeiben ez az út „királyi út” – igaz, az áldozatoknak, s egyszersmind a felszabadításnak is az útja. Látja lélekben a romlás útjait, látja a predesztináció sötét titkait, és elindul nagylelkűen megváltani az embert. Az odaadás, a készség, a végleges megfeszülés indulataival jár ez az elgyötört ember! Isten várát be kell vennie, az emberi elfogultság és ösztönösség falait le kell törnie, a kereszt zászlaját a világ fokára kell tűznie – ezért megy, tántorog, elesik, s újra felkel, s újra indul lelkünk Ura és Királya... Ő, gyalázatba, kínba, gyöngeségbe merült Jézusom, mibe került Neked szabadságom! Hogy vívtál, hogy küzdöttél – mert szerettél! Küzdeni és áldozni, ha kell – vérezni akarok érted! Ktartok Melletted „usque ad sanguinem”!

Negyedik állomás

JÉZUS ÉDESANYJÁVAL TALÁLKOZIK

Az Úr Jézus a maga szenvedését és halálát nem vésette kőbe, fába. Leírták ugyan néhány sorral az Evangéliumban, de ez ugyancsak kevés – hanem igen, belenyomta a szívekbe, s a leghívebb, legmélyebb, legremeklőbb, s ugyancsak szenvedés lenyomatát a Szent Szűz szíve őrizte. Szent sebeit, kékségeit, fájdalmait és fohászait a kereszténység vigaszára a Szent Szűz szívére bízta. Itt vannak eltéve, itt sérthetetlenül megőrizve, s aki a Fájdalmas Anya szívébe tud hatolni, az ott megtalálja a maga szomorú fölségében Krisztus élő és folyton sajtó kínszenvedését. Így kell hordoznom nekem is Uram szenvedését a szívemben! Nem, nem felejthetem... s ez a szenvedés őrzi annak a törrel átdöfött szeráfnak is a képét, aki a kereszt alatt áll, s azt mondják róla: „az Ő anyja”... (Jn 19,25)

Ötödik állomás**CIRENEI SIMON SEGÍT JÉZUSNAK VINNI A KERESZTET**

Az Úr útja tipikus út, a keresztviselés útja. Keresztet visel mindenki, de kevesen járnak a királyi kereszttúton, amelyet Jézus érzelmei avatnak ilyenné. A latrok is a kereszttúton járnak, a bösz tömeg is azt tapossa, de nem mennek rajta a megilletődés és a penitencia szellemében: keresztet hordanak a világ pogány útjain. Cirenei Simon is csak kényszerülve viszi a keresztet, de aztán beletörődik, s részvétellel, szeretettel a szenvedő Jézus iránt megy rajta. Ez a mi típusunk. Természet szerint iszonyodunk a kereszttől, de az események rákényszerítenek. Ő, vigyük Jézus keresztjét, vagyis vigyük keresztünket Jézus érzelmeivel: vigyük bűneinkért, vigyük másokért, vigyük Krisztust utánozva, akkor a vad, bösz, profán tömeg közt is, hitetlenek és elkeseredettek közt is járva keresztünkkel, Krisztus királyi kereszttútján járunk.

Hatodik állomás**VERONIKA LETÖRLI JÉZUS ARCÁT**

„Ecce homo!” – Íme, mennyire megalázta magát, ember lett, sőt szenvedő, elkínzott ember lett! Nézzünk arcába, melyet a szenvedő Úr Jézus részvevő szolgálojának, Veronikának kendőjébe nyomott emlékül – és hálából... Verjen gyökeret a lábunk, nem moccanhatunk, hiszen az Ő vérének tapodnánk... nézzünk fel Hozzá az imádás, a borzalom. a vizsontszeretet viharos érzelmeivel... Ez az arc beleég a lelkünkbe, ez a szenvedés és szeretet áthatítja szívünket. Ó Uram, édes Uram. hogy éppen így jöttél, így tekintettél rám, a szeretet ezen önfeledtségével – Te édes, fölséges, imádandó Ember! Hogy tárod ki szánakozó szívednek világát, Te édes Szamaritanus! Ó Uram, nagy a Te érdemed: a Te arcod az Isten kegyelmének és mértékének, és erejének szimbóluma! Semmi sem állhat ellent neki! Mindenki nyerhet már bármilyen nagy kegyelmet! Ami tövis volt, abból virág lehet... ami rongy volt, királyi palást lehet... ami seb volt, tiszta szépség lehet Krisztus keze által!

Hetedik állomás**JÉZUS MÁSODSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL**

Mily alázattal, mennyi önmegtöréssel jár az Úr Jézus a kereszttúton, a penitencia útján! Ilyen testi-lelki önmegtágadással kell nekünk is bűneinkért eleget tennünk. Kell! A bűnös léleknek nincs más ruhája, mellyel meztelenségét eltakarja, mint a penitencia. A penitencia lelki, belső érzület, de okvetlenül van belső megnyilatkozása, s ez a szenvedés a bűn miatt. Krisztus megmutatta, s a krisztusi lelkek mind így értették... Két eszközt ismerünk az elégtételre: itt a földön Jézus vérének, s a túlvilágon a tüzet. Vér, mely a sajtó sebekből csepeg, mely az ostorcsapások alatt hull, mely a szűrő tövisek alól gyöngyözik... és a tűz, az a lángpallos, az a nyíl, az a lángnyelv, mely behatol a lélekbe is, és megveszi rajta a bűn elégtételét.

Nyolcadik állomás**JÉZUS SZÓL A SÍRÓ ASSZONYOKHOZ**

Jézus tanítványainak körében kitűnnek az asszonyok. Gondozták a Mestert, megosztották Vele vagyonukat. Többen közülük kísérik a Mestert, függnek ajkán és lelkén. Jeruzsálem leányai siratják kereszttútján, s felfeszítettésekor is az asszonyok csak a hívei, kik e borzalmat távolról nézik. Mily vigasztaló mindez a Mesternek... de Ő, ki végtelenül szereti a vizsontszeretőket, önmagukra, lelkükre, üdvükre irányítja figyelmüket, mintha mondaná:

„Úgy sirassatok, azzal a szeretettel, melytől magatok szebbek, nemesebbek, kitűnőbbek lesztek...”

Kilencedik állomás

JÉZUS HARMADSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL

Jézus pihegve, lélekszakadva, háromszor térdre rogyva s arcra borulva, a húsvéti ünnepekre Jeruzsálemben csődült zsidóság szemei előtt vonul fel a Kálváriára. Ez az Ő stílusa... Csendben, éjjel jött, senki sem vett róla tudomást Betlehemben, és az angyalok maroknyi szegény népet küldenek jászolóhoz – most pedig saját gyalázatát a zsidóság vallási és nemzeti ünnepével azonosítja. Akkor éjfélkor jött, és barlangba rejtőzött... Most délben jön, s a hegy tetején mutatkozik be... Ó, Jézus, hogy tudtál Te megsemmisülni! Hogy nem kértél, s nem igényeltél a világtól semmit! Hogy taposod egymagad emberi gondolatoktól eltérőleg a Te útjaidat! Ez nem gyengeség, hanem erő... nem szolgaság, hanem fölény... Az alázat és megalázkodás csak akkor érték, ha erőből ered, és ha erő eszközli... az alázat nem passzivitás, nem élettelenység!

Tizedik állomás

JÉZUST MEGFOSZTJÁK RUHÁITÓL

Levetköztetik Jézust, ki mélyen megszegyenülve, véres meztelenségében jelenik meg a világ előtt. Ez a meztelenség, mely telítve van lélekkel, fájdalommal és erővel, senkiben sem tesz kárt. Enélkül azonban ösztönös hatalom az, mely megzavar és pusztít... Később elosztják ruháit, sorsot vetnek köntösére, hiszen Neki azokra már nem lesz szüksége! Mily kegyetlen fosztogatása ez a szegény szenvedőnek! Jézus ezt látja, hallja... Édesanyja nézi... Ó, ti szegény számkivetettjei az emberi szívtelenségnek! Jézusom, ne bántsa szemeidet lelki meztelenségem, nem akarok kivetkőzni sem erényből, sem kegyelemből, de még kegyeletből sem. Nem prédálom el gyöngyeimet, nem vetek sorsot királyi palástomra – sőt felöltözködöm Beléd. Ezt akarja apostolod: „Öltsétek fel Krisztus erényét, szellemét!” (Kol 3,12) Meztelenséged kínjaira kérlek, öltöztess fel lelkemet erőbe és szépségbe!

Tizenegyedik állomás

JÉZUST A KERESZTRE SZEGEZIK

Ezután felemelték az átok fáján dühüknek áldozatát, azt a ronggyá tépett szent testet, a kínszenvedő Jézust, az átok és káromlás céltábláját... „Átkozott, aki a fán függ.” – visszhangzott a tömegben. Permetező négy sebet kitért a Krisztus az érzéketlen világra, véres sugarakat lövellt belőlük, hogy stigmatizálja a szíveket. Végigtekintett bágyadt szemeivel a gyűlölség és elvakultság viharzó tengerén, könnybelábadt a szeme, elhomályosult körülötte a világ, megfűrösztve látta könnyeiben...

Ott állok magamban... az Isten végtelen szeretetének ígézetében... lelkemet elfogja a könyörület és az imádás mély érzése, szemembe könny gyűlik. Lehajtanám fejemet, de a kereszt vonz, készlet, hogy nézzek Rá, mert „rámnéznek és sírnak” – ígéri.

Tizenkettedik állomás

JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN

Mit adtunk neked Uram, neked, kit szeretnünk és imádnunk kellett volna! Eljöttél, s barlangba szorultál... körülnéztél, s Egyiptomba futottál... álruhában járó, faragó ács voltál... Egyszer indultunk eléd pálmaágakkal, s Te sírtál... Egyszer bíztad magad ránk, s mi

Barabást választottuk... Egyszer akartunk koszorút kötni Neked, s azt is tövisből kötöttük... Egy arcképedet vettük, s az „ecce homo” arca maradt ránk... Egyszer tűnt fel, hogy anyád is van, s íme, „fájdalmas anya” lett belőle... Egyszer kértél inni, s ecetet nyújtottunk Neked...

Ó, ki hitte volna, hogy ez legyen közöttünk a sorsod, hogy ilyen legyen az utad? S most itt függsz, mint megfagyott imádság, mint megkövült kiáltó szó. Kitárt karokkal és elnyílt ajakkal kiáltasz irgalomért... Sok helyen imádkoztál, de az ezen a hegyen végzett imád az örök „interpelláció” kiáltása.

A végtelen nagy Isten bús haragjának éjjelében megfagyott ajkadon a fohász. Nagy, szent az az Úr, aki a saját fiának sem kegyelmezett! Mily rémséges fölségben hirdeti ezt a kereszt! Emberek, féljétek az Istent, és szeressétek Krisztust! – ezt kiáltja Ő felétek, kiáltja a végkimerülésig... Ó, ha valamikor, hát ma halljátok meg szavát, kíméljétek és becsüljétek meg lelketeket!

Tizenharmadik állomás **JÉZUS TESTÉT LEVESZIK A KERESZTRŐL**

Egy tekintetet vetek a Kálvária nagypéntek esti jelenetére: Leereszkedik az est árnya... a tömeg, részint mellét verve, részint megrögződve eloszlik, fáradt fájdalom borong a természetben, s a 33 év előtti karácsonyév utolsó akkordjaként, halkán suttog az egyetlen Krisztus-hívő lélek imája... A Szent Szűz tartja és imádja Fiát... Nézi, csókolja sebeit. Az ő szíve az égő mégis a szent kereszt tövén. A hit és a krisztusi szeretet mind az ő szívébe szorult... János és Magdolna bánata csak emberi – a Szent Szűzé krisztusi. Érzelmei a szent kereszténység: hit, áhítat, hála, bánat, fájdalom, tisztaság, vértanúság... ezekkel az érzelmekkel csókolja és imádja Krisztust... *Salve Mater Dolorosa, martinimque prima rosa, virginumque lilium...*

Tizennegyedik állomás **JÉZUST SÍRBA TESZIK**

A sziklafalba vájt új sírba fektetik az Urat, tündöklő gyolcsba takarják, 100 font mirrha és aloékeverékre ágyazva... Szent Pál apostol akarja, hogy haljunk meg, temetkezzünk el az Úrral a világ számára. A mi sírunk Jézus átszegezett szíve, érzelmeinkből van szöve gyolcsunk, s az önmegtagadás mirrhája megóv a rothadástól... Így lesz elrejtve és biztosítva életünk Istenben.

De a sziklasír körül lelki szemeimmel látom a betlehemi angyalokat, akik ezt a szent éjt itt, néma dicséretben és imáadásban töltik – glória helyett gratia-t suttoznak...

Ima

Uram, Jézus Krisztus, ki minket megváltottál, mert szerettél, s veszni nem engedted, imádunk és áldunk Téged! Alázatos, forró hálával nézünk fel keresztedre, s szívünkbe vésődik vonagló Tested, fájdalmas arcod, szomjas ajkad, könnyes szemed, szemünket kereső tekinteted. Nem bíránk elviselni ezt az áldozatos és szomjas tekintetet, ha mélységesen nem bánnánk bűneinket, ha viszont nem szeretnénk Téged igazán. Pihentesd hát rajtunk tekintetedet és lelkedet! Neked akarunk tetszeni, szolgálni, és szolgálatodban híven kitartani. Köszönjük a bánat, a megilletődés, a hála és az engesztelés kegyelmét, melyet e kereszttúton vettünk. Add, hogy az alázatos, hű szeretet érzelmeivel és a megváltottak szent örömeivel járjuk életünk útját és eljussunk Hozzád. Amen.

Utad, Jézus, Veled járjuk (Sík Sándor)

Szívünk, lelkünk most kitárjuk,
Utad, Jézus. Veled járjuk.
Kérünk, mélyen belevéssed
Szíveinkbe szenvedésed!

Első állomás **JÉZUST HALÁLRA ÍTÉLIK**

Áll a gyilkos, nagy ítélet.
Rajtunk immár igaz véred.
Valahányszor szavam vétett,
Pilátusod lettem Néked.

Második állomás **JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET**

Itt van már a kereszt fája,
Hurcolnod kell Golgotára.
Uram, én meg puhán, restül
Vonakodom a kereszttül!

Harmadik állomás **JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL A KERESZTTTEL**

Botlik, roskad szegény tested,
Nem bírja a nagy keresztet.
Földre sújtód – jaj! – én voltam,
Ki oly sokszor elbotoltam.

Negyedik állomás **JÉZUS ÉDESANYJÁVAL TALÁLKOZIK**

Ó jaj, látod jönni szemben
Édesanyád, gyötrelemben!
Ó, csak én is véle járnék,
Krisztus után, mint az árnyék!

Ötödik állomás **CIRENEI SIMON SEGÍT JÉZUSNAK VINNI A KERESZTET**

Vinni terhed, segítségül
Itt van Simon Cirenébül.
Bárcsak én is – bűnös lélek –
Keresztemmel követnélek!

Hatodik állomás
VERONIKA LETÖRLI JÉZUS ARCÁT

Jámbor asszony siet hozzád,
Kendőjével törli orcád.
Vajon hát én, kőszívemmel
Mennyi könnyet töröltem fel?

Hetedik állomás
JÉZUS MÁSODSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL

Földre roskadsz másodízben,
Értem tűrő kegyes Isten!
Hát én hányszor tántorultam?
Bűneimbe visszahulltam...

Nyolcadik állomás
JÉZUS SZÓL A SÍRÓ ASSZONYOKHOZ

Sírva jöttök ki elébe,
Jeruzsálem asszonynépe...
Jaj, rám is szól, ami rátok:
„Magatokat sirassátok!”

Kilencedik állomás
JÉZUS HARMADSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL

A keresztnak szörnyű terhe,
Harmadszor is földre ver le.
Tested adjon szent kegyelmet,
Hogy a bűnből talprakeljek!

Tizedik állomás
JÉZUST MEGFOSZTJÁK RUHÁITÓL

Megcsúfoltak ruha nélkül...
Borzad szájad vad epétül...
Tisztos mérték, szent szemérem,
Mindig, mindig maradj vélem!

Tizenegyedik állomás
JÉZUST A KERESZTRE SZEGEZIK

Édes Jézus drága testét,
Véres fára felszegezték.
Mi egyetlen boldogságunk,
Szent keresztfá – sírva áldunk!

Tizenkettedik állomás
JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN

Megváltásunk már betelve –
Jézus lelkét kilehelte.
Újra élek, kegyelméből!
Ki szakaszt el szerelmétől?

Tizenharmadik állomás
JÉZUS TESTÉT LEVESZIK A KERESZTRŐL

Keresztfádról már levesznek,
Szent Szűz szívén pihen tested.
Bár pihennél mindig nálam,
Tiszta szívem templomában!

Tizennegyedik állomás
JÉZUST SÍRBA TESZIK

Már a Szent Test sírba téve,
Újon metszett szirt ölébe,
Onnan kél fel harmadnapra.
Halált, pokolt eltiporja!

Uram, hiszek és remélek,
Én szerelmem, Neked élek!
Szánom-bánom minden vétkem,
Légy az enyém, egykor, égben...

...És én, Uram? (Szunyogh Xavér Ferenc)

Bevezetés

Az Úr Jézus áll előttem – maga az én Uram és az én Istenem... Maga küzd, maga szenved, hogy lelkemben felkeltse a megszentelődéshez szükséges lelki készséget... Nem vonakodik... nem borzad vissza... a legnagyobb szenvedést is elviseli... És én? Elutasíthatnám ezt a keresztet, amely oly kicsiny és könnyű, azzal összemérve, melyet az Úr hordozott!? Elutasíthatnám a keresztet, mely megőrzi az embert a bukástól, segít kötelességeim teljesítésében, amikor maga az Üdvözítő ad példát...?! Nem lennék-e gyáva... hálátlan... esztelen... nem hiányozna-e belőlem minden szeretet az én Üdvözítőm iránt?!

Első állomás

JÉZUST HALÁLRA ÍTÉLIK

Nem lenne hatalmuk felette, ha Ő maga nem akarta volna. De Jézus teljesen aláveti magát az Atya akaratának. És én? – Én is átadom magamat fenntartás nélkül, teljesen... a nehézségekben is!

Krisztust ártatlanul ítélik el, de hallgat... És én? Én sem fogok a szükségesnél jobban törődni az emberek ítéletével, még ha elítélnék is!

Pilátus tudja, hogy az Úr ártatlan, és mégis elítéli könnyelműen. És én? Én nem ítélek könnyelműen? Nem gyanúsítok? Nem rágalmazok másokat?

Második állomás

JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET

Jézus örömmel veszi magára helyettünk a keresztet... És én? Én is örömmel fogadok el az Atya kezéből minden keresztet.

Jézus tudta, hogy a keresztből fakad üdvösségünk. És én? Imádkozom, hogy tudjak hinni keresztem jó eredményében.

Jézus tanításával példát akar adni: „Aki engem akar követni, vegye fel keresztjét, és úgy kövessen engem...” És én? Felveszem keresztemet és megyek utána.

Harmadik állomás

JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL A KERESZTTTEL

Jézus, a Mindenható, a föld porában! – És én? Büszkélkedhetem-e? Szégyenlem hiúságomat és nagyravágyásomat, mert miattuk kellett az én Uramnak megalázkodnia.

Mily nyersek az elesett iránt a zsidók! Szidják, gúnyolják, verik... És én? Megértő leszek az elesettek iránt és gyámolítom őket.

Bűneim nyomják a földre az Urat! – És én? Bűnbánatot akarok tartani!

Negyedik állomás

JÉZUS ÉDESANYJÁVAL TALÁLKOZIK

Gyermek még anyját úgy nem szerette, mint Jézus... És mégis csak egy pillanatra áll meg, aztán folytatja keresztútját. – És én? Nem engedem magamat én sem emberi tekintetből és természetes szeretetből eltántorítani az Úr útjáról.

Mária szívébe véste szent Fia sebeit... És én? Kérem az Urat, hogy sebeivel stigmatizálja lelkemet.

Mennyit szenved kölcsönösen a két szerető szív! Hogy átérzik egymás fájdalmát! – És én? Kérem az Urat, hogy ez a példa keltse fel bennem a résztvevő szeretetet és a másokon való segítség eleven vágyát.

Ötödik állomás

CIRENEI SIMON SEGÍT JÉZUSNAK VINNI A KERESZTET

Az isteni akarat megnyilatkozása ez, mely kívánja az ember közreműködését Krisztus mellett... És én? „Én betöltöm testemben Krisztus szenvedéseinek mintegy elmaradott részét az Ő testéért, ami az Egyház.” (Kol 1,24)

Simon haragos, közömbös, csak a kényszerítésnek enged. Jézus egyedül van most is... És én? Hányszor találok szenvedéseimben csak közömbös embereket – vagy kárörvendőket... Az Úr segítségével bízom ilyenkor egyedül.

Később Simont is átjárja a részvét, s önként vállalja terhét... És én? Én is – ha eleinte zúgolódva és elégedetlenkedve vettem is fel keresztemet, most leteszem ezt a lelkületet, és készséges lélekkel akarom tovább hordani keresztemet.

Hatodik állomás

VERONIKA LETÖRLI JÉZUS ARCÁT

Az üldözött és elhagyatott Jézus nem megy el egy szegény jó lélek előtt figyelmetlenül. Megáll, hogy kedvére legyen... És én? Én se fogok bajaimban tüskés lélekké, érzéketlenné válni, önzővé lenni. Ügyelek másokra, és ha nekem rossz kedvem van, nem rontom el mások örömét.

Jézus ezért a csekély szolgálatért is nagy jutalmat ad... És én? Én is szeretném észrevenni a szeretet legkisebb megnyilatkozását, és hálás akarok lenni érte.

A csöcselék dühöng és gúnyolja Veronikát, de ő nem törődik ezzel... És én? Én sem akarok törődni mások hitetlenségével, gúnyolódásával, sőt fenyegetésével sem, ha Krisztusnak és az Ő szent jegyesének, az Egyháznak szolgálatára lehetek.

Hetedik állomás

JÉZUS MÁSODSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL

Ilyen az emberi segítség... Nem sokat ér, mert csak ímmel-ámmal végzik. – És én? Én is csak ilyen vagyok. Segíts Uram, hogy más tudjak lenni!

Jézus felkel magától, mert tudja, hogy éppen ez a szenvedés szolgál az emberek üdvösségére... És én? Ó, bárcsak érteném, mily nagy dolog másokért szenvedni! Felajánlom szenvedéseimet azokért, akiket szeretek, felajánlom az emberekért, a társadalom bajaiért, hazámért, Egyházaért... Mennyivel könnyebb így a szenvedés!

Az én bűneim nyomják másodszor Jézust a földre, a bűneim, melyekbe újra és újra visszaesem... És én? Kérem az Úr kegyelmét, hogy erős fogadásomat megtarthassam, és állhatatos, erős, kitartó lehessenek!

Nyolcadik állomás **JÉZUS SZÓL A SÍRÓ ASSZONYOKHOZ**

Jézus nagy szívének szép tanújele. Ennyi szenvedés között a sírás-jajgatás miatt, nem lesz – mint mások – türelmetlenné... És én? Én is szeretnék minden körülmények – még a nehézségek – között is türelmes lenni embertársaimhoz.

Most sem magára gondol az Úr, hanem hivatására, és oktatja őket... És én? Én is szeretnék elsősorban másokra és a kötelességeimre gondolni. Bármilyen hangulatban vagyok is, kötelességemet tovább végzem.

Jézus arra tanít, hogy ha mégis magunkra gondolunk, akkor először bűneinkre gondoljunk... És én? Én úgy futok bűneimtől, oly könnyen elaltatom lelkiismeretemet, oly könnyen feledem lelkem koldusállapotát! Komoly lelkiismeret-vizsgálatot tartok...

Kilencedik állomás **JÉZUS HARMADSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL**

Nem a kereszt – a bűnök terhe nyomja le az Urat. – És én? Én nem tudom átérezni a bűn iszonyú voltát, hiszen akkor jobban irtóznám tőle... Földreroskadó Jézusom, taníts meg rá!

De Jézus nem maradt lenn. Újra felkel, és kitart a végsőkig! – És én? Én is újra meg újra fel akarok kelni! Ki akarok tartani a bűn ellen való küzdelemben, számtalan bukásom ellenére is; a végsőkig! Meg akarom tanulni, hogy földi életünk folytonos felkelés és újrakezdés...

Jézus ismételen való földre roskadása intő jel a visszaeső bűnösök számára. – És én? Vajon én nem tartozom-e közéjük? Nincs-e valamilyen bűnös szokásom, mely újra és újra bukásba sodor? Szakítok vele!

Tizedik állomás **JÉZUST MEGFOSZTJÁK RUHÁITÓL**

Hogy Jézus áldozata teljes legyen, megfosztják mindenétől. Így lett teljes az Ő áldozata. – És én? Én is szeretnék egyesülni az Úr áldozatával! Segíts Uram, kivetközni magamat teljesen a teremtményekhez és önmagamhoz való ragaszkodásomból!

Ruházkodásomban és ételben-italban való mértéktelenségem juttatta ide az Urat. – És én? Erre gondolva, tudnék-e továbbra is hiú és kényes lenni? A kereszt alatt komolyságot és fegyelmet tanulok.

Ruháitól megfosztva, a megbecstelenítést is elszenvedte a szűzies Úr, türelmesen. És én? Én is el akarom viselni, ha az emberek félreismernek, megrágalmaznak, becsületesemről megfosztanak. Az Úr példájából merítek erőt. Arra gondolok, hogy az Úr ismeri az igazságot, és kellő időben igazolni fog.

Tizenegyedik állomás **JÉZUST A KERESZTRE SZEGEZIK**

Krisztus irántunk való szeretetének mily felséges kinyilatkoztatása! „Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint aki életét adja barátaiért...” (Jn 15,13) – És én? Felszítom szeretetemet... „Ki szakíthat el tehát minket Krisztus szeretetétől?” (Róm 8,35)

Jézus szeretete áldozatos volt. – És az enyém? Tudok-e én is áldozatosan szeretni? Megteszem azt az áldozatot, amit most kíván tőlem az Úr?

Bűnös szenvedélyeink kovácsolták Krisztus szögeit... – És én? Lemondok a... bűnös szenvedélyemről!

Tizenkettedik állomás **JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN**

Meghalt az Úr, mert így kívánta Isten igazságossága... És én? Gondolok-e Isten igazságosságára? Nem felejttem el a kereszttanítást, hogy az Úr igazságos bíró, aki egyszülött Fiának sem kegyelmez, és félelemmel munkálkodom lelke üdvösségén.

Majd feltámad a bizonyosság nagy tudata: „Beteljesedett!” (Jn 19,30) – a megváltás műve. Egy csepp vér a keresztről lemossa minden bűnömet. – És én? Hálát adok ezért, azután imádom Krisztus keresztyét – és jobban odatapadok a kereszthez, üdvösségem zálogához.

A keresztségben Krisztus keresztyével jelöltek meg homlokomon, hogy megvalljam hitemet. – És én? Megteszem-e? Megvallom-e tetteimben, hogy a „keresztre feszített” híve vagyok?

Tizenharmadik állomás **JÉZUS TESTÉT LEVESZIK A KERESZTRŐL**

A szent Test ott fekszik édesanya ölében. – És én? Nem feledkezem meg soha a boldogságos Szűzről, mert Nála mindig megtalálom az Úr Jézust.

Ha nem volna még elég erős bánatom, nézem az Istenanya nagy fájdalmát, és kell siratnom a bűnt, mely ily nagy fájdalmat okozott...

Mily készséggel végzik a szerető szívek Jézus testével az utolsó szolgálatot! – És én? Én is úgy teljesítem a mai napon is kötelességeimet, mintha az utolsó szolgálatot tenném ezzel az Úrnak?

Tizennegyedik állomás **JÉZUST A SÍRBA TESZIK**

Látszatra vége mindennek, hiábavaló lett Krisztus élete... De jött a húsvét hajnala, jött a feltámadás! – És én? Én sem csüggedek, ha látszatra hiábavaló minden jó törekvésem, hanem hiszek a jónak győzelmében, hiszek a legnagyobb sötétség közepette is a feltámadásban!

A keresztségben mi is meghaltunk, és eltemettünk Krisztussal a halálra, s azután majd feltámadunk az életre. – És én? Eltemetem a régi embert bűneivel, és egyre jobban ellene mondok a Sátánnak és a világ pompájának, hogy Krisztussal élhessek, és az erényekben gyarapodhassak...

A szentáldozásban szívembe száll az Úr. Olyannak kell lennie szívemnek, mint egy új, tiszta sírnak. – És úgy akarok élni, hogy tetteimben mindig visszatükröződjék: Jézus lakik a szívemben!

Keresztút (Szűz Mária hét fájdalma tükrében)

Szűz Mária hét fájdalma:

Az első tör Simeon jövendölésekor járt át. – A második tör, amikor Egyiptomba kellett menekülnöd a gyermekkel. – A harmadik tör, amikor isteni Fiadat elveszítetted, és három napig kerested. A negyedik tör, amikor találkoztál isteni Fiaddal a keresztúton. – Az ötödik tör, amikor Jézusodat a keresztfán meghalni láttad. – A hatodik tör, amikor szent Fiadat a keresztről levéve, öledbe tették. – A hetedik tör, amikor isteni Fiadat a sírba helyezték.

Első állomás és első tör JÉZUST HALÁLRA ÍTÉLIK

Szűzanyád lelkébe akkor hasított bele a fájdalom első töre, amikor a templomban állt és bemutatott Téged, Simeon pedig odajött, és megjövendölte, hogy mennyit kell majd szenvednie sorsod miatt...

Neked sem az fáj elsősorban az első állomás jelenetében, hogy Téged bántanak és ítélnek el, hanem az, hogy e gonoszságunkkal saját lelkünknek okozunk további károkat.

Vajon megvan-e bennünk ez a mások lelkéért aggódó vonás – vagy csak saját sérelmeinket boncolgatjuk?

Második állomás és második tör JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET

Az volt a második tör Szűzanyád szívében, amikor életedre törtek és Egyiptomba kellett Veled menekülniük. Akkor, mint kisgyermek menekültél velük – mert még nem volt itt az órád... Most azonban kitárod karodat, és önként vállalod értünk a keresztet, mert tudod, hogy ez az Atya akarata...

Sajnos, mi is sokszor világosan látjuk, hogy mi lenne Isten szándéka szerint való, de mert kényelmetlen, megfutamodunk előle.

Harmadik állomás és harmadik tör JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL A KERESZTTTEL

Ez a tör akkor hatolt Szűzanyád szívébe, amikor elveszítetted Téged, és csak a harmadik napon talált meg a templomban. Át kellett éreznie azt az elhagyatottságot, melyet Te éreztél, amikor testedben először zuhant Rád a kereszt és senki sem segített.

Vajon nekünk lett volna-e bátorságunk, hogy a marcona katonák szeme láttára segítségére siessünk?

Bizony, ma is hányszor fordulunk el Tőled, nehogy észrevegyék, hogy Hozzád tartozunk, és ezért gúnyos szemmel, gúnyos tekintettel nézzenek ránk!

Negyedik állomás és negyedik tör JÉZUS ÉDESANYJÁVAL TALÁLKOZIK

Talán ez a legnehezebb lelki fájdalom... Látni, hogy akit szeretünk – szenved, de nem tudunk rajta segíteni. Ezt érezte át szent Anyád a negyedik állomás kínjában, amikor találkozott Veled a keresztúton, és szívét a fájdalom töre járta át.

Éreztük-e mi valaha ezt a fájdalmat?!

Ötödik állomás és ötödik tőr**CIRENEI SIMON SEGÍT JÉZUSNAK VINNI A KERESZTET**

Simont kényszeríteni kell, hogy keresztedet vigye. Édesanyádat dehogyan is kellene – de belátja, hogy nincs hozzá testi ereje, és oda sem engednék... Csak viseli fájdalmát, hogy nincs, aki önként segítségedre lenne – apostolaid, tanítványaid a biztos távolból követnek csak...

Vajon mi nem növeljük-e ezt a fájdalmát?

Hatodik állomás és hetedik tőr**VERONIKA LETÖRLI JÉZUS ARCÁT**

A holt anyag megelőzi az embereket? A kendő és a sír szívesebben fogadnak be Téged, mint azok, akikért éltél, és most meghalsz? Micsoda fájdalom ez Édesanyádnak! Érezzük-e korunk irántad való érzéketlensége felett ezt a fájdalmat?

Hetedik állomás és második tőr**JÉZUS MÁSODSZOR ESIK EL A KERESZTTEL**

Másodszor vérzi fel tagjaidat a köves út. Édesanyád másodszor érzi annak a tőrnek az életét, mely az egyiptomi út során hatolt a lelkébe.

Van-e bennünk részvét azok iránt, akiknek újra és újra felújulnak lelki sebeik – vagy unjuk, hogy megint a „régis nótával” jönnek elő, és lerázzuk őket a nyakunkról?

Nyolcadik állomás és ötödik tőr**JÉZUS SZÓL A SÍRÓ ASSZONYOKHOZ**

Jeruzsálem asszonyai sírnak feletted, mert szánnivalóan nézel ki, – de rendreutasítod őket: több a szánandó saját lelkük sorsán, mint a Te testeden! Édesanyádat nem utasítottad rendre, amikor a keresztfa alatt lelkét a fájdalom ötödik tőre járta át, mert neki nem volt szánalomra méltó a lelke, a miénket pedig beleölelte sírásába, mert az egész Krisztust siratta – minket, a csetlő-botló, olykor lanyha és szeretetlen tagokat is.

Kilencedik állomás és harmadik tőr**JÉZUS HARMADSZOR ESIK EL A KERESZTTEL**

Csak hét tördőfést tartunk számon, mely Édesanyád lelkét érte, mert ezzel a hetes számmal az egész élet összes szenvedését akarjuk kifejezni – azonban sokkal több volt... Íme, most is a fájdalom harmadik tőre mélyít benne sebet, amikor harmadszor is elesel! Olyan ez, mint a reményt emésztő kóborlás Jeruzsálem utcáin, Utánad kutatva. Újra csak a szenvedés... és ismét újra! Újra a belenyugvás az Atya akaratába... és ismét újra!

Megvan-e bennünk ez a kitartó türelem és odaadás, mely a Szűzanyában megvolt?

Tizedik állomás és az első tőr**JÉZUST MEGFOSZTJÁK RUHÁITÓL**

A ruha beleragad sebeidbe, de azok letépése sem fáj talán annyira, mint Édesanyádnak az első tőr, amikor Simeon jövendölésekor felsejlett lelkében az egész passió. Hiszen a fantázia

által előre látott szenvedés sokkal gyötrőbb, mint azt később aztán a valóságban is elszenvedni. Ezt érezted Te is verítékezésedkor...

Hála érte, ha minket ettől megóvsz és titokban tartod előttünk jövőnk örömeit és szenvedéseit!

Tizenegyedik állomás és a hatodik tőr JÉZUST A KERESZTRE SZEGEZIK

Neked csak a borzasztó felfeszítés fáj – Édesanyádnak a keresztről való levételed is. Akkor járta át a fájdalom hatodik töre...

Fáj-e nekünk, ha mások erkölcsi veszteség, elvi megalkuvás árán szabadulnak meg egy-egy – Tőled rájuk mért – kereszttől?

Tizenkettedik állomás és az ötödik tőr JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN

Te megpróbálsz ugyan enyhíteni fájalmát, magad helyett Jánost adod Anyád mellé... De milyen csere ez? Ha a leghűségesebb tanítvány is János...

Sok személyi változás történik az életben körülöttünk is. Nem mindig kedvezőek... Tudjuk-e ezeket Szűzanyád lelkületével fogadni?

Tizenharmadik állomás és a hatodik tőr JÉZUS TESTÉT LEVESZIK A KERESZTRŐL

Neked már nem fáj többé semmi... Édesanyádnak azonban még most is hátra van két tördőfés: ez az egyik – hogy a legdrágább gyermekét holtan teszik az ölébe.

Ha az Isten akaratából a legkedvesebbet veszítjük el – bele tudunk-e nyugodni az Ő akaratába?

Tizennegyedik állomás és a hetedik tőr JÉZUST SÍRBA TESZIK

A temetésed... És vannak, akik még ezt a tört is mélyebbre döfik Anyád lelkébe! Itt sem hagyják Veled magára, hanem jövődölésed megakadályozására öröket állítanak sírod mellé.

Hát mi le tudunk-e mondani egyéni elképzeléseinkről, ha azok mások érzelmeibe gázolnának?

Te szenvedtél értem, Uram (Tóth Tihamér püspök)

Első állomás

JÉZUST HALÁLRA ÍTÉLIK

Nézzünk csak körül a világban: hány helyen ítélik ma is halálra az Urat, hányan kiáltják feléje: Keresztre vele! El vele! – Csak a városok mások, csak az emberek mások, de ítéletük éppoly kegyetlen.

Vajon saját szívemben is nem ítélem-e már halálra Krisztust? – Krisztus bennem lakik a megszentelő kegyelem által. De a bűn halálra ítéli Krisztust szívemben.

Ez fáj legjobban Krisztusnak... Az, hogy naponként, óránként sokan ítélik Őt halálra önmagukban.

Második állomás

JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET

Ha az Úr csak a mi földi szemünkkel nézte volna keresztyét, mit látott volna? Csúf, kaján embereket, gyáva apostolokat, áruló Júdást, szitkot, gúnyt... Kétségbe kellett volna esnie! De Ő mindenben az Atya akaratát látta, és imádtá az Isten nagy gondolatait...

Sokan szenvednek fogcsikorgatva, hit nélkül, káromkodva... Én azonban megtanulom a keresztyét örömmel átkaroló Krisztustól a szent bölcsességet, hogy hogyan kell a fájdalomban is odahajtani szenvedő fejemet mennyei Atyám áldott kezére.

Harmadik állomás

JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL A KERESZTTTEL

Kereszténynek lenni nem azt jelenti, hogy bűnbe nem esni, hanem: a bűnben magunkat nyugodtan nem érezni, elesve nem maradni, – de a mélységből felsírni a megváltó Krisztus után, és belekapaszkodni az Ő erős karjába.

Aki így éli le életét, az el nem veszhetik. Aki ily megrendítő hittel és ily áldozatos szeretettel kapaszkodik Krisztusba, annak útja Isten felé vezet még akkor is, ha a rosszra hajló emberi természet néha mocsaras tájakon, ködös szakadékok szélén, vagy vadul hullámzó tengeren viszi is őt végig.

Negyedik állomás

JÉZUS ÉDESANYJÁVAL TALÁLKOZIK

Tudod, mi a lelki nagyság? Mikor Isten meglátogat valakit, mikor próbára tesz, amikor sújt, amikor mintha még Ő is elhagyott volna. – És akkor is húnek maradni, akkor is kitartani, s megcsókolni a sújtó kezét. Isten nem tett kivételt a szenvedésben az Úr Jézus anyjával sem, – hát velem tegyen?!

A Fájdalmas Szűz tiszteletének vigasztaló ereje abban is rejlik, hogy Ő a hozzá folyamodó szenvedő lelkeket felemeli szenvedő Fiához, az Úr Jézushoz. Így talál nála még a megrázó csapások alatt vergődő lélek is megnyugvást. A Fájdalmas Anya vigasztaló tekintetétől enged a fájdalom görcse szívünkben, s enyhül a lélek sajnó sebe.

Ötödik állomás**CIRENEI SIMON SEGÍT JÉZUSNAK VINNI A KERESZTET**

Simon próbál menekülni a kereszt előtt... Tiltakozik... Nem használ semmit: kényszerítik. Hát mit tehetett mást: elfogadja a keresztet... Mikor azonban már vállaira került a kereszt, nem ellenkezett többé, hanem hordozta készséggel, zúgolódás nélkül. Nem kereste a keresztet – de mikor mindennapi munkája közben szemben találta magát vele, nem dobta el a rákényszerített terhet.

Isten előtt érdem annak a szenvedésnek az elviselése is, amelyet nem magunk keresünk és vállalunk, hanem amelyet – akaratunk ellenére is – reánk mér a betegség, s az emberi élet tömérdek zökkenője.

Hatodik állomás**VERONIKA LETÖRLI JÉZUS ARCÁT**

Tudod-e, hogy Krisztus arca van égetve minden lélekbe – de hányban poros és sáros, összetépett és eltorzult? Tudod-e, hogy aki megszánja Krisztus eltorzult arcát felebarátjai lelkében, aki dolgozik, hogy Isten képmása felragyogjon a lelkekben, mindaz „Veronika-szolgálatot” tesz az Úrnak? Az örök kereszttútját járó Krisztus szeme epedve néz körül közöttünk, várja, lesi: lesz-e közöttünk elég „Veronika-lélek”... Mert eltorzult Krisztus-arc van, bepiszkolt lélek van, vergődő felebarátunk millió van – csak van-e elég „Veronika-lélek”?!

Hetedik állomás**JÉZUS MÁSODSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL**

Krisztus nem vette el ugyan a kísértést, de erőt adott arra, hogy soha ne kelljen elesnünk. Reám is jönnek szomorú napok, de felnézek Krisztus szemébe, és abból erő sugárzik... Engem is körülvesz a bűn csalogatása, de dacosan nekivágom homlokomat... Már majdnem elnyel a reám zúduló kísértés megáradt tengere – de Krisztus keze után kapok, és az megóv, sérelem nélkül.

Nyolcadik állomás**JÉZUS SZÓL A SÍRÓ ASSZONYOKHOZ**

Jeruzsálem leányai! Tanítsatok meg minket is helyesen sírni!

Isten többre tartja, ha bűneinket siratjuk, mintha az Ő szenvedését... Ne legyen részvétetek meddő sopánkodás! – hanem, ha szántok engem, hát ne bántsatok többet! Sirattok? Jó... szeretettel veszem. De azzal a szeretettel sirassatok, amelytől ti magatok jobbak, nemesebbek, tisztább lelkűek lesztek!

Kilencedik állomás**JÉZUS HARMADSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL**

Ugye, kiérzitek a nagy igazságot: csak Krisztussal lehet elviselni az életet!

Vele viszont el lehet viselni még a mait is. Vele el tudom mondani még a mai világkatasztrófák fájdalmai között is: Meg vagyok váltva! – Akár a nagyvilágon nézek körül, akár csak a magam kis körében, a tömérdek szenvedésből mindenünnen felém sír a Zsoltáros panasza: „Circumdederunt me, gemitus mortis...” (Zsolt 17,6) – „Körülvettek engem a halál borzalmai...” – és mégis hiszem és vallom, hogy meg vagyok váltva!

Óriási súllyal nehezedik rám a megromlott emberi természet – és mégis hiszem, vallom, hogy meg vagyok váltva! Sokszor bukdácsolok, sőt, el is esem – és mégis hiszem, hogy meg vagyok váltva!

Tizedik állomás **JÉZUST MEGFOSZTJÁK RUHÁITÓL**

Miért akart az Úr ennyire elhagyatva szenvedni? Egész biztosan értünk... miattunk! A fájdalom ránszakadó, magányos órái miatt! Mikor ránszakad a fájdalom könnyes éjszakája, és nincs senki, de senki e világon, aki megértené bajunkat – csak álljunk oda Krisztus mellé, a szenvedő Krisztus mellé. És ha nagyon fáj – hát panaszkodhatunk is, csak szívünkkel, vérző szívünkkel és akaratunkkal, erős akaratunkkal tapadjunk Krisztushoz... és ez érdemszerző szenvedés lesz!

Tizenegyedik állomás **JÉZUST A KERESZTRE SZEGEZIK**

Üdvözlégy szent kereszt, egyetlen reményünk! Üdvözlégy Krisztus, kit keresztre ítélték, s ki nagylelkű áldozattal indultál a halálba értem! Üdvözlégy Krisztusom, kit ma is annyian keresztre ítélnék! Kérlek, add kezed, s vezesd életemet, hogy én ne ítéljelek keresztre életemben, szavaimban, tetteimben – hanem, ha Te meghaltál értem, én még élni tudjak Érted, élni a Te szent parancsaid szerint!

Üdvözlégy Krisztus áldott, szent keresztje!

Tizenkettedik állomás **JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN**

Mikor keresztjét felemelték a Kálvárián, Ő – mint megkövült imádkozó szobor – ég s föld közé vetette magát, hogy azzal a véres-sebes testével ráboruljon a földre, rá az emberekre, ráboruljon az én bűnös lelkemre, és elrejtse engem Isten haragja elől...

Most térdeljünk le a kereszt tövében, és kérjük Urunkat: akassza le azt a sebes kezét és lábát, jöjjön le onnan a keresztről, jöjjön ide hozzám, menjen oda mindannyiunkhoz, szorítsa Szívéhez a mi reszkető testünket, csókolja lelkünkbe véres arcát, hogy soha, soha azt belőlünk senki el ne tüntethesse!

Tizenharmadik állomás **JÉZUS TESTÉT LEVESZIK A KERESZTRŐL**

Mikor mi, csetlő-botló, küzdő, fáradt emberek kitergetjük mindennapi kisebb-nagyobb gondjainkat, keserőségünket a Fájdalmas Anya előtt, szinte megszégyenülve érezzük, hogy mindez mily semmiség az Ő szenvedésének keserű tengeréhez képest. És mégis mi akarunk összeroppanni? Mi panaszkodunk, hogy nem bírjuk tovább az életet?

Akiket megtört, megrázott az élet kegyetlen vasökle, azok is új harcra bátorítva emelkednek fel annak képe előtt, aki tudott egyenesen állni, amikor szent Fia haldoklott a kereszten, és tudott össze nem roppanni, amikor Fiának véres tetemét anyai ölébe helyezték...

Tizennegyedik állomás
JÉZUST SÍRBA TESZIK

Így jöttünk ide a kereszttövésre – de édes Jézus, ne engedd meg, hogy így is távozzunk el! A Te szegénységed legyen az én szegénységem... A Te fájdalmad az én javulásom forrása... a Te töviskoronád már két szívet fonjon össze: az enyémet és a Tiédet! Az én szívem fagyát olvassza fel a Te tüzes szereteted!

Ó, Uram, Uram! Amikor Te szenvedtél, az én lelkem lett tisztább! Amikor Te hullattad véredet, az én büntetésem lett kisebb! Amikor Te merültél el a tengernyi kínban, én menekültem meg a kárhozattól! Amikor Te meghaltál, én akkor kezdtem élni!

Keresztút a II. Vatikáni Zsinat üzenetéből⁴

Uram, életed, szenvedésed, halálod nem fejeződött be. Te tovább folytatod életed feláldozását egyházadban e világ üdvösségéért. Az egyház útja is keresztút.

Ma szenvedő, küzdő, misztikus Tested üzenetén keresztül halljuk szavadat, és Veled együtt tárjuk ki lelkünket dialógusra a világ felé. Szervedésed adjon erőt, hogy valóban tudjunk áldozattá lenni a világért.

Első állomás

JÉZUST HALÁLRA ÍTÉLIK

A Zsinat üzenete a politikai vezetőkhez:

A zsinati atyák kijelentik: az egyház elismeri a világi hatalmat és annak jogkörét. De szent és komoly szavunk van Önökhöz „Isten nagy, minden kezdete és vége. Isten az Önök hatalmának forrása és törvényeink alapja. Az Önök feladata a rendet és békét megteremteni a földön, de ne feledjék: minden jogrendnek és békének Isten a lelke! Az Ő kezében van az emberiség sorsa. Ő kormányozza a szíveket, és csak Ő képes megtisztítani az embert a gonosz szenvedélytől, mely a háború és szerencsétlenség felé sodorja. Isten a mi Atyánk, és az Ő szent Fia, Jézus tanított meg bennünket arra, hogy mindnyájan testvérek vagyunk. Miközben Önök saját országaikat építik, Krisztus is csendben építi a világon az Ő láthatatlan országát a lelkekben. Az egyház azt kéri Önöktől, hogy mindenkinek szabadsága legyen Istent szeretni és szolgálni, és az evangéliumi örömhírt a világnak megvinni, és akkor béke lesz a földön!”

Második állomás

JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET

A Zsinat üzenete a fiatalokhoz:

„Az egyház bizalommal és szeretettel tekint rátok, hosszú múltjával, amely mindig eleven élet volt, Ő a világ igazi ifjúsága. Az van birtokában, ami az ifjúság erejét és varázsát alkotja, az a képesség hogy örüljön annak, ami elkezdődik. Hogy minden tartózkodás nélkül valaminek nekikezdjen, hogy önmagát megújítsa, és hogy új hódításokra induljon. Nézzétek meg, és meg fogjátok benne találni Krisztus arcát, az igazi hőst, aki alázatos és bölcs, az igazság és szeretet prófétája, minden ifjúságnak társa és barátja. Krisztus nevében köszöntünk titeket, akikhez apellálunk és akiket megáldunk.”

Harmadik állomás

JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL A KERESZTTTEL

Még mindig a fiatalokhoz szól az üzenet:

Fiatal fiúk és lányok, az egész világon Ti fogjátok a fáklyát elődeitek kezéből átvenni, és egy olyan világban élni, amely történelmének gigantikus átalakulási folyamatában van. Ti fogjátok, a holnap társadalmát alakítani, amelybe átviszitek szüleiteknek és tanítóitoknak

⁴ A II. Vatikáni Zsinat atyái a Zsinat ünnepélyes befejezésének napján – 1965. dec. 8. – VI. Pál pápa elnökletével megrázó üzenettel fordultak a világ különböző állású és foglalkozású népeihez. Ezekből az üzenetkből állították össze a keresztút 14 állomását.

példájából és tanításából a legjobbat. Ti fogjátok ezt a társadalmat megmenteni, – vagy ti fogtok azzal elpusztulni!

Az egyház bízunk abban, hogy ti éreztek erőt és örömet. Hogy bennetek nem kísért – mint egyes elődeitekben –, hogy áldozatául estek az egoizmus, az élvezetek, a kétségbeesés és a semmi filozófiájának. Bízunk az egyház abban is, hogy az ateizmussal szemben a fáradtság, és az öregségnek a jelenségével szemben megvalljátok hiteteket az életben és mindabban, ami az életnek értelmet ad, a jó és igazságos Isten létezésének bizonyosságában.

Negyedik állomás **JÉZUS ÉDESANYJÁVAL TALÁLKOZIK**

A Zsinatnak a nőkhöz intézett üzenetéből:

Ti fájdalomtól megpróbált asszonyok, ó, akik Máriához hasonlóan közvetlenül a kereszttel álltok, ti, akik a férfiak történetében oly sokszor adtátok az erőt, hogy a küzdelmet végig kiálljátok, hogy tanúságot tegyenek egészen a vértanúságig, – segítsetek újra, hogy a nagy feladatokra való bátorságot megőrizzék, és ugyanakkor a szerény kezdetre való türelmet és lelket is megtartsák.

Ti nők, akik értetek ahhoz, hogy az igazságot édessé, szelíddé és hozzáférhetővé tegyétek, vessétek latba erőiteket azért, hogy ennek a Zsinatnak a szelleme az intézményeket, az iskolákat és a házakat, – és az egész mindennapi életet átjárja.

Ötödik állomás **CIRENEI SIMON SEGÍT JÉZUSNAK VINNI A KERESZTET**

A Zsinat üzenete a világ tudósaihoz:

Barátaitok, szövetségeseitek, csodálóitok vagyunk. Mellettetek állunk sikereitekben, és együttérzünk veletek a kétségek és eredménytelenségek közepette. Arra kérünk: bátran haladjatok, és ne kételkedjétek abban, hogy az igazság felismerhető. Felajánljuk nektek a mi hitünk fényét. Annak a világosságát, aki maga a Világosság és az Élet, a történelem folyamán talán még soha oly közel nem jutott egymáshoz a hit és a tudomány, mint éppen napjainkban.

Hatodik állomás **VERONIKA LETÖRLI JÉZUS ARCÁT**

Ugyancsak a nőkhöz intézett üzenetből:

Ti is, egyedülálló nők, tudjátok, hogy az odaadásra való törekvést, meghívást ti is egészében teljesíthetitek. A társadalom minden oldalról kiált utánatok. A családok nem tudnak azoknak a segítségére nélkül élni, akiknek nincsen családjuk.

Mindenekelőtt azonban ti, Istennek szentelt szüzek, ti vagytok őrzői Jézus tisztaságának, önzetlenségének, mégpedig egy olyan világban, melyben az egoizmus és az élvhajzás diktálja a törvényeket. Jézus, aki a hitvesi szeretetnek az egész teljességét megadta, a hitvesi szeretetről való lemondást is magasra emelte, ha ez a lemondás azért a szeretetért történik, amely végtelen, és ha mindenkinek a szolgálatára történik.

Hetedik állomás **JÉZUS MÁSODSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL**

Így szól a Zsinat a munkásokhoz:

A Zsinat a béke és barátság üzenetével fordul hozzátok. Az egyház ismeri problémáitokat, szenvedéseiteket, és megérti igazságosság utáni vágyatokat. Igyekeztek ti is megérteni az

egyházat, ahogyan az egyház is meg akar érteni titeket. Nagyra becsüljük munkátok értékét, és köszönjük, hogy olyan odaadással építitek az emberek világát. Az utóbbi idők pápai sokszor utaltak a meg nem oldott szociális problémákra, és sürgették a szociális igazságosságot. De azt se feledjétek: a földi kenyér egymagában még nem elég a boldogsághoz. A hit az, ami életünket széppé teszi. Ennek a hitnek fényében találtok rá Jézusra, aki maga is a ti munkás-testvéretek volt.

Nyolcadik állomás **JÉZUS SZÓL A SÍRÓ ASSZONYOKHOZ**

Ismét a nőkhöz fordul a Zsinat:

Most hozzátok fordulunk: minden rendbéli nőkhöz, anyákhoz és özvegyekhez. A hatalmas emberi családnak ti a felét teszitek ki. Jól tudjátok, az egyház büszke arra, hogy a nőt felemelte, és szabaddá tette, és az évszázadok leforgása alatt a karakterek különbözősége mellett felragyogtatta a férfival való alapvető egyenlőségteket. Eljön az óra és már itt is van, amelyben a nőknek a hivatása a maga teljességében befejeződik, – az óra, amelyben a nő a társadalomban olyan befolyást, olyan kibontakozást, olyan hatalmat szerez, amelyet mostanáig még sohasem ért el. Ezért ebben a pillanatban, amelyben az emberiség tudatára ébred a nagy átalakulásnak, az evangélium szellemétől eltöltött nők sokban hozzájárulhatnak ahhoz, hogy az emberiség célját elérje!

Kilencedik állomás **JÉZUS HARMADSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL**

Üzenet a szegényekhez, betegekhez – mindazokhoz, akiket a szenvedés ezer formában látogatott meg:

A Zsinat érzi, amint láztól csillogó vagy fáradtságtól megtört könnyes szemetekkel rá tekintetek. És észreveszi a kutató arcokat, amelyek hiába keresnek az emberi szenvedés miértje után, és amelyek aggódva kérdezik: mikor és honnan jön enyhülés...

Kedves testvérek, mint atyák és pásztorok, igen mélyen érezzük szívünkben sóhajotokat és panaszotoknak visszhangját. Aggodalmunk csak nő, amikor arra gondolunk, hogy nincs hatalmunkban helyreállítani testi egészségteketet, vagy legalábbis csökkenteni fájdalmaitokat, amelyeknek enyhítésén orvosok, betegápoló nővérek és mindazok legfőbb igyekezetükkel fáradoznak, akik magukat a betegek szolgálatára szentelték.

Valami sokkal mélyebben és sokkal értékesebben rendelkezünk, amit nektek adunk: az egyetlen igazságot, amely abban a helyzetben van, hogy a szenvedés titkára feleletet adjon, és számotokra igazi megkönnyebbülést szerezzen, és a hitet, a Fájdalmak Emberével való egyesülést, Krisztussal, az Isten Fiával való egyesülést, akit bűneinkért és üdvösségünkért keresztre szegeztek.

Tizedik állomás **JÉZUST MEGFOSZTJÁK RUHÁITÓL**

A világ művészeihez:

Ti voltatok mindig azok, akik a megfoghatatlan igazságokat megfoghatóvá tettétek. Az egyháznak a múltban is és ma is szüksége van a ti szolgálatotokra, s azért azzal az üzenettel fordul hozzátok: sohase utasítsátok vissza, hogy tehetségteket az isteni igazság szolgálatába állítsátok. A szépség ugyanúgy közölni tudja az evangéliumi örömhírt, mint az igazság. Keressétek mindig az ideálokat, és fogadjátok szeretettel a művészet legősibb pártfogójának, az egyháznak a kezét.

Tizenegyedik állomás **JÉZUST A KERESZTRE SZEGEZIK**

Üzenet a szenvedőkhöz:

Krisztus nem szüntette meg a szenvedést, még az sem volt szándékában, hogy a szenvedés titkát számunkra teljesen leleplezze. Ő a szenvedést magára vette, és éppen ez ismerteti fel velünk a szenvedés értékét.

Vegyetek ismét bátorságot – mindnyájan, akik a kereszttel terhelt súlyosabbnak érzitek, ti, akik szegények, elhagyottak vagytok, ti, akik sírtok, ti, akiket az igazságért üldöznek, ti, akikről mindenki hallgat, ti, akik szenvedéseitekben ismeretlenek maradtok... ti vagytok azok, akik Isten országában előnyben részesültök, a remény, a boldogság és az élet országában. Ti a szenvedő Krisztusnak vagytok a testvérei, és ha akarjátok, Vele mentitek meg a világot.

És ez a keresztyén tanítás a szenvedésről az egyetlen tanítás, amely békességet ad. Tudnotok kell, hogy nem vagytok egyedül, nem vagytok elhagyottak, nem vagytok haszontalanok – ti vagytok Krisztus választottai, élő és felismerhető képmásai. Az Ő nevében köszönt titeket a Zsinat szeretettel, s köszönetét fejezi ki nektek, biztosít benneteket az egyház barátságáról és segítségéről, s megáld titeket!

Tizenkettedik állomás **JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN**

Itt kell, hogy megálljanak a szavak...

Itt emberi és papi életekkel akar üzenni az egyház. Papjai életével, akik egészen átadják magukat az Istennek. A mi életünkkel is... Mert Jézus is így szeretett: életét adta értünk!

Tizenharmadik állomás **JÉZUS TESTÉT LEVESZIK A KERESZTRŐL**

Újra a nőkhöz szóló üzenetből:

Ti nők, mindig örködtetek a tűzhelyért való gondoskodás, az életre vezető szeretet, a bölcső iránti érzés fölött. Ti ismeritek a kezdődő élet titkát. Ti vigasztaltok a halál pillanatában. Technikánk abba a veszedelembé rohan, hogy embertelenné lesz. Békítsétek ki a férfiakat az étellel! És mindenekfelett sürgetően kérünk benneteket, örködjétek az emberi nem jövője felett! Tartsátok vissza az emberek kezét, amely az örületnek egy pillanatában megkísérli, hogy az emberi kultúrát elpusztítsa! Egész világ asszonyai, keresztyének és hitetlenek! Rajtatok áll, rajtatok, akikre a történelemnek ebben az oly nehéz pillanatában az élet van bízva, hogy a világban a békét megmentsétek!

Tizennegyedik állomás **JÉZUST SÍRBA TESZIK**

Az értelmiségiekhez:

Nem először, de a világ által most is úgy vannak kikiáltva az értelmiségiek, mint akik Jézustól el vannak szigetelve. A Zsinat felhívja őket: sohase hagyják abba, hogy az igazságot keressék. Szent Ágoston szavait szem előtt tartva, keressünk azzal a vágyakozással, hogy találjunk, és találjunk azzal a vágyakozással, hogy keressünk... Boldogok azok, akik az igazság birtokában azt mindig új utakon keresik, hogy a takaró fátylat minél jobban felemeljék, hogy az igazságot minél jobban elmélyítsék, hogy azt másoknak közvetíthessék.

Boldogok azok, akik még nem találták meg azt, de nagy szívvel és becsületes szívvel elébe mennek. Azok, akik a világosságot keresik, a holnap világosságát, a ma világával, minden fénynek a teljes ragyogásáig...

„Sic Deus dilexit...” Így szeretett az Isten. Nemcsak szavakkal, hanem étellel és áldozattal is. Istenem, Uram, irgalmazz, mert az embernek elég már a szavakból! Szenvedésedre kérjük az erőt, hogy a Zsinat ígéretei bennünk életté váljanak. Amen.

Utolsó, vagyis Tizenötödik állomás JÉZUS FELTÁMADT JÉZUS ÉL

Jézus feltámadásának nem volt más tanúja, mint a csendes húsvéti éjszaka. Máté evangélista leírásában leginkább megközelíti az eseményt, de ő sem írja le magát a feltámadást, hanem csak azt, ami utána történt. Ebben a húsvéti evangéliumban a legfontosabbak az angyal szavai (Mt 28,5-7): „Ne féljete! Tudom, Jézust keressetek, akit keresztre feszítettek. Nincs itt – feltámadt, amint megmondotta!” Azután magának az Úrnak a megbízása, amit az asszonyoknak adott (Mt 28,10): „Menjete, vigyete hírül testvéreimnek, hogy térjenek vissza Galileába – ott majd viszontlátnak!” – A halott tehát, akit az asszonyok keresnek, él!

Jézus azonnal maga köré gyűjti tanítványait, „testvéreit” (Mt 28,12,49 és Zsolt 22,23). Minden megbocsátott nekik, ismét befogadja őket és általuk fogja az „eljövendő népnek” (Zsolt 22,23) hírüladni, hogy mit cselekedett Isten...

„Félelem és nagy öröm fogta el őket egyszerre...”

– ezzel jellemzi az evangélista a húsvéti hír első hatását (Mk 16,1-8; Lk 24,1-10; Jn 20,1)

„Uram, Jézus Krisztus, a halál sötétjében fényességet teremtettél. Az elhagyatottság legmélyén most már örökre ott lakozik szereteted hatalma. Add meg nekünk a hit alázatos egyszerűségét, hogy a sötétség, az elhagyatottság óráiban is kitartsunk melletted.

Adj nekünk olyan világosságot, hogy Téged el ne veszítsünk!

Add, hogy mások világossága lehessünk, akiknek arra még nagyobb szükségük van!

Add, hogy úgy világítson napjainkban húsvéti örömd titka, mint a hajnalpír!

Add, hogy valóban húsvéti emberek legyünk a történelem nagypénteke közepette is!

Add, hogy korunk derűs és borús napjaiban vidáman meneteljünk eljövendő dicsőséged felé!”

(J. Ratzinger bíboros)

Krisztus él (L. Deiss)

Ha vele ér a halál, vele élni fogunk,
ha vele sújt szenvedés, vele országolunk.

Krisztus él, ujjongjatok,
holtak közül föltámadott,
szétzúzta a halált,
győztes fényt áraszt ránk.

A jóban, a rosszban
a szív vele egy,
és bízom az Úrban,
az Úr a szeretet.
Krisztus él...

Mert nála a béke,
nem hagy el soha,
ránk árad a fénye,
az Úr fölemel!
Krisztus él...

Föltámadott az Úr Jézus (Zsoldos Imre)

Föltámadott az Úr Jézus, örvendjünk,
Húsvét lett a mi legnagyobb ünnepünk.
Krisztus legyőzte a bűnt és a halált,
s a mennyekben nekünk örök hont talált.

Ez az élet: bűn, kín, otthontalanság,
Ritka itten az állandó boldogság.
Születésünk napjától a halálig,
Sok gyötrelem, küzdés, szenvedés vár itt.

Mindennek értelmet csupán csak az ad,
Földi életünk az örökbe szalad.
Mindaz a jó, amit itten megteszünk,
a mennyekben koronánk lesz, érdemünk.

Néhány bűnbánati ének

A keresztfához megyek

A keresztfához megyek,
mert máshol nem lelhetek,
Nyugodalmat lelkenek.
S ott talállak, ó Szűzanya,
Fájdalom közt bágyadozva,
tőr veré át lelkedet.

Mely gyötrelem volt Neked,
isteni szülöttedet
Látni szegény jászolban.
S midőn annyi ellenségek
Romlására esküvének,
tőr veré át lelkedet.

De midőn ezek felett
láttad, mennyit szenvedett,
Szenvedett az ártatlan,
láttad Őt a kálvárián,
Két lator közt a keresztfán
– kínodat ki mérje meg?

Ne nézd bűnös létemet,
hanem a szeretetet,
Mely értem a fán vérezett!
Fájdalmaid ó Szűzanya
Indítsanak bűnbánatra,
hogy kegyelmet nyerhessek.

A fényes Isten-arcot

A fényes Isten-arcot vér s fájdalom fedi:
Mint küzde szörnyű harcot – hallgatva hirdeti.
A főn, mely égi bérre százszorta érdemesb,
Szúr vad tövis füzére – így még dicsőbb, nemesb.

Ő Isten egyszülötte, mindenható király,
S most győz a düh felette, csúfos halált kínál.
Nincs benne semmi épség, letört virág a test,
S mégis mily égi szépség, mit rózsá pírja fest.

Alázva, törten állok a szent kereszt alatt,
E könny legyen a zálog, mily hön sirattalak!
E könny szívem tanúja, hogy már híven szeret,
Ó vedd szívedbe újra, itt adj örök helyet.

Hová menjek, merre menjek

Hová menjek, merre menjek,
Bűnnel terhelt ember, én?
Ki az Úr, az Isten ellen
Ó, de sokszor vétkeztem!
Békét, nyugtot hol találok?
Szóljatok, Ki mondja meg?
Rád tekintek édes Jézus,
A keresztfához megyek...

Kilehelted drága lelked,
Értem, bűnös emberért,
Kinyitád az örök élet
boldogító édenét.
S mégis ocsmány bűnök voltak,
miket szívem szeretett...
Könyörülj, ó édes Jézus!
A keresztfához megyek...

Amíg mások hön imádtak,
és szerettek Tégedet,
Én a bűnök mocsarában
Káromoltam szent Neved.
Mert hiába volt a szózat:
„Fiaim, szeressetek!”
Könyörülj ó édes Jézus!
A keresztfához megyek...

Irgalommal bűnbánóra,
ó tekints rám, Jézusom!
Ajkaidnak szent igéit
most már hittel hallgatom.
Ó, mutasd meg, árva lelkem
üdvét hol keresse meg?
Megmutattad, látom, érzem:
A keresztfához megyek!

Bűnös lelkek, lelkek, kérlek, jertek,
Golgotára fel velem,
A keresztnék szent tövében,
az irgalom végtelen.
Sirassátok a sok rosszat,
melyet elkövettetek,
a jó Jézus megbocsátja –
a keresztfához jöjjetek!

Hogyha Hozzád járulunk

Hogyha Hozzád járulunk, szemünk könnybe lábad,
S úgy csókoljuk, ó Urunk, drága keresztfádat!
Amelyen kegyetlen kínozták szent Tested,
Amelyet szent kebled drága vére festett...

Krisztusnak szent keresztje győzedelmi zászlónk.
Amellyel megszerezte üdvünket Megváltónk.
Hitünknek, üdvünknek drága, szent jelvénye,
Szent kereszt, te jelezd, mily nagy hitünk fénye!

Hisszük: égi székéből az Isten leszálla,
És egy Szűznek méhéből testet vett magára.
Keresztre szegezve kigúnyolni merték,
Sebezték szent Testét, s szívét által verték.

Ezt a sok kint érettünk kellett elszenvned,
hogy nekünk, kik vétettünk,
megnyissad a mennyet.
Hálánkat irántad csak azzal tudatjuk,
hogy e szent kenyeret és bort bemutatjuk.

Amikor szent Lelkedet – Megváltónk – kiadtad,
a világ megreszketett, megrendült alattad.
Föld és ég hirdették, hogy Te vagy – szent Isten,
akit áld és imád a világon minden!

Keresztények, sírjátok

Keresztények, sírjátok,
mélyen szomorkodjatok,
keseregjen minden szív,
aki Jézusához hív.

Nincsen abban irgalom,
Hozzád buzgó fájdalom,
aki Téged meg nem szán,
ó Jézus, a keresztfán!

Szent testednek sebeit,
vérrel folyó kékeit,
aki látja és nem sír,
élő hittet az nem bír.

A kösziklák repednek,
Nap és Hold sötétednek,
minden élő megindul –
csak a bűnös nem búsul.

Szállj szívedbe, sirasd meg
vétkeidet s fontold meg,
hogy az Isten Fia volt,
aki érted így megholt!

Közelebb, közelebb

Közelebb, közelebb, Uram, Hozzád,
Boldogan ölelem szent kereszted át,
Édes lesz az nekem, hisz Te fogod kezem,
Közelebb, közelebb Hozzád, Istenem!

Ha vándorutamon a nap leszáll,
Nyugtot fáradt fejem csak kövön talál,
Álmomban rebegem, Tiéd az én szívem,
Mindig csak közelebb Hozzád, Istenem.

Lépcsőket álmodom, Hozzád vezet,
Kegyelmed felsegít ott majd engemet,
Angyali szózat hív, repes Feléd szívem,
Mindig csak közelebb Hozzád, Istenem.

Repeső szárnyakon, felhőkön át,
A csillagok között, fel-fel Tehozzád,
Melletted a helyem, Neked adom szívem,
Közelebb, közelebb, Hozzád, Istenem.

Tudom, hogy arcodat megláthatom,
Véget ér egykoron sok-sok bánatom,
Sóhajom végszava e hő ima legyen:
Mindig csak közelebb Hozzád, Istenem!

Mária, jó Anyánk

Mária, jó Anyánk, kérünk, hogy nézz le ránk,
Ó nézz, ó nézz le ránk!
Hittel sok gyermeked, tőled vár szép jelet,
Tőled, tőled ó jó Anyánk!
Mária, jó Anyánk, kérünk, hogy nézz le ránk!

Új harcok, új szavak, új eszmék hullanak,
mégsincs, mégsincs remény!
Mégfáradt szép szemek megtörten fénylenek
ó mért, ó mért, ó mondd, miért?
Mária, jó Anyánk,
kérünk, hogy nézz le ránk!

Megtévedt nemzedék két kézzel szórja szét
minden kincsét, hitét,
nem hisznek semmiben, nem bíznak senkiben,
ó mért, ó mért, ó mondd, miért?
Mária, jó Anyánk,
kérünk, hogy nézz le ránk!

Mária, jó Anyánk,
kérünk, hogy nézz le ránk,
ó nézz, ó nézz le ránk!
Hittel sok gyermeked Tőled vár szép jelet,
Tőled, tőled, ó jó Anyánk!
Mária, jó Anyánk,
kérünk, hogy nézz le ránk!

(Sillye Jenő)

Ének a fájdalmas Szűzhöz

1. Bíbor piros szép rózsza nyílik a Golgotán,
Ott áll a fájdalmas szűz mint a liliomszál,
Nézi, hogy szent fia szenved a keresztfán,
Óh el ne hagyj, légy velem, fájdalmas Szűzanyám.
2. Fájdalmak között néz fel a szent keresztfára,
Látja, hogy ott haldoklik szerelmes szent fia,
Kínok tengerében elhagyatottan áll,
Óh el ne hagyj, légy velem, fájdalmas Szűzanyám.
3. Felkiált nagy jajszóval: mennyei angyalok,
Fiam kínos halálán ti is zokogjatok.
Megsebzett szívére kínok tengere száll,
Óh el ne hagyj, légy velem, fájdalmas Szűzanyám.
4. Szent János és Magdolna karjaiba dőlve
Végtelen fájdalommal tekint fel az égre,
Szent fiam már meghalt, árvaság maradt rám,
Óh el ne hagyj, légy velem, fájdalmas Szűzanyám.
5. Rettenetes fájdalmak szent szívét szaggatták.
Midőn a keresztfáról levették szent fiát,
Szűz ölébe vette, sebeit csókolván,
Óh el ne hagyj, légy velem, fájdalmas Szűzanyám.
6. Szomorú, bús özvegyek s elhagyatott árvák,
Nézzétek, hogy mint szenved, a fájdalmas anyát,
Keserűségtekben hozzá így sóhajtván:
Óh el ne hagyj, légy velem, fájdalmas Szűzanyám.

7. Óh, fájdalmas Szűzanya, hervadó liliom,
Őrizz minden veszélytől e földi utamon,
Csak ezt kérem tőled életem folyásán,
Ó el ne hagyj, légy velem, fájdalmas Szűzanyám.

8. Kálvária hegyének kinyílt virága,
Te légy az én örömem s életem boldogsága.
S ha mindenki elhagy halálom óráján,
Te el ne hagyj, légy velem, fájdalmas Szűzanyám,

9. Végtelen fájdalmadat érettünk szenveded,
Légy velem, ha szent Fiad kiszólít engemet.
S ha számadásra megyek az ítélet napján,
Szólj mellettem Fiadnál, fájdalmas Szűzanyám.

10. Add, hogy fájdalmaidban én is részt vehessek,
Hogy az örök életnek részese lehessek,
És ha majd elnyerem szenvedésem díját,
Veled örvendzhessek fájdalmas Szűzanyám.

(Régi népének)

Névmutató

Claudel, Paul	francia író
Csanád Béla	egyetemi tanár, papköltő
Dienes Valéria	író, bölcselelő
Faulhaber, Michael	müncheni bíboros érsek
Frossard, André	francia író, politikus, aki a pápa felkérésére készítette ezt a keresztutat
Guardini, Romano	német hittudós, bölcselelő
Harsányi Lajos	győri papköltő
Garrigou-Lagrange	francia biblikus tudós
II. János Pál pápa	
Kovács Gábor	karizmatikus lelkész
Lancz Kálmán	teológiai tanár
Lisieux-i Szent Teréz	karmelita nővér
Mayer Miklós	szemináriumi lelkiigazgató
Merton, Thomas	amerikai trappista szerzetes, író
Ölbey Irén	katolikus költő
Prohászka Ottokár	székesfehérvári püspök
Sík Sándor	piarista rendfőnök, költő
Szunyogh Xavér Ferenc	bencés, liturgikus író, tanár
Tóth Tihamér	veszprémi püspök
Vörös Jolán Michaela	Szociális szerzetesnővér
Zsoldos Imre SVD.	verbita paptanár, költő